

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

Anno MDCCXLIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

De eisdem
Confessariis
ordinariis,
& extraor-
dinariis.

Regula simi-
liter S. Basi-
lii à Monia-
libus ser-
vanda.

Cum facultate
condendi
Constitu-
tiones à San-
cta Sede ap-
probandas.

Cura Ponti-
ficis pro con-
servanda Ec-
clesiæ Græcæ
disciplina,
& Episcoporum
auctori-
tate.

Præceptum
de observan-
dis præmissis
Decretis.

Dat. die 24.
Dec. 1743.

immediatè subiaceat Abbati Generali præfate
Congregationis Sancti Joannis, tamquam De-
legato Sedis Apostolicæ.

§. 24. Confessarius Ordinarius Monialium
prædicti Monasterii, sit Monachus professus dic-
tæ Congregationis Sancti Joannis, quem scienti-
æ, pietatis, ac prudentiæ commendatione ab
ipso Abbate Generali delectum, & præsentatum,
Episcopus Diocæsanus probaverit: Idemque
statuimus de Confessario extraordinario, quem
idem Abbas Generalis ter in Anno, & quancumque
necessitas urgeat, ad audiendas dictarum
Monialium Confessiones valeat deputare. Facta
insuper prædicto Episcopo potestate, quatenus
id expedire putaverit, alium quemcumque
Sacerdotem Regularem, etiam alterius
Instituti, & Ritus Latini, vel etiam sæcularem
eiusdem Ritus, in Confessarium extraordinarium
dictis Monialibus deputandi.

§. 25. Non aliam verò Regulam à prædictis
Monialibus servandam statuimus, quam genuinam
illam Sancti Basilii, quam Monachis tradendam,
supra significavimus. Cui quidem Regule, si tam
supradicti Monachi, quam mox enunciata
Moniales, aliquas peculiariæ Constitutiones
addere velint, quæ nec eisdem Regule
observantiæ, neque Græcis Ritibus adven-
sentur, eas ad Congregationem de Propaganda
Fide prius cognoscendas, & si opus fuerit
corrigendas, Nobisque auctoritate Apostolica
confirmandas exhibere teneantur.

§. 26. In omnibus hæc Decretis, Venerabiles
Fratres, quæ, prævio maturo examine, ut
supra diximus, auditoque consilio Venerabilium
Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ
Cardinalium, aliorumque præstantium integritate,
ac doctrina Virorum, statuenda, edenda,
ac Vobis denuncianda esse iudicavimus, minime
dubitamus, quin agnoscat, nihil aliud Nobis
propositum fuisse, quam ut & Venerabiles
Ecclesiæ Græcæ Ritus, ac mores in suo vigore
persistant, & debita Vobis à populis obedientia,
vestraque simul in eos auctoritas, & Jurisdic-
tio, facta recta servetur. Quorum utrumque
ex una, eademque animi, ac iudicii æqualitate
proficiscitur; per quam & varias Ecclesiæ
Institutiones & consuetudines iusta æstimatione
pensantes, unum illud ad animarum salutem
omnino necessarium in votis habemus; ut
scilicet omnes, qui ubique Terrarum Catholico
censentur nomine, unico Fidei, atque unitatis
vinculo teneantur: Et supremam huius Sanctæ
Sedis auctoritatem, qua super alias Divina
institutione præminet, ad promovendam
omnium Ecclesiæ utilitatem solummodo interponentes;
de cætero Fraternalibus Vestris intacta
manere volumus jura omnia, ac privilegia,
& liberam Jurisdictionis vestræ exercitium, ad
regendas Oves vestræ fidei commissas, easque
per semitas mandatorum Dei ad salutis æternæ
metam, adjuvante Divina Gratia, dirigendas.
Hinc est, quod & huiusmodi Decreta libenter
à Vobis, & cum debita devotione, atque
observantia, suscipienda & amplectenda fore
confidimus. Et nihilominus auctoritate Nostra
Vobis mandamus atque præcipimus, ut ea
omnia & singula servetis & ab aliis, ad quos
attinet, executioni mandari, atque exactissime
observari curetis. Et Apostolicam Benedic-
tionem Fraternalitibus Vestris ex animo impertimur.

Datum Romæ apud S. Mariam Majorem die
xxiv. Decembris MDCCXLIII. Pontificatus
Nostris Anno Quarto.

Constitutio contra Homicidas à Clemente XII.
edita pro Ditione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ,
extenditur ad loca Domini Reipublicæ
Luceanæ, in his quæ pertinent ad Immunitatem
personalem, & localem.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad perpetuam rei memoriam.

ALIAS fel. rec. Clementis PP. XII. Præ-
cessor Noster per suas sub Plumbo expe-
ditas literas, nempe iv. Kal. Februarii anno In-
carnationis Dominicæ MDCCXXIV. Pontificatus
sui Anno Quinto, ad compescenda, & coër-
cenda, atque ab hac Alma Urbe, totaque in
temporalis S. R. E. ditione penitus avertenda &
eliminanda. Homicidia, quæ à viris sanguinum,
divini, humanique juris oblitis, incredibili cum
immanitate in dies magis magisque increbescen-
te, sæpissime patrari, non sine gravissimo pater-
ni animi sui dolore ac mærore, inaudiverat;
Constitutionem, quæ incipit: *In Supremo Jus-
suetudine Solio*, promulgavit, in qua, postquam
omnes, & singulas Constitutiones à fel. ite-
dem rec. Pio II., Paulo II., Sixto IV.,
Julio II., Leone X., Julio III., Pio IV.,
Pio V., Gregorio XIII., Sixto V., Gregorio
XIV., Clemente VIII., Innocentio XI., Inno-
centio XII., ac Benedicto XIII., & quibusvis
aliis Romanis Pontificibus Prædecessoribus pariter
Nostris, tunc suis, adversus Homicidas sa-
luberrimè editas, approbavit, confirmavit, &
innovavit, illasque adverbis quemcumque non
usum, seu contrarium usum, qui quovis modo
præterendi, vel allegari potuisset, restituit, &
plene reintegravit, quæ deinceps omnino
& inviolabiliter observari præcepit, & manda-
vit; inter cætera in eadem Constitutione con-
tenta, hæc præscripta erant, tenoris, qui se-
quitur.

§. 1. Et quoniam experimento compertum est,
administrationem, ac cursum rella, & expedita
Justitiæ, qua Reipublica salus præcipue innititur,
summo periculis obstruatur, vel ab excessivo numero
privilegiatorum, vulgariter Patentati nuncupatorum,
vel à minus recta intelligentia privilegiorum con-
cessorum; proinde, salvis, firmisque remanentibus
decretis, & resolutionibus, quæ temporibus
fel. pariter rec. Urbani PP. VIII., & dictorum
Innocentii XI., & Innocentii XII. Prædecessorum,
aut alias quancumque ea super re emanarunt,
volumus quod privilegium Fori nemini quorumcumque
Privilegiatorum huiusmodi, tam in Urbe,
quam in reliquo Statu Ecclesiastico prædictis,
(Officialibus, aliisque privilegiatis à Congregatione
pro tempore existentium eisdem S. R. E. Cardinalium
contra hæreticam pravitatem generalium
Inquisitorum, ac Ministris necessariis actu infer-
venientibus Archiepiscopis, Episcopis, ac Ordinariis
prædictis, eorumque Curis, dumtaxat exceptis)
pro crimine Homicidii suffragentur; sed dicti
Privilegiati, quatenus Clericali Characterè insigniti,
Ecclesiasticæ; & quatenus laici fuerint, seculari
jurisdictioni subiaceant: Reservantes Nobis facultatem
declaran-
di, quinam, quoque esse debeant veri
Familiæ dictorum Archiepiscoporum, Episcoporum,
& Ordinariorum, ac Officialium necessariis,
Curis Ecclesiasticis verum, & actuale servitium
præstantes.

§. 2. Insuper quia ex illis etiam, qui in
fortem Domini vocati sunt, quique aliis irreprehensibilis,
& ab omni culpa, & macula immunis vita,
ac virtutum exemplo præluere deberent, aliqui in-
terdum reperiuntur adeo sue vocationis immemores,
ut impellente humani generis hoste, pluribus etiam
Homicidiis manus suas cruentare non perhorrescant;

Clemens XII. confir-
matis Præ-
cessorum
sanctionibus
contra Ho-
micidas, sta-
tuit, ut in-
fita.

Privilegiatis
non suffragari
Privile-
gium Fori in
causis Homicidii.

Exceptis Of-
ficialibus & Fa-
miliaribus &
Privilegiatis
à S. Officio,
& ab Ordina-
riis, eorumque
Curis.

Quorum nu-
merus, &
qualitates
Summo Pon-
tifici præsi-
cienda re-
servantur.

Clericos
Tonstratos
non Benefi-
ciatos, pro-
duobus Ho-
micidiis, pri-
vilegio Fori,
& Canonis
privandos.

Nos

Clericus in Minor, non servantes prescripta Concil. Trid. non gaudere privilegio in caus. Homicidii.

Utrum prescripta Concil. Trid. servaverint, ab Ordinario declarandum esse, non retardata assuetudine.

Ecclesiasticos, aequae ac Laicos, Homicidii premeditati Reos, non gaudere Immunitate Ecclesiastica.

Ab Ecclesiastico tamen iudice iudicandos, & puniendos esse.

Homicidium mandantes, adjuvantes &c. etiam minores annis 14, & Ecclesiasticos, non gaudere Immunitate.

Nos perversorum quorumcumque malitia obviamdum esse, non indulgendum, probe intelligentes; ad istorum quoque frandandam pervicaciam, perpetuo itidem statuimus, quod Clericus prima Tonsura nullo Beneficium Ecclesiasticum obtinens, tamesi conditiones Clericis huiusmodi à Concilio Tridentino prescriptas servaverit, ac servet, pro duobus tamen Homicidiis animo deliberato, ac premeditato per eum patris, privilegio fori, & Canonis, in odium tanti excessus, & ad aliorum errorem, exuatur, & uti incorrigibilis, omnino seculari potestati subiciatur, ab ea tanquam laicus legitimis penis plectendus. Clericus quoque in minoribus Ordinibus constitutus, nec pariter Beneficiatus, nec prescripta à Concilio Tridentino servans, tam Caelos, quam conjugatus, in causis Homicidii dicto privilegio fori non gaudeat, eoque privatus remaneat, neque à proprio Episcopo, seu Ordinario repeti, minusque habitum Clericalem, quem indigne abiecit, reassumere possit post totaliter expiatam admissi delicti penam. Declaratio autem, an reus, ante patratum Homicidium, requisita à Concilio Tridentino servaverit, ad Episcopum, aliumve loci Ordinarium omnino spectet, non retardata interim delinquentis assuetudine, facienda etiam per Iudicem laicum nomine Ecclesie, qui illum pariter Ecclesie nomine ad illius dispositionem retinere possit, ac debeat, donec d. h. declaratio prodierit, quacumque diversa, ac etiam contraria Juris Canonici, & Apostolicarum Constitutionum dispositione, seu interpretatione, necnon consuetudine, haud refragante.

§. 3. Porro cum idem Benedictus Prædecessor, animadvertens Homicidii huiusmodi suo etiam tempore increbrescere, nec minus, quam alia facinora in celebri Constitutione dicti Gregorii XIV. etiam Prædecessoris, que incipit Cum alias, recensita, publica quieti officere; pro commisi sibi Apostolici Officii debito, per prædictam suam Anno Incarnationis Dominicæ MDCCXXV. sexto Idus Junii, cui initium est: Ex quo Divina, evulgatam Constitutionem, laicos animo premeditato, ac deliberato proximum suum ineficientes, ab Ecclesiastica Immunitatis beneficio exclusit & repulerit, ac pro exclusis atque repulsis haberi voluerit: Nos, ob existentem in dies quorundam Ecclesiasticorum nequitiam, qui nulla proprii status habita ratione, non raro in adeo nefarium, detestandumque crimen prolabantur, ipsorum Gregorii, & Benedicti Prædecessorum Constitutionibus, quas supra confirmavimus, atque innovavimus, inobstantes, & quatenus opus sit, criminum in illis exceptorum Reos Immunitate Ecclesiastica nequaquam juvari, iterum decernentes; eandem Benedicti Prædecessoris Constitutionem laicos animo premeditato, ac deliberato proximum suum, sicut præmittitur, interficientes à beneficio Immunitatis Ecclesiasticae excludentem, ad ipsos Ecclesiasticos cuiuscumque gradus, & Ordinis existant, in Urbe, ac universa ditione Nobis, & Sedi Apostolica mediate, vel immediate subiecta, Homicidium animo similiter premeditato ac deliberato patrantem, extendimus quoque, & ampliamus, dummodo tamen causa admissi per eos Homicidii ab illorum Iudice Ecclesiastico competente cognoscatur, & ab eo, si rei reperi fuerint, citra penam sanguinis, ad prescriptum Sacrorum Canonum, condigna puniantur animadvertente.

§. 4. Ulterius, ad varias Doctorem, qui ejusdem Benedicti Prædecessoris mentem, quoad personas in dicta ejus Constitutione comprehensas, interpretari, & explicare voluerunt, sententias, & opiniones dirimendas, declaramus, Homicidii reos, nam minores viginti quinque, majores vero viginti annis, tam laicos, quam Clericos, qui mandatum, consilium, instigationem, auxilium cooperativum, aut aliam operam occisori præbuerint, ex quorum singulis prævis actibus homicidium evenerit, in dicti Benedicti Prædecessoris Constitutione comprehensos

esse, ac deinceps censerè debere, eamque, quatenus opus sit, ad ipsos pariter extendimus; ita scilicet, ut illorum extractio è loco immuni, atque traditio Curie Seculari, quoad laicos, ad ejusdem Curie Secularis requisitionem, fiat à Curia Ecclesiastica, & Clerici ab ipsa Curia Ecclesiastica ex Officio omnino extrahantur, juxta normam infra dicendam. Item declaramus, omnes, & singulos prædictos tam Laicos, quam Ecclesiasticos, qui in Urbe, ac ditione prædictis, ex causa, & occasione Homicidii etiam in rixa commissi cum armis, seu instrumentis suapte natura aptis ad occidendum; inquisiti, & processati, vel in contumaciam banniti, & condemnati fuerint, dummodo homicidium non fuerit casuale, vel ad propriam defensionem, Immunitatis prædicta beneficio minime gaudere.

§. 5. Utque reorum, ratione Homicidii, ut præfertur, excepti inquisitorum, seu bannitorum, & in contumaciam condemnatorum extractio ab Ecclesiasticis, aliisque locis immunibus, atque traditio suo cuique Iudici competenti, legitimis modo, & forma à Curia Ecclesiastica fiant, volumus, & ordinamus, ut quotiescumque Iudici Ecclesiastico competenti invenerit aliquem Laicum, seu Ecclesiasticum ex causa homicidii excepti inquisitum, atque processatum, ad Ecclesiam, seu locum immunem confugisse, ibique moram trahere, ac ea super delicti qualitate, ac persone veritate subministrata, vel acquisita suppetant indicia, que ad capturam decernendam sufficere videantur, tunc idem Iudex Ecclesiasticus ex Officio, ac nemine etiam requirente, si delinquens sit Clericus, sin vero Laicus, postquam à Curia Seculari requisitus fuerit, ad ipsius delinquentis extractionem ab Ecclesia, seu loco immuni, implorato etiam ad hoc, quatenus opus sit, auxilio brachii Secularis, & cum interventu personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, devenire teneatur, extractumque ad suos, si tuti, & securi fuerint, sin minus ad Curie Secularis Carceres asportari, ibique sub eua custodia detineri curet, & faciat; Ubi vero ex processu informativo desuper consciendo, quoad inquisitum nondum condemnatum, dictus Iudex Ecclesiasticus, ex acquisitione, seu subministratis indiciis ad torturam tantum sufficientibus, ab extracto homicidium à præfata Benedicti Prædecessoris, & hac Nostra Constitutionibus exceptum patratum fuisse cognoverit, ad declarationem, quod scilicet de casu ita excepto constat, progrediatur; extractumque, si Laicus sit, Ministris, & Officialibus Curie Secularis, si autem Clericus, ejus competenti Iudici Ecclesiastico tradere, & consignare possit, ac debeat, exactis tamen, receptisque in actu traditionis, & consignationis huiusmodi, à Iudice quidem Seculari, juramento, & ab Ecclesiastico, promissione in verbo veritatis, de restituendo extractum Ecclesie, locove immuni, sub pena excommunicationis late Sententiæ, Nobis, & eidem Romano Pontifici pro tempore existenti reservata, quatenus extractus in suis defensionibus, que ad tramites juris, & Ordinationum Apostolicarum ei competunt, præfata elidat, & diluat indicia. Et si illa minime eliserit, seu diluerit, & delinquens reperi fuerit, Iudici suo, scilicet Ecclesiastico in Clericum, Seculari in Laicum, ut juris esse censuerit, animadvertere liceat.

§. 6. Quoribus autem de jam bannito, aut in contumaciam damnato ex causa Homicidii superius excepti, sive Laico, sive Ecclesiastico agatur, quilibet Iudex Ecclesiasticus, ut præfertur, competens, ad illius, Laici nimirum, instante Curia Seculari, & Clerici, ex Officio, extractionem ab Ecclesia, locove immuni, cum interventu quoque personæ Ecclesiasticæ ab Episcopo deputandæ, ac traditionem suo respectivo Iudici, sicut mox dispositum est, faciendam procedat: solamque sententia contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur, exhibitionem ad hoc sufficere decernimus, ut dictus Iudex Ecclesiasticus ex illorum inspectione

Item inquisitos, & damnatos de Homicidio in contumaciam.

Ordo servandus in extrahendis Reos a loco Immuni.

Et in iisdem tradendis Curie Ecclesiasticæ, sive Laicæ.

Quid in extractione, & traditione banniti, & damnati in contumacia.

dumtaxat agnito, num istiusmodi Sententia contumacialis legitime, iusteque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne? exactis pariter, & receptis, quatenus consignetur, à Judice Seculari juramento, si delinquens sit Laicus, ab Ecclesiastico vero, si fuerit Clericus, promissione, ipsum, ut supra, restituendi Ecclesie, locove immuni, sub antedicta pœna excommunicationis, si extractus in suis similiter defensionibus ei ad præscriptum prædictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus, nullitatem, & iniustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit; quod si id præstare nequivert, & ex eisdem Sententiæ, & actis rite, & recte gestis, reus repertus fuerit, Judex ejus competens Sententiæ exequi, & quando aliquem in pœna irrogata excessum deprehenderit, etiam moderari valeat; ita quod quæcumque declaratio à prædicto Judice Ecclesiastico facta in judicio Ecclesiastica Immunitatis super consignatione banniti, & in contumaciam damnati, ejusque denegatione, nullatenus deservire, & à nemine allegari possit in alio diverso ac separato judicio, in quo scilicet de præfata Sententiæ contumacialis executione postmodum disputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Ecclesiastici perinde habeatur, ac si non emanasset, nec ullus exinde scrupulus animo Judicis competentis, in cognoscenda & definienda validitate, seu nullitate, justitia, seu iniustitia ejusdem Sententiæ contumacialis, ingeratur.

§. 7. Quoniam autem Dilecti Filii Senatus, & Republica Lucana Nobis nuper humiliter supplicari fecerunt, ut dispositionem prædictæ Constitutionis Clementis Prædecessoris prædicti superius insertam, ad Dominium, & ditiones eidem Republicæ subjectas, in quibus homicidia quoque frequentissima sunt, extendere, & ampliare de benignitate Apostolica dignaremur: Nos igitur ipsos Senatam, & Rempublicam specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & pœnis à Jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodata existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, harum serie absolventes, & absolutas fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, & ad tam exitiale homicidiorum flagitium, quantum cum Domino possumus, propulsandum, exterminandumque ad vigilantes, prædictam Constitutionem pro universa, ut præmittitur, S. R. E. prædictæ ditione à laudato Clemente Prædecessore factam, quoad præinserta in his præsentibus literis, respectivè, ad dominium, & ditiones prædictas ejusdem Republicæ, Apostolica auctoritate, motu proprio, tenore præsentium extendimus, & ampliamus, atque deinceps omnino, ac inviolabiliter observari præcipimus, & mandamus.

§. 8. Volumus tamen, ut veluti alias idem Clemens Prædecessor voluit, & decrevit, ut in Nostra ditione Ecclesiastica tum extractus in suis defensionibus, quæ ad tramites Juris, & Apostolicarum Ordinationum ei competunt, eluat, & diluat indicia; tum ut sola Sententiæ contumacialis, & actorum, quibus illa fundatur exhibitio ad hoc sufficiat, ut Judex Ecclesiasticus, ex illorum inspectione dumtaxat agnito, num Sententiæ contumacialis legitime, iusteque prolata sit ad formam Constitutionum Apostolicarum, pronunciare, & declarare queat, & debeat, an bannitus, & in contumaciam damnatus consignandus veniat, nec ne; tum denique, si extractus in suis defensionibus, ei ad præscriptum prædictarum Constitutionum Apostolicarum competentibus, nullitatem, & iniustitiam contumacialis Sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit; ita quod quæcumque declaratio à prædicto Judice Ecclesiastico facta in judicio Ecclesiastica Immunitatis super consignatione banniti, & in contumaciam damnati, ejusque denegatione, nullatenus deservire, & à nemine allegari possit in alio diverso ac separato judicio, in quo scilicet de præfata Sententiæ contumacialis executione postmodum disputari contingeret, ad quem effectum dicta declaratio Judicis Ecclesiastici perinde habeatur, ac si non emanasset, nec ullus exinde scrupulus animo Judicis competentis, in cognoscenda & definienda validitate, seu nullitate, justitia, seu iniustitia ejusdem Sententiæ contumacialis, ingeratur.

cialis Sententiæ prædictæ ostenderit, & sceleris indicia diluerit: ita pariter in Dominio, & ditionibus prædictis, hæc omnia præmissa ad dispositionem Juris, & Statutorum localium domini, & ditionum hujusmodi intelligi debeant.

§. 9. Ac insuper volumus, ut donec, & quousque five per Nos ipsos, five per Romanos Pontifices pro tempore existentes, declaratio hujusmodi facta non fuerit, ii tantummodo familiares, & Officiales excepti intelligantur, & habeantur, quos de jure, & juxta consuetudinem loci cujuslibet, usque ad hanc diem pro familiaribus, & Officialibus habitos, & deputatos esse, & haberi, ac deputari solitum est.

§. 10. Decernentes eisdem præsentibus literas, & in eis contenta quæcumque semper, & perpetuo firma, valida, & efficacia existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus fortiri, & obtinere, atque ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, plenissime observari; sicque, & non aliter in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ipsius S. R. E. Cardinales etiam de Latere Legatos, eorumdemque Cardinalium Congregationes, aliove quolibet quacumque præcipientia, & potestate fungentes, & functuros; sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, judicari, & definiti debere; & si fecus super his à quocumque quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

§. 11. Non obstant præmissis, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibusque, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, stylis, usibus, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, ac quorumcumque Prædecessorum Nostrorum literis, privilegiis, indulgentiis, & facultatibus quibusvis etiam dictis Cardinalibus, eorumque Congregationibus, sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis decretis, etiam motu, scientia, & potestatis plenitudine similibus, etiam consistorialiter, vel alias in contrarium præmissorum quomodolibet concessis, confirmatis; & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam pro illorum sufficienti derogatione, de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quavis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, exprimerentur, & infererentur, præsentibus pro plene, & sufficienter expressis, & insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad præmissorum effectum, hac vice dumtaxat specialiter, & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 12. Volumus autem ut lapsis vigintrique diebus, postquam præsentibus literæ per dominium, & ditiones prædictas per Ordinarios locorum publicatæ fuerint, omnes & singulos in dominio, & ditionibus prædictis existentes perinde ardeant, ac si unicuique eorum personaliter, ac nominatim intimatæ fuissent; utque eorumdem præsentium literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur;

Decreta Judicis Ecclesiastici super competentia Immunitatis, non suffragari in judicio super executione Sententiæ contumacialis.

Pontifex præinserta confirmat, & extendit ad Ditionem Reip. Lucanæ.

Cum facultate procedendi juxta statuta localia.

Numerum, & qualitates Privilegiatorum interim juxta consuetudines locorum servari mandatur.

Clausulæ pro literarum firmitate.

Cum derogationibus opportunis.

Publicationis effectus, & exemplorum auctoritas.

Dat. die 24.
Jan. 1744.

quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 24. Januarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passioneus.

Similia Indulta eodem serè exemplo expedita fuerunt pro aliis aliorum Principum, & Rerumpublicarum Ditionibus.

LXXXIX.

Decreta super pluribus Disciplinæ Capitibus, pro Incolis Regni Servie, & finitimarum Regionum.

Venerabilibus Fratribus, Dilectis Filiis, Archiepiscopis, Episcopis, Parochis, & Universo Clero, & Populo Regni Servie, aliarumque finitimarum Regionum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Sollicitudo Pontificis pro Fidei, ac Disciplinæ integritate, in Servia, & propinquis locis non nihil colapsa.

INTER omnigenas calamitates, quibus Ecclesiæ Filii sub Infidelium dominatione degentes undique opprimuntur, quibusque omnibus paterna charitate compatimur; non alia magis animum nostrum sollicitant, atque urgent, quam quæ sunt ejus generis, unde animabus Christi Sanguine redemptis perditionis occasionem oriri, & Catholica Fidei, disciplinæque integritati detrimentum inferri posse veremur. Ex quibus cum illæ, quas in Servia Regno sub durissimo Turcarum jugo jamdiu sustinetis, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, multis ex partibus alias ad aures nostras pervenerint; tum verò novissimè, per Venerabilem Fratrem Joannem Baptistam, electum a Nobis, & constitutum Archiepiscopum Scopiæ, distinctius expressæ, ac penè ob oculos nostros expositæ, incredibili Nos dolore affecerunt. Licet enim inter gravissimas vexationes, & persecutiones ab infidelium crudelitate, & schismaticorum odio illatas, assiduam Pastorum istius Regni vigilantiam, ac sollicitudinem in proprios greges, firmamque Populorum in Fide, ac pietate constantiam commendare; immò & admirari debuerimus; plures tamen dolendi causas Nobis attulerunt, tum nunnulorum ex illis infraacta, & fluctuans, vel etiam arbitraria, in maximi momenti rebus, agendi ratio; tum invecsta inter plerisque Fideles, ex alienigenarum confortio, morum, ac disciplina corruptela; præsertim verò turpis Christiana professionis occultatio, ad infidelitatem accedens, qua plures in istis regionibus uti, temporalium damnorum timore, perhibentur.

Commendatur observantia Decretorum Concilii Albani.

§. 1. Debuerant quidem pleraque ex iis, quæ contra Fidei, & morum puritatem inter istarum Ecclesiarum Fideles irrepsisse dicuntur, vel anteverti, vel introducta corrigi, atque emendari, per satis notas Pontifici, & Canonici Juris sanctiones, & per Apostolicæ Sedis Decreta per organum Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sæpius emanata; potissimum verò per ea, quæ statuta fuerunt in Albano Concilio, quod sub sel. rec. Prædecessore nostro Clemente XI., ab istius Regni Primare, pro universo Clero, & Populo Albanie, & Servie, indictum, & celebratum fuit. Ideoque prædictas omnes juris Ecclesiastici, & Sedis Apostolicæ leges Vobis omnibus in memoriam revocantes, earumque studium, & observantiam impensè commendantes; prædictum

Concilium Albanum vestris præcipuè rebus, ac temporibus accommodatum & opportunum, omnino teneri, ac per omnia observari præcipimus; volentes, ut omnes istius Regni Archiepiscopi, Episcopi, Parochi, & Missionarii, & reliqui Animarum curam habentes, aliquod illius exemplar apud se habeant, atque ad illius normam suos; & Populorum mores exigere studeant, & conformare.

§. 2. Attamen, ut graviore abusus ad Fidei, morum, ac rituum integritatem pertinentes, quæ ex istis Regionibus ad nostram notitiam in specie pervenerunt, penitus tollantur, ac perpetuò eliminentur; postquam eisdem accuratè, ac diligenter per nosmetipsos perpendimus, examinavimus; Ea, quæ sequuntur, Decreta, non sine Venerabilium Fratrum nostrorum consilio, perferre, ac vobis denunciare statuimus; quorum dispositiones a vobis omnibus, ad quos attinet, utpotè utiles, ac necessarias, libenter amplectendas esse in Domino confidimus; & nihilominus auctoritate Apostolica exactissimè impleri, & custodiri mandamus.

§. 3. Ordientes itaque a negociis Fidei, sine qua impossibile est placere Deo; omnibus & singulis istius Regni Fidelibus, qui Ecclesiæ Catholica communionem retinere cupiunt, districtè præcipimus, atque jubemus, ut caveant, ne ad occultandam, quum licitum & necesse est aliquando, Christiana Religionis professionem, aliqua faciant, aut admittant contra Evangelicæ Præcepta; & Instituta; præsertim verò, quæ protestationem includunt Mahumeticæ sectæ; Ideoque si Circumcisionem susceperint; sciant, quod Christus ipsis, Apostolo attestante, nihil proderit. Nomina Turcica, quorum nec memores esse debent per labia sua, assumere: Abominanda Infidelium Tempia, quæ Moschæas vocant, frequentare: Ecclesiasticorum Jejuniorum dies Carnium esu profanare, & hæc eò fine, ut Mahumetani credantur, profus devitent. Hæc enim omnia, etsi Fides Christi in corde teneatur, fieri nequeunt, sine Mahumetis errorum simulatione, sinceritati Christiana contraria, quæ mendacium in re gravissima continet, & virtutalem Fidei negationem, maxima cum Dei injuria, proximique scandalo, includit.

§. 4. Multò verò magis, quum a publica Potestate interrogantur, illicitum sibi esse sciant Mahumeticæ sectæ se addictos profiteri; sed illud noverint esse tempus, quo eos oportet, firmes scutum Fidei, non solum corde credere ad justitiam, sed etiam ore Christum confiteri ad salutem; alioquin si eum coram hominibus negare ausi fuerint, & ipse negabit eos coram Patre suo.

§. 5. Impius pariter, & illicitus est illorum Servie Christianorum abusus, qui; ex hac vita migraturi, cadavera sua Turcarum sepulturis mandari, cum istorum assistentia, & Mahumeticis adhibitis ritibus, permittunt, aut jubent. Etenim si Christum in vita erubescere minimè debent; quanto minus quum ejusdem tremendo judicio sistendi sunt; ne & ipse eorumdem coram Æterno suo Patre erubescat.

§. 6. Munus itaque Episcoporum, Parochorum, & Missionariorum erit, seriò Christianos illos, qui supradicta, cum ingenti Fidei injuria, nefariè præsumunt, docere & admonere; quod frustra sibi de Christiana Legis custodia, & zelo, deque Filiorum in eadem educatione blandiantur; quoniam vel in uno istorum deficientes, facti sunt omnium rei. Itaque ipsis apertè denuntiant, quod quisquis metu cuiuslibet potestatis, vel temporalium amittendorum formidine, Fidem suam prodit, iram Dei super se provocat; seque, nisi resipiscat, ab omni salutis spe extraneum reddit; quoniam magis timet hominem, quam Deum, & momentanea retinere,

Relati abusus in specie corrigendi per infra-scripta Decreta.

Non licere Fidei Professionem ita occultare, ut Mahumeticus simuletur.

Præsertim in judicio.

Et in morte.

Simulatores a Sacramentis arceudi, & a suffragiis excludendi.

Item Mulieres absque Christianae Religionis exercitio viuentes in Turcarum contubernio.

Hartum Filii quando baptizari possint, nec ne.

Si baptizentur, eorum educationi consulendū.

Matrimonia juxta Decretum Concilii Trid. celebranda, abrogatis clandestinis aut coram iudice contractis.

Non licere Matrimonium per Procuratores renovare Turcico ritu, nisi sit mere civilis.

Proclamationes feruandae, ni-

quam aeterna acquirere mavult. Si qui autem obstinati in huiusmodi via impiorum pergere velint, incapaces erunt Sacramentorum in vita, & si impenitentes decesserint, suffragiorum post mortem; ad quae nullus Ecclesiae Minister illos admittere praesumat; alioquin a proprio Episcopo Canonice poenis, ad praescriptum etiam supra dicti Albani Concilii, plectendus erit.

§. 7. Arcendae pariter a Sacramentis Ecclesiae sunt illae Mulieres, quae nuptiarum nomine in Turcarum contubernium admittunt, celantes Christianae Religionis professionem, ibi vitam agunt ab omni Religionis exercitio remotam; eisque a Pastoribus denunciandum est, ne salutis aeternae fiduciam collocent in ea Fide, quam, sine operibus mortuam, in corde tantum utiliter conservare posse, sibi persuadent.

§. 8. Istarum vero Filios, quos Parochis baptizandos exhibent, ubi eorum vitae periculum imminere videatur, sacro lavaero ablucere praedicti Parochi minimè dubitent; admonitis Matribus, ut, si convaluerint, ipsos in Christiana Religione educare sedulo curent. De iis vero, qui validam, ac vivacem corporis constitutionem praeseferunt, & nullo superstitioso fine, sed unico salutis obtinendae voto, ad baptismum a supra dictis Matribus offeruntur; quoniam impossibile est singulas rerum circumstantias expendere, quae suadere possunt, vel eos in Evangelicae legis, & fidei cultu perseveraturos, vel Christiana educatione ab huiusmodi Matribus fraudatos, Mahumetani Patris impietatem sequituros esse; perpenis etiam infantilis aetatis periculis, ob quae tertiam plerumque hominum partem ante completum decennium extingui, ferunt; nihil expresse jubendum censemus; Ecclesiaeque Ministros dumtaxat hortamur, ut invocato cum gemitibus lumine Spiritus Sancti, juxta illius ductum, & prudentiae suae dictamina se gerant. Quod si eos ad Baptismum admitti posse crediderint, ne omitant Matribus inculcare districtam obligationem, qua tenentur, huiusmodi Ecclesiae Filiis, si ad rationis usum pervenerint, notam facere veritatem Dei, eosdemque in disciplina, & correptione Domini educare.

§. 9. Illud etiam grave, ac permolestum auribus nostris accidit, Concilii Tridentini Decreta de Sacramento Matrimonii ab aliquibus non observari in istis Regionibus, in quibus debitam eorum publicationem jamdiu sequutam fuisse, ipsius Albani Concilii testimonio comprobatur. Itaque omnes istarum partium Fideles supra dictis Decretis teneri declarantes, irrita omnino, & nulla esse definimus praeterea Matrimonia, quae coram solo Turcarum Iudice, Caddi dicto, vel etiam absque isto, per solos Sponfos, & non ad praedicti Tridentini Concilii praescriptum contrahuntur. Quique huiusmodi nullas, & clandestinas nuptias contraxerint, & post contractas convivunt, tamquam in illicito concubinato versantes, (nisi de praeterito poenitentiam agant, & iusto Matrimonio in facie Ecclesiae jungantur,) a Sacramentorum participatione arceri praecipimus.

§. 10. Matrimonio autem a Fidelibus rite contracto, eisdem minimè permittimus, ne quidem ob causam Uxorum a Turcarum raptu servandarum, idem coram Caddi per Procuratores Turcico Ritu renovare; nisi tamen Mahumetanus nuptiarum ritus sit mere civilis, & nullam Mahumetis invocationem, aut aliud quodcumque superstitionis genus includat. Etsi enim non per se ipsos, sed per Procuratores id peragant; nunquam tamen illius delicti fontes haberi debent, quod ipsorum auctoritate, vel mandato committitur.

§. 11. Quoad Proclamationes vero a Tridentino Concilio statutas, licet in Servia mini-

mè usu firmatae asserantur; quum tamen in praedicto Concilio Albano Parochis etiam Serviae praescribantur, adempta dispensandi facultate extra urgentis necessitatis occasione; Nos idem omnino, quum fieri potest, observari praecipimus.

§. 12. Quod si alicujus Fidelis Uxor ad Turcas confugiat, & cum aliquo ex istis nefarias nuptias contrahere audeat, non licet Viro aliam Uxorem in illius locum ducere; quum Matrimonium, Jure Divino, Conjugibus superstitibus, indissolubile, per huiusmodi Mulieris facinus minimè dissolvatur. Unde, qui in tali casu alteram ducit, mœchatur; & nisi ab ea omnino separetur, a Sacramentis arcendus est.

§. 13. Et quidem de huiusmodi Mulierum salute, nisi poenitentiam agant, quid judicandum sit, omnibus patet. De Mulieribus autem Christianis a Turcis per vim raptis, iisdemque violenter, vel in pueritia nuptis, quae nullo Sacramentalis fidei jure conjunctae, in illicito concubinato cum Infidelibus perseverant, idem omnino statuimus, quod in praedicto Concilio Albano decretum fuit; ut scilicet illis Ecclesiae Sacramenta denegentur; nulla ratione habita, vel praetensa illarum in Christiana Fide perseverantiae, vel violentiae in puerili aetate a Turcis illatae, vel etiam quod unicae, aut potioris, & iusta Uxor loco a Turcis habeantur; quum ista nullum jus tribuant in concubinato, & fornicatione degentibus, ad percipienda Sacramenta; nullamque Sacerdotibus, ad eadem indignis ministranda, praebent facultatem.

§. 14. Circa dispensationes Matrimoniales, caveant Episcopi, & Missionarii Serviae, ne facultatibus sibi ab hac Sancta Sede communicatis inconsulte, vel erga immerentes utantur, neve terminos suae potestatis transgrediantur. Nullas itaque Dispensationes concedendas esse statuimus illis Christianis occultis, de quibus dictum est, quod Mahumeticis simulent ritus: Etenim isti, quum Christum erubescant, gratiarum Ecclesiae, quae Christi sponsa est, indignos se faciunt. Praeterea nullas dispensationes concedant in iis casibus, quibus Matrimonia juxta Ritu Ecclesiae Catholicae, ut supra dictum est, & valide, & sanctè celebranda non esse praeviderint; Tunc enim non Dispensationes, sed Dissipationes, & incontinentiae fomenta essent, a quibus fidelis prudensque Minister Christi omnimodè abstinere tenetur.

§. 15. Specialiter autem advertant, eam facultatem, inter ceteras ipsis communicatas, non reperiri; dispensandi scilicet super impedimento iustitiae publicae honestatis, proveniente ex matrimonio rato, quod alias inter alterutram partem, & alterius consanguineum in primo gradu, intercesserit; sed ante consummationem, vel morte, vel aliter legitime solum fuerit. Hoc enim impedimentum fortius est eo, quod ex sponsalibus oritur; idcirco ab huiusmodi dispensatione concedenda abstinere debebunt.

§. 16. In celebratione nuptiarum observentur tempora ab Ecclesia Catholica praescripta. Quod si infra vetitos dies Mahumetani suas nuptias celebrantes, aliquem ex Fidelibus officii causa invitaverint; quoniam Ecclesiae praepcepta ad eos, qui foris sunt, minimè pertinent; non prohibentur Catholici Serviae, Christianam modestiam secum ferentes, illis interesse; dummodo fieri possit absque Creatoris injuria, & offensione fidelium, & Ecclesiae Dei; & nulla in Turcarum nuptiis Mahumetis invocatio, nullique superstitiosus ritus intercedat, quibus invitati, ore, vel opere jungi debeant, & consentire. Quae tamen Infidelium consortia, & profana convivia, si, quantum poterunt, devitare curaverint, multa sanè animarum pericula praecavebunt.

§. 17. Quod pertinet ad cognationem spiritua-

si necessitas contra urgeat.

Matrimonia non dissolvi per Uxoris fugam, & Nuptias ab ea cum Infidelibus contractas.

Mulieres nulliter nuptae cum Infidelibus, donec in eorum concubinato permanserint, a Sacramentis arcendae.

Dispensationes non concedendae simulatoribus Mahumeticis sectae.

Nec iis, qui Matrimonii contra Ecclesiae Ritu contrahere velint.

Declaratio super Dispensatione quoad impedimentum iustitiae publ. hon. ex Matrim. rato non consumm.

De nuptiarum celebrationum temporibus, & assistentia nuptiarum Infidelium.

Cognatio spiritualis

1744. non extendatur ultra gradus a Conc. Trid. præfinitos.

1744.

Romani Missalis, Ritualis, ac Cereemonialis usus retinendus.

Reiectis ritibus, & preceationibus aliunde petitis.

Cereemonie Baptismi non omittantur, vel citò suppleantur.

Aqua Baptisterii juxta ritum Romanum benedicatur, & in Baptismo adhibeatur.

Communio in Paschate sumenda eodem modo Fidelibus suppetat.

Dispensatur quoad tempus, pro casibus necessitatibus.

lem; sapientissima Tridentini Concilii Decreta, quacumque in contrarium consuetudine minimè obstante, in Servia omnino observari mandamus. Itaque nec eam, quæ oritur ex Sacramentis Baptismi, & Confirmationis, ultra personas, & gradus ab eodem Concilio præfinita, extendi permittimus; nullam verò spirituales cognationem aliunde oriri, & in specie ex assistentia matrimonio præfinita, etiam ad contrahentium invitationem, sicuti nec inter eos, a quibus capilli pueris primò tondentur, expressè declaramus. Urget enim ratio prædicti Conciliaris Decreti; ne scilicet propter multitudinem prohibitionum, contingat sæpius, in casibus prohibitis ignoranter contrahi matrimonia, in quibus vel cum peccato perleveretur, vel qua cum scandalo dirimi debeant. Quod cum sapienter statutum fuerit circa ea spiritualis cognationis genera, quæ jam in Ecclesia recepta erant; multò majori ratione obtinere debet in aliis hujusmodi speciebus, quæ in Ecclesia Catholica ignotæ, infectum a schismaticis principium habent, quorum est alligare hominibus onera gravia, & importabilia, digito autem suo ea non movere. Itaque & istorum scandalum, si quod acceperint ex hujus Decreti inter Fideles observantia, securè contemnendum est.

§. 18. De Sacris autem Ritibus, in quibus istarum Regionum Ecclesiæ, Romanam hanc, reliquarum omnium Matrem, & Magistram, in speculum sibi, & exemplum proponentes, non alio quàm Romano Missali, Rituali, ac Cereemoniali uti perhibentur; hortamur Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, ut nihil in hujusmodi tuta, ac laudabili consuetudine immutari, & tam in Sacrorum celebratione, & Sacramentorum administratione, quàm in Benedictionibus, & Exorcismis, non aliis quibuscumque aliunde petitis Ritibus, Cereemoniis, & preceationibus, quocumque prætextu, aditum referari permittant.

§. 19. Videant autem, ne fortè inanes, aut leves timendi cause illæ sint, quæ passim afferuntur, pro omittendis in Baptismatis administratione cereemoniis a Rituali Romano præscriptis; quas etiam, quum ex veris, gravibusque causis prætermitti contingat, primo quoque tempore suppleri curabunt. Neque enim sine gravi peccato negliguntur tam magni ponderis, tantæque antiquitatis Ritus, atque ad reverentiam Sacramento conciliandam maximè necessarii.

§. 20. Curandum est etiam, ne extra casum necessitatis, justique timoris ab Infidelibus incussa, communis, & naturalis Aqua, vel etiam ea, quæ pro lustrationibus benedicuntur, in Baptismi administratione adhibeatur; ac temerè omittatur usus Aquæ ad hunc præcisè effectum benedictæ juxta præscriptum Ritualis Romani. Vix enim sine maxima incuria, vel inani timore (juxta sensum etiam Albani Concilii) evenire potest, ut in Ecclesiis Parochialibus, ubi illæ existunt, Baptismales Fontes, statuti temporibus, & ritibus non benedicantur, aut Sacrorum Oleorum ad hoc sufficiens copia non suppetat.

§. 21. Invigilent etiam, pro pastoralis muneris implemento, ne Fidelibus quocumque in loco degentibus Sacerdotes Catholici desint, qui ipsi in Paschatis solemnibus Sacrosanctam Eucharistiam ministrare possint: tum ut Lateranensis Concilii pro omnibus utriusque sexus Fidelibus Decretum observetur; tum ut in communi totius Ecclesiæ de Resurrectione Domini lætitia, hoc vivifico pabulo, quod symbolum quoque unitatis est, Ecclesiæ Filii roborentur, ac nutriantur. Quod si propter locorum, & temporum infelicitatem eveniat, ut infra duas Hebdomadas, quæ a Dominica Palmarum ad Dominicam in Albis intercurrunt, nullatenus id fieri

possit; tunc, ut eidem præcepto, vel in Quadragesima, vel in solemnibus Pentecostes, prævisque diebus, juxta proprii Sacerdotis consilium, a Populis istarum Servia regionum satisfieri valeat, harum Litterarum tenore concedimus, & indulgemus.

§. 22. Dolenter verò nimis accepimus, vel adeo desertas, & ruinosas esse istarum Regionum Ecclesias, vel adeo insolescere Infidelium furor, ut Sanctissima Eucharistia neque decenter, neque tutò, ut par est, afferari possit; unde eveniat, ut plerique Fideles Infirmi, absque salutari Viatico, naturæ debitum solvant. Porro gravissimo huic malo, quantum fieri potest, occurrere, & provideri debet. Quamobrem Infirmorum noticia per Parochos anxii diligentia est inquirenda, non tantum pro iisdem Pœnitentiæ Sacramento expurgandis, Christianisque monitis, ac spiritualibus consolationibus juvandis, ac sublevandis; verum etiam, ut Sanctissimo Christi Corpore reficiantur, atque ad extremum agonem subeundum muniantur. Itaque ubi alicui ex Fidelibus mortis periculum instare perspiciant, prædictum Sacramentum Eucharistiæ quamprimum ipsi ministrent; & si quidem sine periculo possint, ab Ecclesia sumptum, si aliqua ibi extiterit, ad Infirmi domum deferre debent; cum extra summum necessitatis casum, apud Infirmos, in Aedibus non Sacris, Missam celebrare non liceat.

§. 23. Dum autem Sacerdos tantum Sacramentum ad Infirmos deferat, Decreta in Albano Concilio promulgata adamussim observet, quibus præcipitur, ut indutus Superpelliceo, Stolaque utrique humero circumseptâ, & præcedente uno saltem lumine, Hymnos, & Psalmos submissa voce recitans, in Sacra Pixide, vel in Calice mundo, velamine cooperto, ambabus manibus illud ante pectus tenens, devotè deferat. At ubi (sicut ibidem additur) Turcarum vis prævalet, & iniquitas; Sacerdos Stulam semper habeat propriis coopertam vestibus; in sacculo, seu bursa Pixidem recondat, quam per funiculos collo appensam in sinu reponat; & nunquam solus procedat, sed uno saltem Fidei, in defectu Clerici, associetur.

§. 24. Denique circa sepelienda Fidelium Cadavera, omnes Turcarum superstitiones devitentur; a quibus profectò impuram originem trahunt superstitionis quidam ritus, veluti lotiones, quæ incenso Thure, & certarum precum recitatione, quæ a Catholica improbantur Ecclesia, peraguntur. Itaque abstinentes, quantum poterunt, ab omni specie mala, & infidelium imitatione, discant istarum Regionum Populi, nihil in hujusmodi Ritibus contineri, quod necessarium sit ad Defunctorum salutem, atque suffragium. Turcarum verò dicitæria, & cachinnos, inanesque schismaticorum sermones, pro nihilo habeant.

§. 25. In æstimandis autem periculis, quorum intervntu in supra enunciatis rerum generibus Ecclesiastica disciplina rigorem relaxari posse declaravimus, universos istarum regionum Fideles, præcipuè verò Animarum Pastores monemus, itidemque rogamus, ut abjectos animos Christiana virtute erigentes, quid verè timendum sit, quid contemnendum, examinent; & non in angustia, & metu terrenarum potestatum, sed in amplitudine charitatis, & ardore dilectionis, quæ foras mittit timorem, Dei, & Ecclesiæ præcepta observent, & Animarum Curam administrant. Quod si solam Turcarum insultantium formidinem, aut levium incommodorum periculum, ad transgredienda Christianæ professionis instituta, vel ad negligendum Animarum sibi creditarum regimen, justam sibi causam esse judicaverint; verè de

Eucharistia Infirmis ministratur.

Missæ extra Ecclesias non celebratur, absque extrema necessitate.

Ritus deferendi sicram Eucharistiæ.

Superstitiosi ritus in sepeliendis cadaveribus devitentur.

Relaxationes, & dispensationes non temerè, nec levi de causa adhibendæ.

ipsis dici poterit, quod ibi trepidaverunt timore, ubi non erat timor. Idcirco Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos, quos Spiritus Sanctus posuit regere Ecclesias istas gravissimarum calamitatum cumulo vexatas, hortamur in Domino, & obsecramus, ut inanes hujusmodi timores, ex inferiorum Ecclesie Ministrorum, omniumque Fidelium pectoribus excutiant, eosque erigant, atque excitent; ut calcatis aequae mundi blanditiis, atque terroribus, per arduam, angustamque semitam, Christum Ecclesie Caput, ad sanctificationis fastigium invitentem, constanter sequantur.

Beneficium conservare Religionis magni estimandum.

§. 26. Agnoscant porro singularem in ipsis Dei nostri misericordiam, qui dum, terribili judicio, in aliis Regionibus Infidelium dominationi subiectis Christianam Religionem penitus conculcari, & extingui permisit; in isto tamen Servie Regno veritatis suae lumen vigere voluit, quo respicientes homines in angustiis, & tribulationibus constituti, & consolationem acciperent in hac vita, & ad meliorem, ac beatiorum aliam asequendam perducerentur.

Et summa cura cultodiendum.

§. 27. Itaque, Venerabiles Fratres, Dilecti Filii, cogitate etiam, atque etiam, & praecave, ne per ingrati animi vitium, Divinae erga vos pietatis fluentia siccentur; & auferatur a vobis Regnum Dei, cujus legibus obtemperare, & recte constitutos mores servare contempseritis.

Præceptum, & adhortatio pro præmissi implemento.

§. 28. Quod si supra exposita Decreta, quibus vestram agendi disciplinam ad sanctissimarum Ecclesie legum puritatem cupimus revocare, quaeque vobis omnino exequenda per has Literas nostras auctoritate Apostolica denunciamus, gravia vobis videbuntur, & importabilia; videte ne ad leve Christi onus, ac suave ipsius legis jugum, eam gravitatem, & molestiam vestra opinione transferatis, quae ex superaddita temporalium bonorum, vel retinendorum sollicitudine, vel acquirendorum cupiditate proficiscitur. Hæc si abjeceritis, & mundi servitutem cum ea, quam Christo professi estis, minime conciliandam esse duxeritis; profecto levia vobis omnia, & expedita in Christianae legis observantia videbuntur. Fidelis est autem Deus, qui non patietur vos ab infidelibus vexari, ac tentari supra id, quod potestis; sed faciet etiam ex tentatione proventum; & momentanea tribulationum vestrarum aeterno gloriae cumulo abundè rependet. Quod ab ipso Patre misericordiarum, & Deo totius consolationis vobis ex animo adprecantes, Apostolicam Benedictionem vobis omnibus amanter impertimur.

Dat. die 2. Febr. 1744.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem die 2. Februarii Anno Domini MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

X.C.

Sæcularizatio aliquot Ecclesiarum Germaniae, aut earundem reddituum imminutio a quibusdam proposita, reprobatur, & nunquam toleranda edicitur; cum admonitione ad Germanorum Antistites.

Dilecto Filio Nostro Josepho Tit. S. Petri in Monte Aureo Presbytero S. R. E. Cardinali de Lamberg nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex cum Principibus Catholicis, agit,

UT primum Nobis compertum est, quod ad presentem rerum in Germania statum componendum, pacemque in ea stabiliendam,

proponeretur, aut aliquos ex Episcopatibus maxime insignibus in secularem potestatem redigere, aut illos Principibus, qui cum eis conjuncti sunt, vel conspicua bonorum parte, spoliare; idemque perficere in pinguioribus redditibus, qui ad Abbatias, aut Canonicatus, aliasque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent; ut nimirum per hujusmodi bonorum opulentiam augetur Principum Secularium temporale dominium, Aërium, opesque amplificarentur: statim, Antecessorum Nostrorum exemplo, qui novis, ac perniciosis ejusmodi rebus summis viribus adversati sunt; cum superiori sæculo in Germania duo Metropolites, & Episcopatus sex delicti sunt, in alio autem deformis illa inter Catholicos, & Protestantes alterna successio constituta est; non omittimus per literas, etiam manu nostra conscriptas, Principes, quibus id magni interesse poterat, aut qui ad rem istam, de qua consultari dicebatur, opem suam conferre valebant, graviter commoneere de imminente Catholica Religionis in Germania periculo, de præclaro hæreticæ pravitate triumpho, summaque rei Ecclesiasticæ calamitate: quæ quidem foret omnino maxima, si Episcopatus, insignesque Abbatias, sæculari Principatu cum eis conjuncto, præclarissimis juribus, speciatibus honorificentis spoliarentur; aut in profanos usus Ecclesie patrimonia converterentur, aut imminerent illis opes, quarum possessionem per non intermissam tot seculorum memoriam Episcopi Catholici integre sancteque servarunt, atque ea bona, quæ Ecclesiis summa pietate, ac liberalitate a Majoribus donata fuerant, nunc per abusum maxime reprehendendum, in sumptus, & propria commoda usurparentur. Curavimus quoque, ut hæc ipsa Principibus sedulo inculcarentur ab Apostolicis Nunciis, qui apud illos sunt. At vero, ut de eorum pietate, ac Religione, sicuti par est, publice constet, profecto Nos, tum ex ipsorum responsis ad literas Nostras, tum Nunciorum Nostrorum literis, aperte cognovimus, eos probe intellexisse non minus gravissimum Catholicæ Religionis damnum, quam lucuosam rerum perturbationem, quæ consequeretur, si ad aliquod prædictorum aditus recludatur: proinde testati sunt, sibi consilia hujusmodi haudquaquam probari.

Principum Responsi accipiunt pietatis & religionis consentanea.

§. 1. Jam planè ex Vobis aliquos de his omnibus certiores fecimus, in responsionibus ad ea, quæ super his ad Nos detulistis; tum etiam hæc ipsa significavimus iis, qui in Urbe negotia vestra agunt, quoties hæc de re, sive per se, sive per alios, Nos allocuti sunt. Ut vero unicuique vestrum de Voluntate Nostra omnino constaret, opportunum esse duximus per hoc Breve Apostolicum eam luculenter exponere, quod ad ceteros quoque præclaros Germaniæ Episcopos mittimus, ad universos fortasse, si opus fuerit, mittendum. Nos igitur coram Altissimo, cui rationem de singulis operibus nostris reddiduri certe sumus, testamur, Nos pro viribus enixe curaturos, ut omnia & singula Ecclesiarum Germaniæ Principatus, jura, jurisdictiones, honores, bona, sive illa ad Episcopatus, sive ad Abbatias, sive ad Canonicatus, sive ad alias quascunque Ecclesiasticas Dignitates jure pertinent, integra atque intacta permanent; neque unquam concessuros, aut assensu comprobaturus, adversum hæc quidquam fieri, ulloque modo attentari; cum omnino parati simus sanguinem potius nostrum omnem effundere, quam pati, ut Ecclesie jura, ac libertas violentur, & conscientia Nostræ macula per ejusmodi assensum afferatur.

Proficetur se nullo pacto latum Ecclesiasticum juris immutationem.

§. 2. Pietati quidem vestræ, ac zelo injuriam faceremus, si vel suspicio in Nos caderet,

Episcopos monet de ipsorum debi-

sententiam

1744.
to, eorum-
que consilia
exquirat.

sententiam vestram cum hac Nostra prorsus non congruere; quasi vero obliti effectis iurjurandi, quo in auspicando Episcopatu polliciti estis, universa Ecclesie vestra jura, prerogativas, fortunaeque, fartas testasque servare. Equidem Nos animo prospicimus, quantum emolumentum haerese accederet, si Ecclesiasticos proventus, non dicimus, saeculares fieri, sed tantummodo attenuari, minuique; eoque magis si Principibus, jurisdictionibus, iuribus, honorificentis, quod Deus avertat, Episcopatum aliquem, aut aliquam Abbatiam spoliari contingeret. Acerbissima enim vulnera, quae haud dissimili occasione Catholica Religio accepit, argumento nimis certo Nobis sunt, ut eidem multo graviores in posterum augeremur calamitates. At vos, qui loco praesto estis, longe melius, quam Nos, percipere valetis; quae perniciosa vobis, ac tristissima acciderent, si vestra Episcopalis Dignitas insigni Principis auctoritate, viribus, opibusque denudata, impotens, & imbecilla fieret, ad Gregem Vobis commissum tuendum tegendumque ab Haerese, qua in propinquis, ac finitimis provinciis longe lateque dominatur. Maxime vero, si animadvertatis, quae tandem futura sit clarissimi illius Cleri vestri conditio, redditibus ad ipsum pertinentibus imminutis, Cum enim ex selecta totius Germaniae Nobilitate is componatur, haud difficile est intelligere, in quem statum paulatim prolaberetur; in illum scilicet, in quo fuit saeculo XVI., cum Haerese in Germaniam, atque inde in alias quoque Provincias grassaretur. Agitur itaque res summa, & periculi plena, quae curam, operam, ac vigilantiam vestram summopere exposcit. Proinde necesse est, ut sedulo cogitetis, provideque Nobis suggeratis, quid facto opus sit, praeter ea, quae haecenus fecimus. Ad omnia quippe Nos promptos, ac paratos esse intelligetis.

Vanas rationes ab aliis quibus iactatas refellit.

§. 3. Imponendus hic esset literis hifce finis; sed Apostolici muneris Nobis impositi onus, de quo Omnipotenti Deo rationem reddere tenemur, exigit, ut nonnulla insuper addamus. Vos equidem non ignoratis, Catholicis Principibus minime deesse laxioris conscientiae Theologos, & Assentatores, qui ad eorum aures insinurrare non dubitarunt, fieri quidem non posse, ut Ecclesiastica bona in saecularem statum redigantur; posse tamen ea minui; tum propter illorum abusum, tum propter immoderatum luxum, & saecularis potius Principis amplitudinem, quam Episcopi gradum, ac dignitatem; unde fit, ut, aliis Pastoralis animarum cura tradita, ipsemet Episcopus saeculi negotiis, & curis sese immisceat. Nos profecto, in Literis manu Nostra ad Principes datis, haud praetermissimus sententiam adeo perniciosam refutare, atque diluere; tum ratione, tum exemplis ostendendo, absurdum non esse, ut cum Episcopatu una Principatus conjungatur, idque praesertim in Germania: Neque, ob unius, vel alterius abusum, generale aliquid statui debere, quo Ecclesia vetustissimis, quibus fruitur, iuribus exuatur, quoque Successoribus in perpetuum adimatur facultas ejusmodi bonis utendi in Ecclesiae emolumentum, & juxta laudabilem piamque majorum institutionem.

Hortatur Episcopos ne hujusmodi calumniis causam praebent.

§. 4. Persuasum plane Nobis est, Te non inter eos numerari, qui ita agendo, pravis ejusmodi consiliis occasionem praebuerunt, aut praebent. Neque id inquirimus, an per hos dies quoque in Germania sit, qui saecularis potius Principis, quam Episcopi personam gerat, quique Principatu, Templique thesauro, ad saeculi pompam abatur. Generatim sane loquimur; eo magis, quod praesentes literas non ad Te unum, sed ad complures alios transmittere decrevimus. Sed libere constanterque dicimus,

ut si in Venerabili Episcoporum coetu, & inter praclaros Germaniae Praefules in praesens forte existeret, qui istud vita genus ageret, is anima sua consulat, talem vivendi rationem corrigat, emendataeque vitae institutione scandalum de medio tollat, atque ita os obstruat iis, qui loquuntur mendacium, quique argumentis quidem falsis, sed veri speciem praeferebantibus, blandiuntur Principibus Saecularibus, ad ea attendenda, a quibus illi haecenus se alienos esse profiterentur. Qui saecularem magis Principem, quam Episcopum gerit, is certo sciat, se talis ditionis Principem esse, eo quod Episcopus sit talis Diocesis: Principatum autem non idcirco cum Episcopatu conjungi, quod negligatur cura animarum, sed quo ipsi plenius latishat, & Ovine Jesu Christi sibi traditum validius ab Haerese propugnetur. Animadvertat quoque, pios Institutores, non ad luxum, & saeculi pompam fovendam, elargitos fuisse summa liberalitate, ac munificentia pingues Ecclesiae proventus; sed ut, detractis iis, quae congrunt quidem cum Episcopo, tum Principi Viro, non ad propriae voluntatis libidinem, sed ad Sacrorum Canonum regulam, ita ut omnibus conspicuum sit, quid inter Principem Saecularem & Episcopum Principem interfit: necnon ut iis detractis, quae ad utriusque dignitatis gradum, atque onera necessaria sunt; quod reliquum est, in subsidium pauperum, & Ecclesiae bonum impendatur. Qui ita se gesserit, minime dubitet, quia Altissimus benedictionibus suis eum largissime cumulet, atque una efficiat, ut in Germania gravissima damna reparentur, quae ibi superiori memoria illata sunt.

§. 5. Haec, atque alia hujusmodi, animo quidem, & Caritati tuae praesentia fore non dubitamus; quibus quoque Te opportune usurum speramus, si quando occasio se dederit tibi agendi cum iis, qui forte tam improprie, & inconsiderate viverent. Interea te toto animo complectentes, Apostolica Tibi, Dilecte Fili Nostra, Benedictionem peramanter impertimur. Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die xv. Feb. MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinus.

Similes Litterae, eodem fere exemplo, scriptae fuerunt ad alios Antistes per Germaniam.

Capitulo Cathedralis Ecclesiae Patavinae nonnulla Indulta, & Privilegia conceduntur.

Dilecto Filio Nostro Carolo S. Nicolai in Carcere Tulliano Diacono S. R. E. Cardinali Rezzonico nuncupato.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Dilecte Fili noster, Salutem, & Apostolicam Benedictionem.

SIMUL, ac Nobis, non humano quidem consilio, sed, ut profecto reputamus, Dei Numine admonitis, in mentem venit te dare Antistitem Patavinae Ecclesiae, cogitavimus ejus Cathedralis Canonorum Collegium aliquo augere decore, quod pro testimonio haberet paterni amoris erga se Nostri. Ita siquidem merita esse videbatur Ecclesiae a S. Prosdodimo D. Petri Discipulo fundata, cultaque deinceps a tot successoribus in Divorum numerum adscriptis, Fidentio, Syro, Hilario, Maximo, Bellino, aliisque duobus Beatorum nuncupatione decoratis, Leonino, & Bernardo Maltraverso, nostra pariter aetate a Venerabili Cardinali Gregorio

Eademque ab illis invicem suggeri mandat.

Dat. die 15. Febr. 1744.

XCI.

Veteres Capituli Patavini prerogativa.

Barbadico.

Barbadico. Ipsum Cathedrale Collegium, unde tres Pontifices maximi, Quartus Eugenius, Paulus Secundus, & Octavius Alexander prodierunt ad universum Christi Domini Ovile moderandum, sexdecim præterea S. R. E. Cardinales, quinque Patriarchæ, duodeviginti Archiepiscopi, & Episcopi, pluresque Romanæ Curia Præsules, multis jam pridem Pontificiæ beneficentiæ argumentis ornatum a Decessoribus Nostri Callisto hujus nominis Secundo, Alexandro Tertio, Urbano Tertio, Innocentio Tertio, Pio Secundo, adeo splendendam sui speciem exhibebat, ut Nos ad se magis magisque honestandum illiceret.

§. 1. Nec in Te parum momenti fuit ad hujusmodi propositum nostrum confirmandum. Dum enim illi Episcopali auctoritate præes, tuis quoque amplissimis meritis ab Capite in membra derivatis enitet. Nobis quippe ante oculos observabaris clarus non una Ecclesiasticæ Ditionis Provinciali Præfectura, illustri gesto tot annos summa cum justitiæ, ac sedulitatis laude Romanæ Rotæ magistratu, spectatissimus denique amplissima Cardinalatus Dignitate, quæ decorus Romæ inter præstantiores Collegas mirificam navabas assidue operam piis exercendis institutis, saluberrimis dicendis in Reipublicæ administratione sententiis; simul autem singulari præditus morum gravitate, atque innocentia, edebas magna Christianæ virtutis exempla: cujus illud tum quoque se Nobis obtulit, dum inopinato vocatus ad gubernandum Patavinum Gregem, anceps hæsit, an arduo sustinendo oneri pares tibi adessent vires, nec nisi explorata per aliquot dies Dei voluntate, eaque comperta, illud subire voluisti; Statim deinde sacris cæremoniis initiatus, & ad commissas oves progressus, Pastoralis cura, & agendi suavitate, Tibi adeo illarum amorem conciliasti, ut susceptum a Nobis Te eligendi consilium eximie celebrent laudibus; idque apertissimo documento sit, Divino placuisse Pastori, quod Te in partem Pastoralis sollicitudinis vocaverimus. Hæc omnia Nobis suaserunt, ut Cathedrale Collegium tuum præcipuis honoribus amplificemus.

§. 2. Quocirca motu proprio, nec ad ullius postulatam, & plenitudine Nostræ Potestatis, decernimus, & constituimus, ut perpetuis futuris temporibus Dignitates, & Canonici Patavinæ istius Ecclesiæ, Notarii sint Sedis Apostolicæ, gaudeantque cunctis honoribus, libertatibus, immunitatibus, exemptionibus, gratiis, favoribus, indultis, quibus potiuntur ejusdem Apostolicæ Sedis Notarii de numero Participantium, sine tamen istorum præjudicio. Rursus ut dum in Choro divinas celebrant laudes, utantur per hyemem Suparo, seu Rocchetto, & Cappa magna, per æstatem eodem Suparo, & Superpellicio, sicut Vaticanæ Basilicæ Canonicis est in more. Pileum iidem gerant ornatum purpureo torulo, honoraria scilicet rubri coloris fasciola. Insigni præterea Familiæ suæ Protonotariorum Galerum imponant. Dum quoque Sacrosanctum Missæ Sacrificium peragunt, Canonem Missæ adhibeant, & Lychnæolum. Hæc omnia tamen concedimus, & concessa esse volumus, salva tua, & Successorum tuorum in omnibus jurisdictione. Nec per ea intendimus ullam Dignitatum, Canonicatum, & Præbendarum Ecclesiæ Patavinæ, aliorumque Beneficiorum Ecclesiasticorum, quæ per dictæ Ecclesiæ Canonicos, & inibi Dignitates hujusmodi obtinentes pro tempore possideri, seu in quibus, vel ad quæ jus haberi contigerit, reservationem, sive affectionem Nostræ, ac Romanorum Pontificum Successorum Nostrorum, ac Sedi præfata collationi, & dispensationi inducere.

§. 3. Tuum modo sit Canonicos ipsos hujus beneficentiæ Nostræ certiores facere, usque reddere has nostras Litteras in forma Brevis, qua

in Tabulario servatæ, authentico testimonio fidem faciant Paternæ benignitatis, benevolentiaque erga se Nostræ, atque incitamentum præbeant obsecrandi Deum Optimum Maximum, ut Omnipotenti ope sua Nos muniat ad Ecclesiæ gubernacula difficillimis hæc temporibus moderanda. Quod ut ipse quoque cum illis precari ne desinas, Apostolicam Benedictionem, Dilecte Fili Noster, Tibi, ejusdemque Canonicis paterni cordis singulari studio impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majoram sub Annulo Piscatoris die xxiiii. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinis.

Antiocheno Patriarchæ Græcorum Melchitarum transmittitur Pallium, Communionis tessera, ac Dignitatis insigne, adjectis mandatis, & conditionibus oportunis.

Venerabili Fratri, Cyrillo Catholico Græco-Melchitarum Antiocheno Patriarchæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

DUM nobiscum animo reputamus, illustrem Antiochenam Græcorum Ecclesiam, jamdudum à Romana Sede incesto Schismate divulsam, & à Patriarchis ea labe infectis gubernatam, nunc tandem Fraternitati Tuæ commissam, in legitimi Pastoris tutela esse, omnibus quidem lætitiis incedimus, diuturni mæroris propemodum obliti, quo ex illa Schismaticorum Antistitem irruptione conficiebamur; incredibili simul gaudio perfundimur, quod Catholici Græci Antiocheni Patriarchæ nomen, repetita longius antiquitatis memoria, Romanis Dypticis tuto adscribi queat. Qua de re maximas habemus, agimusque Deo gratias, eoque magis, quod Nobis in Suprema Ecclesiæ Cathedra, licet immerito, confidentibus, id felicitatis evenerit; ac possimus, Te Præfide, minus timere de illius Gregis parte, quæ ab insidiosis Pseudo-Episcopis circumfessa, deferendæ Orthodoxæ Fidei periculo objiciebatur; contra verò aliqua duci spe, fore ut reliqui in Christi Domini Ovile se restituant. Magnum igitur tuum meritum est, in Orientalem Græcum Patriarchatum veluti postliminio rediisse Catholici Antistitis decus. Ex eo autem æque plurimum apud Nos commendaris, quod ad rem tanti momenti obtinendam Tibi aditum aperueris bene actâ vitâ prius Romæ in Collegio ad Propagandam Fidem instituto, deinde per tuam Nationem Christianis virtutibus palam asserta vera Dei Religione. Quamobrem à Catholicis Orientalis Diocesis Episcopis in Antiochena Sede locatus fuisti, in qua per tot annos, veluti bonus Christi Miles, pugnavisti adversus Catholicæ veritatis hostes, nullis fractus ærumnis, quibus adhuc oppugnaris. Fidei autem populo multum, ne erraret, providisti, consulta identidem Apostolica Sede, ejusque Decretis ac mandatis morem sedulo gessisti, non sine ingenti tuarum Ovium fructu, & eximia obedientia laude. Quin etiam, ut arctius visibili Pastorum Principi Te adhaerescere gloriari posses, Sacro ornari Pallio à Pontifice Maximo postulasti; ablegato idcirco Romam Dilecto Filio Joanne Aminione Sacerdote, qui prudenti, & grata agendi sedulitate utilem Tibi navavit operam suam. Nihil denique prætermisisti, in quo tua pietas, sincera fides, insignis erga Romanam Sedem observantia non elucefceret.

§. 1. His auctus meritis, omnia spondere Tibi poteris de Nostra benignitate, & si adhuc Pallii

Dat. die 22. Febr. 1744.

XCII.

Patriarchæ Fidei, Religio, & in S. Sedem observantia commendantur.

Pallium ipsi transmittitur.

donum

Cardinalis moderni Episcopi laudes.

Dignitat. & Canonici Patav. creantur Sedis Apost. Notarii.

Eorum insignia, & habitus Chorales.

Usus Canonis, & lychnæoli.

Præservatur Ordinarii jura, quoad collationes.

Pontificiæ benevolentia significationes.

fidei pro-
fessio, jura-
mentum si-
delitatis, &
de observan-
dis recenti-
bus Mandatis
Apostolici-
cis, eidem
prescribitur.

Pallii usus
ad dignita-
tis decus, &
religionis ex-
citamentum.

Dat. die 29.
Febr. 1744.

donum dilatum fuit, scito, id consulto evenisse, ut quo diuturnius optatum, eò jucundius acciperes. Nunc autem non amplius cunctandum rati, quin assiduis tuis precibus, nuper etiam in Consistorio ab eodem Aبلغato Tuo renovatis, annueremus, libentissimè Tibi transmittimus Pallium ipsum, desumptum è Corpore Divi Petri, in quo plenitudo Pontificalis officii continetur, quod Tibi tradet nostro nomine Venerabilis Frater Episcopus Babylonis, aut alius ab ipso substitutus; dummodò prius eorum eorum altero emiseris Catholicae Fidei professionem, juxta formulam prescriptam à sel. rec. Urbano VIII. Decessore Nostro, ac solenni jurejurando pollicitus fueris fidelitatem Nobis, & Apostolicae Sedi, adhibita verborum formula Aبلغato Tuo signata, quae cum his literis reddita Tibi erit; simulque juratus promiseris, Te accuratissimè, & qua par est obedientia observaturum quicquid à Nobis sancitum fuit in encyclica Epistola ad Venerabiles Fratres Patriarcham Antiochenum Graecorum Melchitarum, & ad omnes hujus Ritus Catholicos Episcopos huic Patriarchae subiectos, data 24. Decembr. Anni proxime elapsi 1743. quae incipit: *Demandatam cœlius*; cujus exemplar cum Nostri hinc literis ad Te perveniet.

§. 2. Utere deinde hoc venerabili dono, eoque in tuae Gentis oculis posito, excita illius memoriam ad retinendam, aut amplectendam fidem, ab Apostolorum Principe aequè Nobis, ac sibi traditam; unde veluti quadam cognatione illecti, atque excitati, ad Nos revertantur, aut Nobiscum perseverent, quotquot in tuo Patriarchatu Sacro Baptismate initiati sunt. In istiusmodi operam ut omnes intendas Pastoralis vigilantiae curas, quod hactenus fecisti, pro paternae sollicitudine Te adhortamur; plurimam à Nobis gratiam quotidie magis initurus; cujus pro pignore, munusculum ad rerum Sacrarum usum accipies, Aبلغato tuo signatum, atque Apostolicam Benedictionem, quam Fraternitati Tuae peramanter impertimur.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem, sub Annulo Piscatoris, die xxix. Februarii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinus.

Acta Consistorialia Pro Concessione Pallii Patriarchae Antiocheno Graeco-Melchitarum.

In Consistorio Secreto habito die 3. Februarii 1744.

ARGUMENTUM.

Seraphinus Tanas, qui, juxta Graecorum morem, electus Patriarcha Antiochenus Graeco-Melchitarum, Cyrilli nomen assumpsit, & jam a Sancta Sede Apostolica Electionis confirmationem obtinuerat, per Johannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Procuratorem specialiter deputatum Pallii honorem instanter, atque humiliter postulavit. Itaque in Aulam Consistorialem, in qua Praelati, Nobiles plurimi, ac Collegiorum tam de Propaganda Fide, quam Graecorum Alumni jam frequentissimi conveniant, antequam fores Consistorii de more clauderentur, praecedentibus ad arcendum populum duobus ex servientibus armorum, qui & Mazzetti vocantur, ab uno ex DD. Ceremoniarum Magistris D. Thomas Franciscus Scaramutius Advocatus Consistorialis, & praefatus Electi Patriarchae Cyrilli Procurator introduci fuerit, & è regione Pontificae Sedis flexis genibus antedictus D. Scaramutius Sanctitatem suam sic fuit allocutus.

BEATISSIME PATER.

AD Patriarchatum Antiochenum, qui a pluribus saeculis a Sanctae Sedis unione defecerat, electus juxta Graecorum morem fuit sub

anno millesimo septingentesimo vigesimo quarto R. P. Seraphinus Tanas, qui Cyrilli nomen assumpsit, pietate, bonisque moribus, ac scientiis imbutus apud Collegium Urbanum de Propaganda Fide, cui inter Alumnos diu fuit adscriptus. Romano Pontifici B. Petri Successori obedientiam praestiturus, promptè ablegavit ad Sa. mem. Benedictum XIII. Joannem Aminionem Sacerdotem ejusdem Ritus Graeco-Melchitarum, & Alumnum antea ejusdem Collegii, cum speciali mandato, ut suae confirmationem Electionis a Sancta Sede, & a Summo Pontifice, a quo omnis Ecclesiastica potestas descendit, humiliter postularet, & pro concessione Pallii suo Nomine deprecaretur. Acta Electionis talia comperta fuere, ut confirmatione digna visa fuerit Electio. Sed ut certiora de perfecta unione, & obedientia erga Sanctam Sedem a Cyrillo haberentur testimonia, non prius confirmationis actus probato Religioso Viro delegatus, publici juris factus est, quam idem Patriarcha Fidei Catholicae professionem juxta praescriptam formam emitteret, ac mandatis Sanctae Sedis parere jurejurando adfirmaret. Aequè libentique animo omnia implevit Cyrillus, & licet commissas sibi Gentes ad obsequium, & unionem Sanctae Sedis alacrius excitans, persequutionem a schismaticis passus sit, adhuc vigilis Pastoris curas gerens, & novum sinceræ fidei erga Sanctam Sedem documentum exhibens, dubitationes in sui Gregis regimine exortas, ejus judicio submitit. Earum tamen discussio assumi non potuit ob superventam Apostolicae Sedis vacationem. Reservatum sanè erat, Deo Optimo Maximo sic disponente, hujus operis complementum Tibi, Beatissime Pater, qui summo zelo duce, & omnigenâ sapientiâ comite, ab illa die, quâ ad supremam hanc Cathedram evectus fuisti, Catholicae Fidei ubique servanda studuisti, & in orbem totum diffundendâ. Idcirco Sanctitas Vestra dubitationes a Patriarcha exhibitas coram se discussit, ac maturâ deliberatione composuit, prout in Litteris, quas ad eundem Patriarcham, eique suffraganeos Episcopos Graeco-Melchitarum Ecclesiarum scribere dignata est, disertissimè explicavit. Plenè sic unione cum Sancta Romana Ecclesia constituta, Cyrilli Procurator spondens, quod ille Sanctitatis Vestrae mandatis erit omnimodè pariturus, resumpsit intermissam Pallii postulationem; quae cum non nisi in hoc loco, ubi auctoritatè Sanctitatis Vestrae graviora negotia peraguntur, tractari possit, ideò supplicatio ista nunc reverenter exponitur; petitque Cyrillus Patriarcha Antiochenus, quo par est, obsequio; totaque animi submissione, Pallium, quod è Corpore Divi Petri sumitur, & in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, spemque fovet, ut voti compos fieri mereatur; quia Antiochena Ecclesia prerogativa illi viam sternunt amplissimam, ac tali honore ipse Cyrillus se dignum exhibet, dum erga Sanctam Sedem semper fuit obsequentissimus. Decens propterea videtur, quod Eum Sanctitas Vestra hoc dignetur cumulare beneficio, pro quo idem Joannes Aminion hic praesens Orator legitimo sussultus mandato, supplicat instanter, instantius, & instantissimè.

Venerabiles Fratres.

MAGNUS Pontifex Innocentius Primus in Epistola ad Alexandrum Antiochenum, nunquam futurum affirmavit, ut Sedes Antiochena Romanae cederet, nisi quod illa in transitu meruit, ista susceptum, & apud se consummatum gaudet. Primis quidem temporibus eam Sedem occuparunt Episcopi Sanctitate clarissimi, Evodius, Ignatius Martyr, Meletius, & Fla-

vianus.

vianus. At verò sæculo quinto vergente, dilacerato per Nestorii, & Eutycheis hæreses Oriente, Antiochena Ecclesia turpiter deformata est: quippe quæ divisa fuit inter eos, qui Concilii Chalcedonenfis definitionibus se se opposuerunt, quique adhuc per hos dies Jacobitarum nomine subsistunt; & inter illos, qui è contrario Concilii dogmata ac decreta venerantes, Marciani Imperatoris edictis obsequentes fuerunt, atque hinc Melchitæ, hoc est Regii, nuncupati sunt. Cùm verò subinde Antiochenam Ecclesiam Patriarchæ hæreticæ pravitæ infecti invasissent, omnem lapidem Patriarchæ Constantinopolitani moverunt, ut illam sibi subjicerent; maximè verò postquam Oecumenici titulum sibi arrogarunt: Neque id frustra. Nam occupatâ sæculo septimo Syriâ unâ cum proximis Provinciis a Saracenis, & inde sæculo decimo ab Imperatore Nicephoro Phoca ex eorum manibus ereptâ, in Græcorum Imperatorum potestatem Antiochia devenit: proinde Antiocheni Patriarcha a Constantinopolitano selecti, ordinatique sunt; atque ita Melchitæ Græcorum schismatici se se immiscentes, Melchitæ Græci mox appellati sunt.

Post hæc, incunte sæculo undecimo, Petrus III. Patriarcha Antiochenus, de more Antecessorum suorum, S. Leoni IX. Romano Pontifici se ad Patriarchatus dignitatem fuisse promotum significavit, in ea petens ab illo confirmari, sicuti revera confirmatus est, a schismate hac ratione secedens. Dorotheus I. cum Ecclesia Romana in Concilio Oecumenico Florentino se se conjunxit. Cum autem idem Patriarchatus rursus esset in schismatis tenebras delapsus, nulla respicientiæ lux affulsit, nisi labente sæculo decimo septimo, ad quam iter primò stravit Euthymius Melchita Tyri, & Sidonis Archiepiscopus: deinde Athanasius Patriarcha, quique ei Primus successit Cyrillus, transmissâ ad hanc Sanctam Sedem Fidei professione: cui Sancta Sedes penitus non acquievit, proinde nec Pallii dignitatem illis concedere opportunum judicavit.

Uaus id temporis Patriarcha Cyrillus alter est, qui præsentis sæculo ad Patriarchatum evectus, electionis suæ a sancta Sede confirmationem obtinuit, cùm suæ erga hanc Sanctam Sedem obedientiæ signa minime dubia dederit, fortissimumque se gesserit in ea asserenda adversus Sylvestrum schismaticum, qui Sedem Patriarchalem invasit; quamobrem in Monte Libano exulare cogitur. Præest insuper Cyrillus noster genti, quæ hodie Catholicos ingenti numero complectitur, quæque a decem Episcopis, qui ipsum tanquam legitimum Patriarcham venerantur & colunt, providè gubernatur. Atque in Melchitis hæc verè Orthodoxis Venerabiles Antiochenæ Ecclesiæ reliquiæ, jampridem conspeltæ, reviviscunt. Huic itaque venerando viro, huic præclaro Orthodoxæ Fidei propugnatori Nos in hoc ipso Consistorio honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, postquam Orthodoxæ Fidei professionem coram eo, cui id delegabimus, emisit, libenter imperitimus; ut factis comprobemus id, quod Leo IX. dixit Petro III. Antiochiæ Patriarchæ respondens: „Maxima Mater, Romana scilicet „ac prima Sedes, tam dilectæ sibi Filia, immo „Consociæ, nusquam, & nunquam deerit.

Peractâ Oratione Pontifex, benedictione signo Crucis eis impertita, dimisit, atque etiam omnibus aliis simul exclusis Aula Consistorialis fores de more clausæ fuerunt, & Sanctissimus cum DD. Cardinalibus solus remansit, ut quæ in Consistorio secreto peragenda erant, absolveret; Siquæ Antiochenæ Ecclesiæ Negotio, quoad

Consistorium attinet, completo, quoniam laudati Patriarchæ Cyrilli Procurator desiderio flagrabat pro singulari impertito beneficio Sanctitatis Sæ ejusdem Patriarchæ nomine gratias saltem privatim reddere, cum in publico id facere ei non licerit, ideo post Consistorium, voti compos a Pontifice perhumaniter effectus in intimo suo Cubiculo, familiaribus tantum admittis, in hunc modum verba fecit.

EST sanè, BEATISSIME PATER, cur hodie Antiochenus meus electus Patriarcha Cyrillus III. & immortaliter gaudeat, & gloriatur in Domino, & gratias amplissimas Tibi non agat modò, sed referat. Pallium Patriarchale, tandiu ab illo desideratum, ac per tria & ultra lustra sine intermissione questum, tandem a Te, & per Te hodierno die summa cum celebritate consequitur; Causæ quamplurimæ, quæ ad Spirituale totius Patriarchatus sui regimen spectabant, & quæ nunquam tot annorum cursu ex omni parte expediti potuerunt, a Te felicissimè expeditæ: omnia Rituum difficultia, quæ universam Græcorum Gentem exagitant, & quæ nunquam hæctenus componi valuerunt, a Te sapientissimè composita, Patriarcha tandem, exul, afflictus, Patria, Domino, bonis cunctis, expoliatus, undequaque vitæ periculis circumseptus, & ab omnibus destitutus, ita adjutus est a Te, ita defensus, & beneficiis, atque honoribus cumulatus, ut in Te uno invenerit, & Julium I., qui Sanctissimum Athanasium in Patriarchalem Sedem, è qua Arianorum fraudibus, ac perfidia dejectus fuerat, restituit; & Paschalem II. qui nullo modo Antiochenæ Sedis dignitatem imminui passus est; & Leonem IX., qui conatibus omnibus tutatus est honorem, quem Antiochena Ecclesia reliquerunt omnia Sanctorum Patrum Concilia. Quantum autem ponderis accedit his omnibus, si pensetur, facta hæc esse a Te eo tempore, in quo publicæ, gravissimæque totius Orbis Christiani calamitates, & curæ sollicitum Te semper dissentumque habent, ac momentis singulis agitarum? Tanra hæc profectò sunt, ut Cyrillus ab his potissimum excitatus, gloriatur ad instar Apostoli in infirmitatibus, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis, pro Christo, & Sede Apostolica toleratis, paratissime sit ad majora in dies ex hac ipsa de causa toleranda. Quid autem dicam de Decretis, a Sanctitate Tua nuper publicatis? Sicut sexcenti Chalcedonenfis Concilii Patres, auditis Leonis literis, exclamarunt: *Petrus per os Leonis loquutus est*; ita Cyrillus cum suis Episcopis, acceptis literis Tuis, exclamabit: *Petrus per os Benedicti loquutus est*. Filius scilicet ille est obsequentissimus Sanctæ Sedis a tenerrimis etiam unguiculis: In hac enim Urbe educatus, in hac sacris literis imbutus fuit, & in hac se totum Deo, & Sedi Apostolicæ consecravit, in Pontificio nimirum Collegio de Propaganda Fide, ubi per integrum decennium ad pietatis, & literarum studia totus incubuit. Hi sunt, Pater Sanctissime, genuini Cyrilli sensus; hæc totius Melchitarum Gentis, a Te in pristinum splendorem suum restituta, gratæ æternæque memores significationes, quas in hoc amplissimo Orbis terrarum, augustissimoque Consessu, omnium nomine Tibi contestor. Et quoniam pauperies nostra, debitas Apostolicæ Tuæ, qua nos complecteris, charitati, grates referre non potest; vices saltem referet Fides, Obedientia, Veneratio, Amor, Tuorumque in nos beneficiorum immortalis memoria. Augēbitur scilicet in nobis omnibus, Religiois Catholicæ propagandæ studium, & indefessus erit in omnibus labor, ac vigilantia in extirpandis erroribus. in

Breviar. Rom. msn. die 2. Maji. Baron. ad ann. 1113. Tom. 3. Epist. Roman. Pontific. Epist. 5.

1744

1744

Ecclesiasticâ disciplina restituenda, & in Sedis Apostolicæ juribus defendendis. Prædicabitur à Nobis nomen Tuum in sæcula, requiratur à generatione in generationem; Sapientiam Tuam enarrabunt Gentes, & laudes Tuas enumerabit Orientalis Ecclesia.

XCIII.

Contra Surripientes, vel asportantes, aut apud se retinentes Sacras Hostias, vel Particulas consecratas.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

AB Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, in quo Salvator Noster, & Dominus **JESUS-CHRISTUS** se ipsum nobis, tamquam gratiarum omnium fontem uberissimum, atque pretiosum æternæ gloriæ pignus, amandum, atque fruendum exhibere ineffabili benignitate dignatur; cui curvari convenit omne genu, omnesque gentes, & populos, & linguas perenne adorationis, & honoris tributum offerre; sceleratorum Hominum audaciam, multoque magis sacrilegas impiarum manus arcendas esse, in primisque à Nobis Apostolicæ auctoritatis clypeo, ac districto pœnarum gladio, quantum cum Domino possumus, longius propulsandas, tum ipso ministerii Nostri Officio, tum etiam Prædecessorum nostrorum exemplis admonemur.

Epitome
Constitutio-
nis Innoc.
XI.

§. 1. Et sanè, cum aliis Ven. mem. Prædecessor Noster Innocentius Papa XI. per suam Constitutionem datam IV. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVI. statuerit, ut omnes, & singuli utriusque sexus, qui de execrabili furto Hostiæ consecratæ, sive unius, vel plurium Particularum consecratarum, cum sacra Pyxide, vel sine illa, legitimè, & judicialiter confessi, aut convicti fuerint, quive propria malitia, vel de alterius mandato, Hostiam ejusmodi, sive unam, vel plures Particulas consecratas, ad malum finem, apud se retinere, vel aliò transferre, seu asportare præsumperint, condignis pœnis, & animadversionibus pro facinorosis atrocitate plectantur, & pro prima etiam vice Curiæ seculari tradantur; non obstanti minori ætate, dummodo vigesimum annum attigerint; eisdemque pœnas constituerit etiam contra Mandantes: Immediatus illius Successor fel. pariter rec. Alexander Papa VIII., æquali zelo ad tam nefarium scelus eliminandum armatus, prædictam Innocentii XI. Constitutionem confirmavit, per aliam in simili forma datam XI. Kalendas Januarii Anni MDCXC. in qua etiam illud addidit, ut sub antedictâ Constitutionis dispositione intelligi deberent comprehensæ omnes, & singulæ personæ tam Sæculares, quam Ecclesiasticæ, etiam Regulares, cujuscumque dignitatis, status, gradus, Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti, quibuscumque privilegiis, exemptionibus, & Indulcis munitæ, & quavis speciali nota, aut individuatione dignæ, nulla prorsus excepta; easque omnes, siquas atrocissimi hujus criminis, quocumque modo, etiam sine qualitate furti, per se ipsas, vel per alios quoscumque, aut de alterius mandato, commissi, reas esse constaret, omnibus, & singulis pœnis tum antiquis, tum in dictâ Innocentii XI. Constitutione innovatis, etiam, quoad Ecclesiasticos, degradationis realis, & traditionis brachio seculari, omnino & irremissibiliter obnoxias fuisse & esse, atque in posterum fore, declaravit.

Epitome
Constitutio-
nis Alex.
VIII.

§. 2. Nos igitur, quibus horrendæ hujusmodi impietatis magis magisque præcavendæ non mi-

nor cura pectori insidet, supradictas Prædecessorum nostrorum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutiones (quarum tenores, ac si de verbo ad verbum presentibus insertæ forent, haberi volumus), atque omnes, & singulas dispositiones, ordinationes, declarationes, & extensiones in illis contentas, prout jacent, Motu proprio, & ex certa scientia, & deliberatione Nostri, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, hac Nostri perpetuò valitura Constitutione confirmamus, approbamus, & innovamus, easque inviolabiliter, & inconculsè servari volumus, & mandamus.

§. 3. Cum autem, sicut Nos ipsi pluries agnovimus, dum adhuc in minoribus existentibus, in Romana, atque universali Inquisitione Consultoris munere fungebamur, in hujusmodi Causarum tractationibus, quæ coram Sacro prædictæ Inquisitionis Tribunali agitantur, hæc plerumque exceptiones à Reis, atque Reorum Advocatis proponi soleant; quod scilicet subreptarum Particularum, sive Hostiarum consecratio, & surripientium, sive asportantium, vel respectivè retinentium intentio ad malum finem directâ, minimè à Fisco probentur; & propter hujusmodi exceptiones, & deficientes in Fisco probationes ad eandem repellendas, hujus generis causas in longum protrahi contingat, atque etiam ipsi aliquando Rei delictorum suorum impunitatem, aut pœnarum minorationem pessimo exemplo obtinere tentaverint; Cumque super relevantia istarum exceptionum, quæ ex prædictarum Innocentii XI., & Alexandri VIII. Constitutionum contextu oriri afferuntur, & super eo, an ipsis Reis, vel Fisco potius incumbat onus conficiendi probationes pro supradictis exceptionibus fundandis, vel respectivè destruedis, novam aliquam declarationem Pontificia auctoritate suffultam memoratis Constitutionibus adjungi desideraretur: Idcirco Nos, volentes omnia sacrilegis Hominibus adimere subterfugia, per quæ condignas tantæ impietatis pœnas declinare, vel earum minorationem, & relaxationem prætere, vel obtinere possent, motu, scientia, deliberatione, ac potestatis plenitudine paribus, atque etiam Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus hæreticam pravitatem generalium Inquisitorum à Sancta Sede specialiter deputatorum sensui, & consilio Nobis aliis super hac re insinuatò inharerentes, ea quæ sequuntur opportunè statuenda, & declaranda censuimus.

§. 4. Quoties igitur per legitimas probationes constiterit, vel Hostiam, vel Particulas à Reo subreptas, sive alio modo asportatas, atque retentas, in Sacro prius Repositorio, seu Tabernaculo, vel in Sacra Pyxide, aut Ostensorio asservatas, indeque sacrilego ausu extractas, atque asportatas fuisse; vel eidem Reo constituto, aut alteri personæ, in actu Communionis à Sacerdote traditas, deindeque vel in eodem Communionis actu, vel post illum, ab ipso sumente ex proprio ore extractas fuisse; tunc satis, & abundè fundatam præsumptionem Fisco suppeterere declaramus, pro asserenda earumdem Hostiarum, seu Particularum consecratione; ad quam excludendam nonnisi claras, & concludentes in contrarium probationes admitti debere decernimus; quarum perticiendarum onus ad ipsam Reum pertinere dubitandum non est, ac ne in posterum dubitari contingat, præsentis declarationis tenore statuimus.

§. 5. Inutiliter etiam à Reis, vel ab eorum Defensoribus proponeretur exceptio non probatæ pravæ intentionis abutendi Sacramento ad malum, vel sacrilegum finem, nisi concludentibus, & juridicis probationibus, adstruendis pariter ab ipsis Reis, in quos tale onus præ-

Referuntur
causæ nova-
rum declara-
tionum.De proba-
tione conse-
crationis.De proba-
tione pravæ
intentionis.Confirmatio
prædictarum
Constitutio-
num.

fentis declarationis vigore expresse refuadimus, hujusmodi exceptio constabilita fuerit, & iusta, aut excusabilis ratio asportationis, aut retentionis Sacramenti, plenè comprobetur. Aliàs etenim Fisco semper asistet valida, & legitima præsumptio de intentionis pravitate, quotiescumque probaverit ipsam Sacra Hostia, vel Particula subreptionem, asportationem, aut retentionem; absque eo quod, super malo, vel sacrilegio sine, speciales probationes debeat cumulare. Itaque neque istam, neque aliam superius memoratam exceptionem, ubi sufficienter, ut supra, probata non fuerint, impiis tanti Sacramenti violatoribus ullatenus suffragari volumus, quo minus omnibus, & singulis pœnis, etiam pro prima vice traditionis brachio Saculari, & quoad Ecclesiasticos, degradatio- nis realis, & traditionis pariter pro prima vice brachio Saculari, in præfatis, & antiquioribus Prædecessorum Nostrorum, & juris sanctionibus, contra hujusmodi nunquam satis detestandi facinoris Reos iustè, ac sapienter constitutis, subji- ciantur, & cum effectu plectantur, & puniantur.

Clausula.

§. 6. Decernentes præfentes Nostras Litte- ras, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomo- dolibet prætendentes, cuiusvis status, gradus, Ordinis, præminentia, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causa propter quas eadem præfentes emanaverint, adducta, verifi- cata, vel sufficienter, aut ullo modo justificata fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætex- tu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obrep- tionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis no- stræ, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperitionis oris, restitutionis in integrum, aliud- ve quodcumque juris, facti, vel gratia reme- dium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apostolica potestatis plenitudine simili concessio, vel emanato quempiam in Ju- dicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas præfentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque ple- narios, & integros effectus sortiri, & obtine- re, ac ab illis ad quos spectat, & pro tempo- re quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari.

Decreta.

§. 7. Sicque, & non aliter in præmissis cen- seri, atque ita per quoscumque Judices Ordinariorum, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac ejusdem Sanctæ Ro- manæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Le- gatos, & Apostolica Sedis prædictæ Nuncios, aliosve quoslibet quacumque præminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpre- tandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si fecus super his a quo- quam quavis auctoritate scienter, vel ignoran- ter contigerit attentari.

Derogatio- nes.

§. 8. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostra, & Cancellariæ Apostolica Regula de jure quæsto non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Syno- dalibus Conciliis editis generalibus, vel specia- libus Constitutionibus, & Ordinationibus, nec- non quibusvis, etiam juramento, confirmatio- ne Apostolica, vel quavis firmitate alia robo- ratis statutis, & consuetudinibus, etiam imme- morabilibus, privilegiis quoque, exemptioni-

bus, & Indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militari- bus, Congregationibus, Societatibus, & Insti- tutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibus- cumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis, & Decretis, etiam ir- ritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitu- dine, seu consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si, pro il- lorum sufficienti derogatione, de illis, eorum- que totis tenoribus, specialibus, specifica, & in- dividua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, cau- sas, & occasiones præfentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactissimè servatis, & specificatis respectivè habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissimè, & amplissimè motu pari derogamus, & derogatum esse vo- lumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Publicatio- nis effectus.

§. 9. Volumus insuper, & eadem auctorita- te prædicta mandamus, ut eadem præfentes, & in eis contenta quacumque ad omnium noti- tiam facilius deducantur, nec quicumque de eis ignorantiam prætere valeat, ipsas præfen- tes, seu earum transumpta, ad Valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, & in Acie Campi Floræ per ali- quem ex Curforibus Nostris, ut moris est, pub- licari, & affigi: Sicque publicatas, & affixas, omnes, & singulos, quos concernunt, seu con- cernent in futurum, perinde afficere, & arca- re, ac si unicuique illorum personaliter intima- ta, & notificata fuissent.

Exemplorū auctoritas.

§. 10. Utque eorundem præfentium tran- sumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constituta mun- itis, eadem prorsus fides in judicio, & ex- tra illud ubique locorum habeatur, quæ ipsis præfentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensa.

Sanctio.

§. 11. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum confirmationis, ap- probationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, declarationis, ampliationis, & extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præ- sumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. die 5. Mart. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Major- em, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, tertio nonas Martii, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passoneus. J. Datavius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Loco ✱ Plumbi.

Public. die 12. ejusdem Mensis. & Anni.

Revocatio

XCIV.

Revocatio Communicationis Indulgentiarum inter Confratres Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo, & Tertiarios S. Francisci, alias à Clemente XII. concessae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Exordium.

ROMANUS Pontifex, Pacis, Justitiaeque praecipuus Auctor, & Conservator, nonnumquam ad importunorum petentium instantiam ad quasdam concedendas gratias desectitur, quas postmodum, rationabilibus suadentibus causis, praesertim cum in divini cultus detrimentum cedere comperit, revocat, cassat, & annullat, ac alias ad aequitatis, & justitiae praefatae feras reducit, prout rerum, & temporum, ac personarum, & locorum conditionibus, & qualitatibus diligenter pensatis, conspicit in Domino salubriter expedire.

Communicatio Indulgentiarum à Clem. XII. concessa.

§. 1. Nuper pro parte Dilecti Filii Vincentii à Conceptione Fratris expressè professi, ac Prioris Generalis Ordinis Beatae Mariae de Monte Carmelo Excalceatorum nuncupatorum Congregationis Hispaniae, Congregationi Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Indulgentiis, & Sacris Reliquiis praepositorum exposito, quod alias sel. rec. Clemens Papa XII. Praedecessor Noster per quasdam suas in simili forma Brevis die xiii. Martii mdcxxxvi. expeditas Literas, instante Dilecto quoque Filio Bonaventura à Ferrara tunc temporis Ministro Generali Ordinis Fratrum Minorum Sancti Francisci Capuccinorum nuncupatorum, tendentibus etiam in id precibus Dilecti pariter Filii Ludovici Benzoni Prioris Generalis tunc pariter existentis Ordinis Fratrum Beatae Mariae de Monte Carmelo, concesserat, ut omnes utriusque sexus Christianifideles ubicumque existentes, tam intra, quam extra claustra degentes, etiam conjugati, qui sub Regula Tertii Ordinis ejusdem Sancti Francisci militant, & sub jurisdictione pro tempore existentis Ministri Generalis secundodicti Ordinis reperiuntur, omnibus & quibuscumque Indulgentiis, & peccatorum remissionibus, ac poenitentiarum relaxationibus ab hac Sancta Apostolica Sede concessis, & concedendis, & quibus Confratres, & Confororibus Confraternitatum sub invocatione Beatae Mariae de Monte Carmelo quaedam sibi injuncta opera adimplentes gaudent, gaudere possent, & alias, prout in ipsius Clementis Praedecessoris Literis, quarum tenorem praesentibus pro expresso, & inserto haberi volumus, uberius continetur.

Quaestiones exorta super concessionis intelligentia.

§. 2. Et in eadem expositione subjuncto, quod, occasione promulgandi communicationem, seu concessionem Indulgentiarum hujusmodi, multa, in Hispaniarum praesertim Regnis, oborta dissensiones, multaque jurgia ex eo excitata fuerant, & in posterum excitari poterant, quippe quia Fratres Capuccini praedicti ab adimplimento piorum operum Confratribus, & Confororibus Confraternitatum Beatae Mariae de Monte Carmelo hujusmodi pro asequendis Indulgentiis illis concessis injunctorum proprios Tertiarios absolutos esse divulgabant; ideoque cultus erga Gloriosissimam Dei Genitricem Mariam de Monte Carmelo, ipsiusque celebres Confraternitates, necessariò minui videbatur; ac propterea ad hujusmodi tollenda inconvenientia, ac jurgia deinceps eventura, dissensionisque componendas, praefatus Vincentius Procurator Generalis plurimum desiderabat, ut vel praedictae Clementis Praedecessoris Literae revocarentur, vel illae saltem moderarentur, vel

opera pia Confratribus, & Confororibus Confraternitatum Beatae Mariae de Monte Carmelo, ad effectum consequendi Indulgentias, & peccatorum remissiones, ac poenitentiarum relaxationes injuncta, Tertiariis etiam dicti Ordinis S. Francisci injungerentur.

§. 3. Eadem Cardinalium Congregatio, audito prius Dilecto quoque Filio Sigismundo à Ferrara moderno secundo-dicti Ordinis Fratrum Capuccinorum Procuratore Generali, qui praedictarum Literarum potius revocationi, quam novae cujuscumque oneris piorum operum impositioni adhereret, juribusque ab utraque parte deductis diligenter perpensis, die xix. Decembris proxime praeteriti censuit, Nobis esse supplicandum pro revocatione supradictarum Clementis Praedecessoris Literarum. Nobis propterea dictus Vincentius Procurator Generalis humiliter supplicari fecit, ut sibi in praemissis opportunè providere, & ut infra, indulgere de benignitate Apostolica dignaremur.

Congregat. Indulgent. consilium pro ejusdem concessionis revocatione.

§. 4. Nos igitur ipsum Vincentium Procuratorem Generalem specialibus favoribus, & gratiis prosequi volentes, & à quibusvis excommunicationis, suspensionis, & interdicti, alijque Ecclesiasticis sententiis, censuris, & poenis à jure, vel ab homine quavis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes, & absolutum fore censentes, hujusmodi supplicationibus inclinati, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae praefatae Cardinalium Indulgentiis, & Sacris Reliquiis Praepositorum consilio, memoratas Clementis Praedecessoris Literas, communicationem Indulgentiarum, Confratribus, & Confororibus Beatae Mariae de Monte Carmelo concessarum, & concedendarum, ad favorem Tertiariorum Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum nuncupatorum continentes, cum omnibus, & singulis in dictis literis contentis, & inde secutis quibuscumque, auctoritate Apostolica, tenore praesentium, revocamus, cassamus, irritamus, & annullamus, viribusque & effectu penitus & omnino vacuumus, ac vacuatas esse volumus & decernimus; Decretumque memoratae Congregationis Cardinalium die xix. Decembris proxime praeteriti, ut praefertur, editum, & à Nobis die ii. Januarii nuper elapsi, praevia illius relatione per memoratae Congregationis Cardinalium Secretarium facta, approbatum, auctoritate, & tenore praefatis, quatenus opus sit, de novo approbamus, & confirmamus, illique inviolabilis Apostolicae firmitatis robur adjicimus.

Cui Pontifex adherendo, eam revocat, irritat &c.

§. 5. Decernentes ipsas praesentes Literas semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, plenissime suffragari; sicque in praemissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, judicari, & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, ac, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, ac dictorum Ordinum, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus; Privilegiis quoque, indultis, & Literis Apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores praesentibus pro plenè, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad praemissorum

Cum clausulis, & Decretis opportunis.

effectum hac vice dumtaxat specialiter, & expressè derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, quod earumdem Literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in dignitate Ecclesiastica constitutæ munitis, eadem profus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur ipsis præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Dat. die 12.
Mart. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die XII. Martii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passioneus.

XCV.

Facultates Majoris Pœnitentiariæ, & Officii Pœnitentiariæ.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.
Christiane
Religionis
spiritus, &
disciplina
circa lapsos.

PASTOR bonus Christus Dominus ad quærendam Ovem, quæ perierat, a Patre missus, quum ea reperta, atque humeris suis imposita, in Cœlum reversus fuerit, Vicarios operis sui, quibus universi gregis pretio magno sibi coempti regimen credit, exemplis præceptisque suis instructos reliquit, ut & commissas Oves intra moderatæ disciplinæ septa coercere, & continere omni studio satagerent; & si quas fortè, amore pravæ libertatis abreptas, procul a via salutis licentius aberrare contingeret, eas ad bonam frugem, & ad debita justitiæ officia revocare, ostensa potissimum ac proposita venia, misericorditer niterentur. Hæc autem Summi Pastoris Principis documenta præ oculis habentes Prædecessores Nostri Romani Pontifices, quemadmodum atrociora quædam, & graviora crimina severè notanda, ac districtè vindicanda duxerunt, latis contra eorum auctores Censuris, aliisque Ecclesiasticis pœnis, quarum abolutionem, seu relaxationem, pro suprema potestate in universa Ecclesia sibi concessa, suo peculiari judicio reservarunt, ne scilicet impunitas peccandi delinquentium excitaret audaciam, ita, ne contra nimiam obtinendæ veniæ difficultas pœnitentes ad desperationem propelleret, opportuna reversis ad cor offerre, atque admoveere remedia, memores Christi charitatis, & misericordiæ, nullo unquam tempore prætermiserunt.

Officii Pœnitentiariæ institutum, & utilitas.

§. 1. Ideo, præter alia plura pro variis causarum generibus constituta Romanæ Curie Tribunalia, voluerunt imprimis jam inde a vetustissimis usque temporibus extare in ea, & nunquam defecturum perpetuò conservari, instar fontis patens Domui David in ablutionem peccatoris, Apostolicæ Pœnitentiariæ Officium, ad quod universi Fideles ex omni Christiani Orbis regione pro suis quisque spiritalibus morbis quamlibet occultis, sive per se, sive per arcanas literas, propriis etiam suppressis nominibus, tutò confugere possent, & convenientem vulneribus medicinam, secreta & gratuita curatione (qualis ab omnibus optanda foret) protinus consequerentur. Cujus tam præclari, tamque salutaris instituti ratio Romanis pro tempore Pontificibus magnopere cordi fuit; tantamque ex hujus Officii ministerio in Ecclesiæ administratione utilitatem experti sunt; ut olim eidem Officio non modò causas ad interioris pœnitentiæ forum, sed alias etiam complures ad gratiam, & justitiam externi fori pertinentes, expediendas committere non dubitarent.

S. Pius V. veteris Pœ-

§. 2. Sed sancto, ac salubri consilio Venerem, Prædecessor noster Sanctus Pius Papa V.

animadvertens hujusmodi negotiorum, atque curarum cumulum, aliorum Tribunalium instituto magis convenientium, Pœnitentiariæ Officium dumtaxat onerare, ac sedulum illud, atque assiduum studium aliis negotiis ad animarum salutem pertinentibus præcipuè tribuendum, imminuere posse; quod jam fel. record. Pius pariter Papa IV. ex parte facere aggressus fuerat, id ulterius promovere, ac perficere magna cum laude decrevit: ideoque, Anno Pontificatus sui IV. Incarnationis Dominicæ MDLXIX. quarto Kalendas Maji, edita Constitutione, quæ incipit *In omnibus*, veterem Pœnitentiariæ formam suppressit, atque abolevit, novamque de integro excitavit; multisque provide, ac sapienter constitutis circa Majoris Pœnitentiariæ, ejusque Officialium electionem, qualitates, certum numerum, functiones, stipendium, & secreti custodiam; eas dumtaxat facultates Officio Pœnitentiariæ concessit, ac deinceps competere voluit, quas novo ejusdem statui magis congruere judicavit.

§. 3. Has verò facultates cum a sequentibus Romanis Pontificibus fermè singulis ampliari, aut immutari, aut explicari, quæ Literis Apostolicis, quæ vivæ vocis oraculis, sæpè contigerit; cumque hujusmodi Literarum, atque oraculorum multiplicitas, & varietas pluribus in rebus non minimas dubitationis causas afferrent; placuit Innocentio XII. pariter Prædecessori Nostro unum ex ipsis delectum, unamque summam, & compilationem efformare, quam publicavit per suam Constitutionem, quæ incipit: *Romanus Pontifex*, datam anno Incarnationis Dominicæ MDCXCII. tertio nonas Aprilis.

§. 4. In qua tamen Constitutione quum idem Innocentius Pontifex Maximus aliqua facultatum capita in aliud tempus ordinanda distulerit, circa quæ nulla in hunc usque diem emanavit provisio; & cum nonnulla de cætero in eadem Constitutione disposita, majori quadam luce indigere, usu & experientia compertum fuerit; & non pauca præterea accesserint circa Apostolicæ Pœnitentiariæ facultates sequentium Pontificum decreta; & præsertim Constitutio fel. record. Clementis XII. immediati Prædecessoris Nostri, quæ incipit: *Apostolatus Officium*, Anno MDCCXXXII. quarto nonas Octobris edita; Idcirco, quod olim Nos ipsi sæpè optavimus, dum in minoribus existentibus munus Doctoris Decretorum in eadem Pœnitentiaria exerceremus; ut huic scilicet operi denuò manus admoveeretur; id ipsam a pluribus aliis sæpius optatum fuisse cognovimus. Postquam ergo Divinæ Providentiæ, cujus inscrutabilia sunt consilia, ita placitum fuit, ut immerentes Nos, & planè inopinantes ad summum Pontificatum proveheret, statim intelleximus, præfatis justis desideris a Nobis potissimum esse satisfaciendum.

§. 5. Quocirca re diù & maturè discussâ, multisque desuper consultationibus habitis, & omnes Prædecessorum Nostrorum Constitutiones, seu Literas quaslibet, atque omnia vivæ vocis oracula ipsius Pœnitentiariæ Officium quomodocumque concernentes, seu concernentia, præ oculis habentes; Salva semper Majoris Pœnitentiariæ facultate Romanum Pontificem consulendi in quibusvis particularibus casibus, etiam per præsentem nostras Literas non concessis, immò prohibitis, seu reservatis, & exceptis; itaut ipsi Majori Pœnitentiario de Romani Pontificis speciali mandato, vivæ vocis oraculo desuper sibi factò, procedere asserenti, indubia fides debeat adhiberi; Motu proprio, ex certa scientia, ac matura deliberatione Nostri, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, infra scriptas facultates eidem Pœnitentiariæ, & Majori Pœnitentiario de cætero competere, ac in illa, & ab illo in hunc, qui sequitur, modum

1744.
Pœnitentiariæ
formâ sup-
pressâ, novâ
instituit.

Innoc. XII.
facultates
plenius ordi-
navit.

Causæ eden-
di præsen-
tem Consti-
tutionem.

Incipit dis-
positiva.

Major Pœ-
nitentiarius
potest con-
sultare Papam
etiam in pro-
hibitis; & ei
de V. V. O.
asserenti, fi-
des habenda.

exerc-

1744

1744

I. Fac. lites absolvendi a peccatis, & censuris.

Etiā pro utroque Foro Regulari, & interdum quoque Saculari.

Sed iudicatio parendum, & satisfaciendum pariti.

Abolvendi a Censuris pro lucradis Indigentis in Urbe.

Et pro periculo itineris.

exerceri posse, hac Nostra perpetuo valitura Constitutione statuimus, atque decernimus.

§. 6. Concedimus itaque Nostris, & pro tempore existentis Majori Penitentiario, ut omnes, & singulos cuiuscumque qualitatis, dignitatis, & gradus, Ecclesiasticos Saculares, & cuiusvis Ordinis, Congregationis, Societatis, & Instituti Regulares, necnon Laicos quoscumque utriusque sexus, tam presentes, quam absentes, ab omnibus, & quibuscumque culpis, criminibus, & excessibus, quantumcumque gravibus, & atrocibus, tam publicis, quam occultis, quandocumque, & quomocumque commissis, & perpetratis, necnon ab omnibus Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, aliisque censuris, & penis Ecclesiasticis, premissorum criminum occasione latis, & per illos incurris, etiam in casibus, nedum Ordinariis, & Regularibus Superioribus, sed etiam Nobis, & Sanctae Sedi specialiter, ac etiam per Literas, quae die Cœnæ Domini quotannis promulgantur, reservatis; injunctâ semper iisdem pro modo culpa penitentia salutaris, & aliis, quae de iure injungenda fuerint, absolvi, & absolvi mandare possit, & valeat: Regulares nimirum a culpis, & censuris premissis in utroque Foro; Ecclesiasticos verò Saculares, necnon Laicos, a prædictis culpis, & censuris in Foro conscientiae tantum; eosdem verò Ecclesiasticos Saculares, necnon Laicos, tunc in utroque Foro absolvi, & absolvi mandare possit, quando agitur de censuris publicis latis a Jure, præsertim Sedi Apostolica reservatis, etiam nominatim declaratis, vel si agatur de latis nominatim ab homine, tunc quando Delegati, vel alterius Judicis, a quo lata fuerint, Jurisdicção expiraverit; seu quando absolutio per eosdem Judices, aut alios, ad Romanum Pontificem, & ad dictam Sanctam Sedem remissa fuerit; seu quando sic Censurâ ligari legitime impediuntur, quo minus præsentiam Judicium, vel illorum, qui eos sic ligant, aut alium, seu alios, quos de iure deberent, adire possint.

§. 7. Ita tamen, ut ab ejusmodi Censuris ab homine latis, vel declaratis in utroque Foro, ut præfertur, absoluti, vel qui absolvi remittentur Judici, coram quo Censurarum causa pendet, in suis congruis casibus respectivè iudicatio paruerint, & Patri satisfecerint, vel quamprimum potuerint, pareant, & satisfaciant, alioquin in eisdem Censuris reincidant. Renuente verò altera Parte satisfactionem Reo oblatam, & in Sententiis, seu Decretis minime expressam, accipere; possit Major Penitentiarius pro sua prudentia convenientem satisfactionem arbitrari, & respectivè supradicti Judicis conscientia remittere, ut ejusmodi pariter arbitretur; illaque per Reum oblata, ac per aliam partem irrationabiliter recusata, valeat, adhuc firma remanente hujusmodi oblatione, ad absolutionem procedere, & ab alio procedi mandare.

§. 8. Romam quoque advenientes, ibique Sacra loca visituros, ab omnibus per quemcumque Judicem; vel alias quomocumque, non tamen in Romana Curia nominatim promulgatis, vel, si alibi promulgata fuerint, in eadem Curia notoriis, Censuris, ad effectum dumtaxat, ut Indulgentias, sacra eadem Urbis loca pie ac religiosè invisitentibus concessas, liberè & licitè consequi valeant; absolvi, & absolvi mandare possit; ita ut elapso congruo tempore ab ipsa Penitentiaria ad effectum prædictæ visitationis præsumendo, iisdem, quibus antea, Censuris teneantur. Eos verò, qui Censuris ab homine nominatim ligati, pro absolutione Romanam advenierint, sed pro illa obtinenda fuerint ad proprios Judices remissi, & probabile mortis periculum in itinere pertimescant, poterit Major Penitentiarius, ad congruum tempus,

ab ipso pro hujusmodi itineris consecutione arbitrandum, in Foro conscientiae tantum absolvi, & absolvi mandare; cum reincidentia, statim ac itineris terminum attigerint.

§. 9. Hæreticos occultos; qui nemini, & cum nemine suas hæreses communicaverint, possit idem Major Penitentiarius in Foro conscientiae tantum, absque alia abjurata coram Ordinario, vel Inquisitore faciendâ, absolvi, vel absolvi mandare: quod pariter ipsi liceat; quando prædicti Hæretici occulti aliquos actus extrinsecos fecerint, ex quibus dignosci potuissent pro hæreticis; dummodo eisdem actus, quamvis de sua natura nocibiles, seu ad notitiam deducibiles, nullus, quem ipsi sciunt, aut credant, noverit, vel adverterit.

§. 10. Publicos verò Hæreticos, seu Apostatas a Fide Catholica, in Foro conscientiae tantum, absolvi, seu absolvi mandare possit, in iis dumtaxat casibus, in quibus necesse non est complices denunciare; quando nimirum hujusmodi complices, aut mortui sunt, aut in regionibus palam infectis existant, & in illis degunt; non tamen quando complices in illis Regionibus viverent, in quibus Inquisitionis Sancti Officii auctoritas viget.

§. 11. Principes porro, & alios jus Imperii, etiam Vicario nomine, habentes, ac Dominia, & Respublicas, seu Personas illorum, & illarum administrationem habentes, vel habere solitas, necnon Episcopos, & alios Superiores Prælatos, in casibus publicis, qui in præfatis Literis, die Cœnæ Domini legi consuetis, continentur, etiam si Romanus Pontifex propter infirmitatem, vel aliam causam ita fuisset impeditus; ut celetter consuli non posset, absolvi, & absolvi mandare nullatenus valeat.

§. 12. Minusque possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiae tantum, absolvi, vel absolvi mandare S. R. E. Cardinales, aut alios cuiuscumque qualitatis, status, gradus, conditionis, dignitatis, & præminentiae fuerint, qui, vivente Romano Pontifice, de alio quopiam in ejus locum post ipsius mortem eligendo, vel excludendo tractaverint, suffragia inierint, ambituose, aut passionis fecerint; vel, Sede Apostolica vacante, in censuras, seu penas in Literis fel. record. Gregorii Papæ XV., & Urbani VIII. Prædecessorum Nostrorum super electione Romani Pontificis pro tempore faciendâ, xvii. Kal. Septembris Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXI., & v. Kalendas Februarii Anno ejusdem Incarnationis MDCXXV. respectivè emanatis, contentas, quomodolibet inciderint; præterquam si absolvi peterent, Sede Apostolica adhuc vacante; tunc enim absolvi poterunt modo inferius præscribendo pro tempore vacantis ejusdem Sedis.

§. 13. Nec pariter possit, etiam in occultis, etiam in Foro conscientiae tantum, eos cuiuscumque qualitatis, status, dignitatis, præminentiae, & conditionis fuerint, absolvi, & absolvi mandare, qui Astrologia iudiciaria, vel per se, vel per alios, de statu Reipublicæ Christianæ, sive de vita, aut morte Romani Pontificis pro tempore existentis inquirentes, ejusdem Urbani VIII. Pont. Max. Literis, pridie Kalendas Aprilis Anno ejusdem Incarnationis MDCXXXI. contra prædicta perpetrantes editis, contraverint.

§. 14. Nec similiter valeat in casibus publicis, etiam in iudicium non deductis, violata Immunitatis, seu libertatis Ecclesiasticæ, ullatenus absolvi, seu absolvi mandare.

§. 15. Super quacumque Irregularitate, & inhabilitate ex quocumque delicto, etiam homicidio voluntario, & ex quocumque defectu proveniente, possit idem Major Penitentiarius, in casibus tamen occultis, & in Foro conscientiae tantum,

Abolvit ab hæresi occulta.

Et quando a publica.

Censuræ excommunicatæ, Censuræ publicæ, Bullæ Cœnæ quoad Principes, Prælatos &c.

2. Censuræ circa electionem Romani Pontificis.

3. Censuræ contra inquirentes per astrologos, &c.

4. Censuræ contra violationem Immunitatis, seu libertatis Ecclesiasticæ.

II. Faciunt dispensandi super Irregularitate, &c., in occultis.

& pravia in gravioribus casibus maturâ discussione in Signatura Pœnitentiariæ agenda, dispensare, vel dispensari mandare, tam cum Laicis, quam cum Ecclesiasticis Sæcularibus, & Regularibus, cum quibus expediens videbitur, ad hoc ut Ordinibus initiari, vel respectivè in susceptis, etiam in Sacris, & Presbyteratus Ordinibus ministrare, & ad Superiores ascendere, ac Dignitates, etiam Cathedrales, & Metropolitanas, & quæcunque Beneficia Ecclesiastica, quodocunque ante dispensationem alioquin canonicè obtentas, vel obtenta, retinere, necnon ut hujusmodi Beneficia, & Dignitates (exceptis quando agitur de homicidio voluntario, vel alio gravissimo excessu, Ecclesiis Cathedralibus, & Metropolitanis) etiam post delictum assequi valeant.

Etiam cum Hæreticis, & Apostatis & Fide.

§. 16. Item cum Hæreticis, & Apostatis a Fide Catholica, quando hæresis, & apostasia hujusmodi, si de Sæcularibus agitur, nullatenus est propalata, & quando casus gravitas non suadet, Pœnitentes ad Sac. Inquisitionem remittendos esse, super quacumque Irregularitate, Inhabilitate, & Infamia exinde contracta, tam ad Ordines, sive susceptos, sive suscipiendos, quam ad Beneficia, dispensare, & dispensari mandare possit, & valeat.

Et in publicis cum homicidis &c. ad effectum ingrediendi Relig.

§. 17. Cum Homicidis, Bannitis, aliisque criminosis, ut in Religionem recipi, & in ea Professionem emittere licitè possint, atque ut etiam qui homicidia voluntaria commiserint, aliquam ex approbatis Religionibus, tanquam Clerici, ingredi, in eaque profiteri valeant, in utroque Foro dispensare, seu dispensari mandare possit; ea tamen lege, quando sic oportere videbitur, ut Fiscum, & Partem prius concordaverint; & insuper cavendo, ne tempore Novitiatus Sacros Ordines suscipiant, aut ad Superiores ascendant; sed id eis minime liceat, nisi post Professionem emissam. Ut autem in iis Ordinibus, quos antea suscepissent, etiam tempore Novitiatus ministrare possint, quoties aliqua rationabilis causa id postulaverit, dispensare & dispensari mandare possit; adjecta tunc clausula: *Ut si forte in Religione non perseveraverint, seu ad seculum redierint, ipso facto suspensi, etiam ab hujusmodi Ordinum antea susceptorum exercitio, remaneant.*

Et cum male promotis, in occultis.

§. 18. Cum malè promotis quibuscumque ad Ordines, in casibus tamen occultis, dispensare, vel dispensari mandare valeat; & signanter, accedente legitima causa, dispenset, vel dispensari mandet cum Promotis per saltum, in casibus similiter occultis, ad effectum scilicet, ut omisso Ordine secretè recipiant a quolibet Catholico Antistite Gratiam & communionem cum Sede Apostolica habente, extra tempora, & non servatis Interstitiis, & absque Dimissoriis; non tamen, ut plures Ordines Sacros eodem die recipiant.

Etiam in casu Simon. cù Episcop. commissa.

§. 19. Cum promotis ad Sacros Ordines, qui Simoniam cum Episcopis promoventibus commiserint, dispensare & dispensari mandare possit, in occultis dumtaxat, & in Foro conscientie tantum, cum clausula *monitis monendis*, & injuncta gravi pœnitentia, ac re præsertim in Signatura discussa.

III. Facultates in Beneficialibus, convalidandi titulos.

§. 20. Titulos Beneficiorum cum occulta inhabilitate, vel alio occulto vitio, etiam in concursu, male obtentorum, convalidares, vel convalidari mandare valeat.

Excepto casu dilataz cõfecr. Episc.

§. 21. Verum a convalidatione Titulorum, & condonatione fructuum abstineat quoad illos, qui de Ecclesiis Cathedralibus provisi, munus consecrationis infra præfixum tempus non susceperint.

Et excepto casu Simon. realis scienter contracta.

§. 22. Cum verò agitur de Simonia reali scienter contracta, & de Beneficiis, super quibus eadem contracta fuit, abstineat a dispensa-

tionibus, seu convalidationibus Titulorum, etiam in foro conscientie tantum, etiam in casibus occultis; nisi fortè prædicta Simonia contracta fuerit ignoranter ignorantia facti, vel juris, & Orator de illa certior factus, quam primum commodè poterit, dispensationem petierit. Idemque intelligatur de Pensionibus, super quibus Simonia realis scienter contracta, & commissa fuerit.

Condonandi quandoque partem pretii Simon.

§. 23. Abstineat a condonatione pretii simoniaci, quando in Ecclesiam læsam, vel pauperes erogari debet; præter quam si delinquentium paupertas, & qualitas suadeant, aliquam ejus partem ipsis remitti, aut condonari posse; residuo semper in Ecclesiam, vel alios pauperes erogando.

Condonandi, vel componendi quoad fructus male perc., in occultis.

§. 24. A compositione pariter, & condonatione fructuum Beneficialium, & Episcopatum Ecclesiarum, ac etiam distributionum quarumcumque, quovis modo malè perceptorum, in casibus non occultis, abstineat. In occultis verò, possit cum Gallis, Belgis, Germanis, Polonis, & ulterioribus, componere, vel etiam condonare; injuncta eisdem Pœnitentibus erogatione elemosynæ, ipsius Majoris Pœnitentiarii, vel Confessarii ab ipso deputandi arbitrio limitandæ. Cum reliquis autem, videlicet Italis, Hispanis, Lusitanis, & adjacentium Insularum Personis, discretè compositionem concedere, & ea mediante fructus condonare valeat; pecuniis exinde redactis arbitrio Nostro, & Successorum nostrorum pro tempore erogandis. Pauperibus autem, quorum inopia compositionem non admittit, possit condonare, injuncta pro eorum viribus elemosyna modo suprascripto. Porrò quæ hic ordinantur, sine præjudicio illorum, quibus distributiones accrescere, vel non decrescere debent, sint, & censeantur ordinata.

IV. Facultates circa onera restituendi. Super male ablati incertis.

§. 25. Quoad malè ablata, vel retenta, quando domini incerti sunt, & casus occulti, partem aliquam delinquentibus pauperibus, si eorum qualitate, & necessitate pensatis, ita videbitur, remittere, seu condonare, vel remitti, seu condonari mandare possit; residuum verò pauperibus distribuere, vel in pia opera erogari, & quidem, si fieri potest, in locis, ubi illa ablata, extorta, vel usurpata sunt, mandare debet.

Et super muneribus acceptis a Regulari.

§. 26. Accipientes munera a Regularibus, exceptis rerum medicinalium, seu devotionis muneribus, ultra valorem decem scutorum monetæ, contra præscriptum a Prædecessoribus Nostri Clemente VIII., & Urbano pariter VIII. in suis Constitutionibus, XIII. Kalendas Julii Anni MDXCIV., & XVI. Kalendas Novembris Anni MDXLI. respectivè editis, non absolvat, nisi facta restitutione; vel, si eam de præsentis nequeant adimplere, cum obligatione eandem, quamprimum poterunt, faciendi. Qui verò infra prædictum valorem ejusmodi munera acceperint, eos, injuncta arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarii, seu Confessarii per eum eligendi, elemosyna, quæ in beneficium Religionis, seu Conventus, cui de jure facienda esset restitutio, si cautè fieri possit, erogetur, absolvere, seu absolvi mandare possit.

Et super dote, cum non Virgine.

§. 27. Cum Puellis, quæ Virgines non sunt, & subsidia Dotalia petunt, seu jam obtinuerunt a Confraternitatibus, aut aliis Locis, vel Dispensatoribus piis, quibus injunctum est, ut illas Virginibus tantum dent, seu distribuunt; in occultis, & in Foro conscientie tantum, quatenus illæ in posterum honestè vivant, facultatem habeat dispensandi. Necnon dispensare possit, in occultis pariter, & in Foro conscientie tantum, cum Virginibus, quæ petunt, vel obtinuerunt ingredi, vel jam ingressæ sunt in Conventus, seu Monasteria destinata pro Mulieribus ad bonam frugem traductis, ad effectum ea licitè ingrediendi, seu in eis remanendi, ac

Et cum Virgine super ingressu in Monaster. Convertite

profitendi,

profiteri, & Officia quæcumque suscipiendi, & exercendi.

§. 28. Juramenta quæcumque, in quibus exploratum sit nullum cuiusquam agi præjudicium, facultatem habeat in Foro conscientie duntaxat relaxandi.

§. 29. Vota simplicia quæcumque quomodolibet emissa, tametsi privato juramento confirmata, etiam Religionis, Castitatis, Visitationis Sepulchri Dominici, aut Sacrorum Liminum Beatorum Apostolorum Petri, & Pauli de Urbe, aut Sepulchri S. Jacobi de Compostella, possit idem Major Pœnitentiarius in alia pietatis opera dispensando commutare; etiam ad effectum contrahendi Matrimonium, cum agitur de voto castitatis, aliisque ex se Matrimonium illicitum reddentibus; item Votorum implementum differre, & ab illorum transgressionibus absolvere; & respectivè dispensando commutari, differri, & absolvi mandare; consideratis causis talium commutationum, dilationum, aut absolutionum, & adjectis clausulis, quas apponere, iisque injunctis, quæ injungere hæctenus in hujusmodi casibus Pœnitentiaria laudabiliter consuevit.

Dispensandi
commutando
Hor. Can.

§. 30. Super recitatione Divini Officii, seu Horarum Canonicarum, propter aliquam impossibilitatem, seu moralem difficultatem, dispensandi, cum commutatione in alias preces, vel orationes, vel alia pia opera, earumque seu eorum injunctio, habeat facultatem.

VI.
Facultates
speciales pro
Regular.
Super Irreg.
inhabil. &c.

§. 31. Cum Regularibus autem super Irregularitate, tam ex defectu, quam ex quocumque delicto quodcumque perpetrato, quomodolibet contracta ut eadem Irregularitate, aut quavis inhabilitate, aliisque defectibus quibuscumque non obstantibus, susceptis Ordinibus, & eorum Privilegiis uti, ac in illis, etiam in Altaris ministerio ministrare, & Ordines non susceptos suscipere, ac in iisdem pariter ministrare, necnon quæcumque, quotcumque, & qualicumque suorum Ordinum, & Congregationum, alioquin canonicè obtenta, Officia, Beneficia regularia, munia, præminentias, dignitates, & prælaturas, etiam majores, & principales, retinere, & exercere, nec non eadem, seu easdem, ad quæ, seu quas in futurum canonicè, & juxta eorumdem Ordinum, & Congregationum regularia Institutura, eligentur, vel aliter assumuntur, recipere, assequi, gerere, ac liberè, & licitè exercere valeant, dispensare, eosque in pristinum, & ad eum, in quo ante præmissa quomodolibet erant, statum, & ad vocem activam, & passivam restituere, reponere, & plenariè reintegrare, & pœnas illis gratosè remittere, & condonare; (non tamen habilitare ad Generalatum, quando agitur de publico natalium defectu); necnon pro majori absolutionum, & dispensationem prædictarum firmitate, quibusvis Constitutionibus, Ordinationibus, Statutis, & Privilegiis quomodolibet obstantibus sufficienter derogare, præfatus Major Pœnitentiarius possit, & valeat.

Etiã in
publicis.

§. 32. Volumus tamen, ut in hujusmodi casibus, qui occulti fuerint, in Foro conscientie tantum, in publicis verò casibus in utroque Foro, auditis tamen Superioribus, & matura circumspectione semper adhibita, cum iisdem Regularibus, ut præfertur, dispense, vel dispensari mandet.

Super Apo-
statis, vel
fugitivis.

§. 33. Quoad Apostatas, vel fugitivos Regulares, ad Apostolicam Pœnitentiariam recurrentes, fervetur laudabilis ejusdem praxis, ut scilicet Major Pœnitentiarius, audito prius, si in Urbe adsit, Ordinis Superiore, seu Procuratore Generali, injungat Apostatæ; seu fugitivo, intra tempus arbitrio ipsius Majoris Pœnitentiarum taxandum, reditum ad proprium Ordinem: Interim verò, si expediat, a censuris

eundem absolvere, vel absolvi mandare possit, cum reincidentia si intra dictum tempus minime redierit, (dilatà tamen usque ad æqualem reditum dispensatione super Irregularitate, si fortè eam insuper contraxisset): & alias præterea pœnas, sive de jure communi, sive ex Statutis Ordinum, propter Apostasiam, seu fugam inflictas, discretè moderari, commutare, vel etiam, juxta peculiare circumstantias, condonare possit. Si verò casus ejusmodi sit, ut, re præsertim in Signatura discussa, censeatur expeditè, quod absque reditu ad proprium, transitus eidem ad alium Ordinem concedatur; possit Major Pœnitentiarius istud etiam concedere, adhibitis tamen iis cautionibus, quas ad refrenandam vagandi licentiam necessarias, seu opportunas judicaverit; necnon illa præ oculis habendo, quæ infra circa transitum disponuntur. Nemini autem Regulari quacumque de causa permittere valeat, ut in habitu Sæculari, seu Clerici Sæcularis, in perpetuum extra Claustra vivere possit.

§. 34. Quoad transitum verò de una ad aliam Religionem, non solum valeat illum concedere à laxiori ad arctiorem, juxta *Cap. Licet de Regular.*, verum etiam ad æqualem, & ab arctiori ad laxiorem; ob justas tamen, & graves respectivè causas ab eodem Majori Pœnitentiario probandas; audito prius Superiore Ordinis, à quo, & cum consensu Superioris Ordinis, ad quem faciendus est transitus. Pro majori autem transitu firmitate, in his omnibus casibus possit idem Major Pœnitentiarius Statutis & Privilegiis Apostolicis quomodolibet obstantibus opportunè derogare.

Super tran-
situ ab uno
ad alium O-
rdinem.

§. 35. Verum abstineat ab hujusmodi transitu concedendo ad alias Religiones, seu Ordines, præter quam ad illas, seu illos, in quibus claustralis, & regularis observantia vigere dignoscatur; quod si de tali claustrali, & regulari observantia ullatenus dubitetur, exquirenda erit authentica Ordinarii attestatio. Abstineat pariter a transitu prædicto concedendo ad Ordines Hospitalares, & Militares, quamvis in istis claustralis, & regularis observantia vigeret, nisi fortè ad Ordinem S. Joannis de Deo. Neque item eundem transitum concedat ad Ordinem Sancti Benedicti antiquioris Observantiæ, aut ad alias consimiles Congregationes, cuiuscumque Ordinis fuerint.

Ordines ex-
cepti.

§. 36. Concedere itidem possit transitum ab uno Monasterio ad aliud, Monialibus tantum ultra Montes existentibus, legitimè concurrente causâ, in Signatura discutienda & approbanda; committendo tamen facultatem hujusmodi transitus admittendi, & exequendi, arbitrio Ordinarii, cum clausulis opportunis pro casuum varietate.

Super simili
transitu Mo-
nialium.

§. 37. Quo verò ad censuras, seu pœnas, in quas Moniales incurrere, & peccata reservata, quæ ab eisdem committi contigerit, etiam in casibus violatæ clausuræ, qui tamen casus occulti fuerint, vel ubi agatur de aliquo occulto defectu dispensando, possit idem Major Pœnitentiarius præfatis Monialibus Confessarium cum opportunis facultatibus concedere.

Super Cens.
defectibus
&c. earum-
dem Monia-
lium.

§. 38. In casibus verò publicis Clausuræ à Monialibus prædictis, vel ab aliis quibuscumque personis, ad malum finem violatæ, delinquentes non absolvat, nec absolvi mandet, nisi pro ipsis Episcopi, seu Ordinarii supplicaverint, & casus ad Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis, & consultationibus Episcoporum, & Regularium præpositam deducti non fuerint.

Quid super
publ. viola-
tione Clau-
suræ Monial.

§. 39. In Matrimonii contrahendis possit idem Major Pœnitentiarius, in Foro conscientie tantum, super impedimentis occultis, quæ Matrimonium non dirimunt, dispensare, vel dispensari mandare; itemque super omissione

VII.
Facultates
in Matrimo-
nialibus.
De contra-
hendo; super
impedimen-
impedien.

Non tamen dirimen., cognat. carn. vel spirit.

De contracto in quibus dispensare valeat.

Revalidat dispens. Dataria in casu reticentia cop.

Et in casu reticentia intentionis facilius impetrandi dispens.

denunciationum, etiam ad effectum contrahendi secretò; in quo servantur, quando agitur de Matrimonii *Conscientia* nuncupatis; Litera à Nobis data ad omnes Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, & Episcopos sub die 17. Novembris anni 1741. per ea verba incipientes: *Satis vobis compertum.* At à dispensationibus concedendis super quocumque impedimento ex quovis gradu, sive consanguinitatis, sive affinitatis ex copula licita, seu ex cognatione spiritali proveniente, etiam in Foro conscientia tantum, tamen impedimentum sit occultum, & periculum scandalorum imminet, in iisdem Matrimonii contrahendis absteineat.

§. 40. In contractis verò Matrimonii, à dispensatione, seu Matrimonii revalidatione in gradibus primo & secundo, seu secundo tantum, consanguinitatis, vel affinitatis ex copula licita, etiam in occultis, pariter absteineat; praterquam si in secundo tantum gradu prædicto impedimentum saltem per decennium duraverit occultum, & Oratores simul publicè contraxerint, & convixerint, & uti Conjuges legitimi reputati fuerint. In tertio autem, & quarto gradibus occultis, in contractis possit dispensare; atque etiam in iisdem tertio, & quarto gradibus publicis, possit revalidare Matrimonia, ex causa subreptionis, & obreptionis occultæ Literarum Apostolicarum nulliter contracta; praterquam si falsitas consistat in narratione præcedentis copulæ, quæ antea revera non intercesserat.

§. 41. Quod si aliqui Oratores obtinuerint à Nostra Dataria dispensationem super gradu prohibito in primo & secundo, vel in secundo tantum, ac etiam in tertio, vel quarto, cum reticentia copulæ inter eos sequatur, quam sine honoris detrimento detegere non valeant; & ratione hujusmodi reticentia petant dispensationem pro Matrimonio contrahendo, seu revalidationem Matrimonii contracti; possit idem Major Pœnitentiarius, si copula sit adhuc secreta, hujusmodi dispensationem, seu respectivè revalidationem in Foro conscientia tantum concedere; factâ, quando agitur de primo & secundo, vel secundo tantum gradu, compositione quinquaginta ducatorum auri de Camera ad Datariam transmittendorum, ad effectum (ut inconcussi moris est) erogandi in elemosynas; nisi prior gratia expedita fuisset in forma pauperum; quo casu etiam hæc gratia similiter absque ulla compositione expediatur.

§. 42. Si qui verò Oratores, obtenta dispensatione à Dataria super impedimento primi & secundi, sive secundi dumtaxat gradus Consanguinitatis, seu Affinitatis, cum expressione quidem carnalis copulæ, sed tacita occultæ, & malitiosa intentione in ipsa copula habita ad facilius obtinendam dispensationem, pro revalidatione hujusmodi dispensationis ad dictam Pœnitentiarum recurrant, possit idem Major Pœnitentiarius desuper absolute dispensare cum miserabilibus personis explicitè affirmantibus se, uti tales, & sub illa expressa qualitate, & forma miserabilium, dispensationes à Dataria obtinuisse: Cum iis verò, qui non tamquam pauperes, sed uti ex honestis familiis, sive uti nobiles, sive uti illustres, ab eadem Dataria similiter dispensari fuerint, non dispenset, nisi soluta prius in Dataria, ad effectum pariter erogandi in elemosynas, taxa definienda arbitrio ejusdem Majoris Pœnitentiarum, pensatis circumstantiis cujuscumque casus, & respectu habito ad præjudicium componendæ, & ad vires supplicantium. Si tamen isti pauperes essent, itaut verè & realiter integram summam taxatam, vel aliquam ejus partem solvere non possent, præfatus Major Pœnitentiarius opportunè in hoc casu provideat, factò verbo, si peculiaris difficultas id postulet, cum Sanctissimo.

§. 43. Super impedimento occulto affinitatis ex copula illicita, seu ex actu fornicario proveniente, quotiescumque adfit rationabilis causa, licet periculum revelationis, seu scandalorum non immineret, vel non adesset, in matrimonii tam contractis, quam contrahendis, in Foro conscientia dispensare, & dispensari mandare possit, & valeat.

§. 44. Super occulto impedimento criminis adulterii, si fuerit cum fide data dumtaxat, neutro machinante, commissum, possit tam in contrahendis, quam in contractis matrimonii dispensare. Si verò crimen hujusmodi fuisset, utroque, vel altero machinante, patratum, possit in occultis pariter dispensationem concedere; raro tamen, & quando necessitas postulerit, ratione alicujus gravis imminenti periculi, quod prudentiâ Majoris Pœnitentiarum, re præsertim discussa in Congregatione, vel Signatura, arbitrandum erit.

§. 45. Declaramus præterea, quod facultates præfata à Nobis Majori Pœnitentiarum, & ejusdem Pœnitentiarum Officio concessa circa dispensationes Matrimoniales, locum habeant, etiam si gradus, & impedimenta hujusmodi multiplicia sint, quacumque, & quantacumque multiplicitate; Volentes, in Literis hujusmodi dispensationum matrimonialium, posse Prolem, ubi opus erit, sive suscipiendam, non tamen in adulterio conceptam, in Foro conscientia tantum, legitimam decernere; necnon appoi clausulam: *Nullis &c.*, prout in hujusmodi materiis hæctenus ipsa Pœnitentiarum servare consuevit.

§. 46. Ulterius super casibus quibusvis occultis impedimentis ad petendum licitè debitum dispensare, aut dispensari mandare possit, & valeat.

§. 47. Facultates Pœnitentiarum minoribus ordinariis trium Basilicarum Urbis, aliisque extraordinariis, quorum deputatio pertinet ad prædictum Majorem Pœnitentiarum, possit idem ad libitum concedere, & restringere. Fratres vero Minorum Cappuccinos in Confessarios nullatenus deputet in illis Regionibus, in quibus iisdem Confessionibus audiendis operam dare non solent.

§. 48. Dubia omnia in materia peccatorum, seu Forum pœnitentiale alias quomodolibet concernentia, cum consilio Doctorum, & Theologorum suorum, valeat declarare.

§. 49. Commissiones vero Majoris Pœnitentiarum non expirent, etiam si committens, illis nondum presentatis, & re integra, desinat quomodocumque Pœnitentiarum existere. Idemque intelligi volumus de illis commissionibus, quas Majori Pœnitentiarum absente, vel ex aliqua justa causa impedito, alterius Pro-Pœnitentiarum ad tempus subrogati nomine expeditas, elapso hujusmodi subrogationis termino, presentari contigerit.

§. 50. Omnibus denique Christianis fidelibus, qui ex veteri, & laudabili instituto Pœnitentiarum Majorem, munere suo statutis diebus Hebdomadæ Majoris in tribus Urbis Basilicis solemniter fungentem, pie reverenterque adierint, seseque pœnitentia virga tangendos submiserint, centum dies de injunctis eis, seu alias quomodolibet debitis pœnitentiis in forma Ecclesie consueta relaxandi perpetuam facultatem eidem Majori Pœnitentiarum confirmamus, & quatenus opus sit, de novo concedimus.

§. 51. Sede Apostolica vacante, quoniam Animarum saluti, quæ omni tempore periclitatur, nunquam non est subveniendum, unde merito Prædecessores Nostri Officium Pœnitentiarum etiam post obitum Pontificis continuare jusserunt; Volumus, & decernimus, ut Major Pœnitentiarum (cujus facultas dicto tempore

Super affinitate ex copula illicita.

Super impedimento criminis.

Non obstantibus in prædictis multipliciter gradibus, & impedimentis.

Legitimare potest Prolem.

Dispensare potest ad petendum deb.

VIII. Dat. pro libito facult. Minoribus Pœnit. Ubi Cappuccinos non deputat in Confessarios.

Declarat Dubia.

Commissio Major. Pœnitentiarum durat etiam cessante Officio.

Concedit Indulg. in tactu virgæ &c.

IX. Facultates Sede Apost. vac. Pro foro conscientia quoad absovendum.

non expirat, sed tantummodo non habet exercitium extra Conclave), seu ejus Officiales, facere & expedire valeant quæcumque ad Forum conscientie pertinent. Ideo absolvere, seu absolvi mandare in dicto conscientie Foro valeant ab iis quoque censuris, a quibus alias vivente Pontifice adempta etiam Majori Pœnitentiario, & Pœnitentiariæ Officio, absolvendi facultas reperitur: Hac tamen lege (quemadmodum fel. record. Prædecessor Noster Clemens Papa XII., lata Constitutione, quæ incipit: *Apostolatus Officium*, ad consulendum simul animarum Fidelium salutem, & disciplinæ Ecclesiasticæ conservationi, provide cavit), quod nempe in hujusmodi censuris, ad tempus dumtaxat, & cum reincidentia in eadem, servatis alias servandis, absolutio concedatur; itaut qui fuerint absoluti, ad novum Pontificem intra terminum pro Locorum distantia definiendum, recurrere pro eadem causa teneantur; neque liceat Pœnitentiario Majori, ejusque Officialibus, præfixum terminum post Pontificis electionem ampliare, vel prorogare.

Et quoad dispensandum.

§. 52. Præterea concedimus, ut, si quando aliquod gravius Animæ periculum imminet, cui celeriter occurrendum videatur, re in Signatura diligenter examinata, & Majori quoque Pœnitentiario, si in Conclavi degat, pro materia gravitate consulto, & approbante, dispensare, aut dispensari mandare pro eodem Foro conscientie, valeant; super illis etiam, super quibus alias vivente Pontifice inhibita sit Majori Pœnitentiario, & Pœnitentiariæ dispensandi facultas; Ita tamen, ut Oratores, sicuti superius dictum est, ad novum Pontificem post ejus electionem similiter debeant recurrere; aliisque appositis clausulis pro casus natura necessariis, & opportunis.

Pro Foro externo con-

§. 53. Pro Foro verò externo, eadem Sede Apostolica vacante, eorum Officium penitus conquiescat; itaut à quibuscumque matrimonialibus, & aliis dispensationibus, & absolutionibus, ac declarationibus, necnon quibusvis aliis expeditionibus forum fori mixtim, vel separatim quomodolibet respicientibus, omnino abtineant.

Præterquam quoad Regulares.

§. 54. Attamen concedimus, ut dicta Sede vacante, pro Foro externo facere & expedire valeant, quæ ad Regularium, & præsertim Apostatarum, & fugitivorum remedium, in superioribus facultatibus concessa sunt. Necnon ut Monialibus Confessariis extra ordinem valeant deputare, si eos ex aliqua rationabili causa petierint, pro earum libitu, inter approbatos ab Ordinario ad audiendas Monialium Confessiones, eligendos.

Et quoad Moniales pro eligendo Confess.

§. 55. Et demum, ut illos, qui in aliquam censuram Sedi Apostolica reservatam, etiam ob violatam Ecclesiasticam Libertatem, vel Immunitatem publicè incurrerint, vel incurrisse declarati fuerint, & verè ac sincerè pœnitentes, & novi Pontificis, ad quem post electionem recurrere debent, mandatis obtemperare parati, beneficium absolutionis sibi ulterius non differri enixè deprecantur, absolvere, cum reincidentia, quemadmodum in superioribus dictum est, vel absolvi mandare possint.

Et quoad omnes pro absol. ad re-inc. a Conf. publ.

§. 56. Decernentes præsentem Literas, etiam ex eo, quod Major Pœnitentiarius, ac præfata Pœnitentiariæ Regens, & Officiales prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, eidem præmissis non consenserint, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliâque quavis de causa, quantumvis legitima, & juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari

X. Clausulæ, & Decreta.

nullatenus posse; sed semper, & perpetuò validas, firmas, & efficaces existere, & à Majori Pœnitentiario, Regente, cæterisque Pœnitentiariæ Officialibus prædictis, aliisque, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Sedis Apostolicæ Nuncios, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiti debere: irritum quoque, & inane quidquid secus super omnibus, & singulis præmissis, vel circa ea, à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 57. Non obstantibus præmissis, & aliis quibuscumque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & dictæ Pœnitentiariæ, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis vivæ vocis oraculis, privilegiis, indultis, & Literis Apostolicis, ejusdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, & Ministris, & quibusvis aliis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, & decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, & aliâ quomodolibet per Prædecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, individua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per Clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, iidem præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, ad effectum præsentium, illis aliâ in suo robore permansuris, harum serie derogamus, cæterisque contrariis quibuscumque.

Derogationes opportuna.

§. 58. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum compilationis, concessionum, prohibitionum, decretorum, statuti, voluntatis, declarationis, confirmationis, derogationis, aliorumque præmissorum infringere, seu ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac B. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadagesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

Dat. die 13. Apr. 1744.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 27. ejusdem mensis, & anni.

De Pœnitentiariæ Apostolicæ Officialibus, eorumque muneribus.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Proœmium.

IN Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio, per quod Romanus Pontifex concessam sibi divinitus in B. Petro Apostolorum Principe supremam ligandi, atque solvendi potestatem, maximo Ecclesiæ universæ fructu, in promovenda Fidelium salute indefinenter exercet, rectissimam undequaque agendi rationem constabilem, eandemque, quantum in Domino possumus, perpetuis etiam futuris temporibus inviolabilem commendare cupientes; postquam per alias Nostras Apostolicas Literas, hac ipsa die datas, quarum initium est: *Pastor bonus*, facultates Nostri Majoris Pœnitentiarum, ejusdemque Officii Pœnitentiariæ constituimus, ampliavimus, commodiusque digestimus; Nostras quoque partes esse judicavimus ad ea similiter recognoscenda, quæ Ministros Nostros in eodem Pœnitentiariæ Officio laborantes respiciunt, ad eorum videlicet numerum, qualitates, electionem, munera, onera, emolumenta, perfectius, stabiliusque ordinanda, mentis Nostræ aciem eò utilius convertere, quò majus intelligimus inesse momentum in optimo delectu, atque ordine Ministrorum, ut rectus ille, atque proficiuus concessarum facultatum usus aseratur, ad quem potissimum studia nostra, cogitationesque feruntur.

Confirmatur
Constitutio
S. Pii V. in-
cipien. In
omnibus.

§. 1. Quamquam enim recolendæ memoriæ Prædecessor Noster S. Pius Papa V. in ipsa erectione hodiernæ Pœnitentiariæ, quam, vetere suppressâ extinctaque, novam ipse constituit, multa & sanè præcipua de futuris ejusdem Ministris, seu Officialibus, sapienter decreverit per suam Constitutionem, quæ incipit: *In omnibus*, datam XV. Kalendas Junias Anno MDLXIX., quam proinde Nos quoque firmam esse volumus, atque decernimus, præter quam in iis, in quibus eandem præsentibus nostris Literis confiterit adversari; Nonnulla tamen lapsu duorum ferme Seculorum circa illa immutari debuerunt, variis de causis per alios Romanos Pontifices pariter Prædecessores nostros cognitis & approbatis: Quarum approbationum ne vel memoriam excidere, vel fidem vacillare contingat, neve, si ignorentur, eveniat, ut hujusmodi immutationes in exemplum trahantur aliarum forsitan privato arbitrio deinceps inducendarum; ideoque necessarium & opportunum duximus omnia & singula jam prius a Nobis pensata, atque recognita, & sicubi opus fuit, correctâ, seu in melius commutata, Literis Nostris explicatè tradere, atque Apostolica auctoritate sancita, ac roborata, in omnium notitiam, inviolabiliter in posterum servanda, deducere. Motu itaque proprio, & ex certa scientia, & matura deliberatione Nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine infrascriptas ordinationes circa Ministros, seu Officiales Apostolicæ Nostræ Pœnitentiariæ, necnon circa ejusdem æconomicum statum, & regimen constituimus, & in futurum observari decernimus, & mandamus.

Numerus,
& genera Of-
ficialium Of-
fic Pœniten-
tiariæ con-
stitutum.

§. 2. Numerum quidem, & genera hujusmodi Officialium eodem ferè loco retineri volumus, ac primitus fuere a memorato S. Pio constituta; uno dumtaxat & altero, non ad novum genus Officii, sed ad Officialium numerum adjuncto. Itaque hi, & non alii, Officium Pœnitentiariæ constituent: videlicet Major Pœnitentiarum, Re-

gens, Theologus, Datarius, Canonista, Corrector, Sigillator, Procuratores, seu Secretarii tres, & Scriptores ordinarii item tres; uno nimirum Procuratore, & Scriptore uno, jam usque a primordiis recentioris Pœnitentiariæ, propter adauctam in dies negotiorum, & supplicantium multitudinem, ultra priorem numerum in prædicta Beati Pii Constitutione prænitum, inductis.

§. 3. Major Pœnitentiarum unus sit ex S. R. E. Cardinalibus, Presbyter, idemque Magister in Theologia, seu Decretorum Doctor; atque a solo Romano Pontifice eligetur per literas, ut hætenus moris fuit, in forma Brevis. Suum autem munus per se ipsum exercere debebit. Sed si ex causa legitima, a Romano Pontifice admittitur, absens, seu impeditus fuerit; ipsemet unum alium e S. R. E. Cardinalibus, prædictis qualitatibus insignitum, sibi Pro-Pœnitentiarum subrogabit; qui interim hoc munus pariter per seipsum prosequatur, Literasque, non Pœnitentiarum subrogantis, sed suo proprio nomine jubear expediri.

§. 4. Quod si contigerit, ut Major Pœnitentiarum tempore vacantis Pontificiæ Sedis e vita discesserit; tunc a majore numero Cardinalium in Conclavi degentium, vel ante conclavis ingressum in Congregatione generali convenientium, eligendus erit per secreta suffragia alius Cardinalis Pro-Pœnitentiarum ad ejusdem Sedis vacantis tempus; prout evenisse meminimus, Sede vacante per obitum sel. mem. Benedicti Papæ XIII., in personam Venerabilis Fratris Nostri Vincentii Episcopi Prænestini, tunc Tituli S. Honuphrii S. R. E. Presbyteri Cardinalis Petra nuncupati, cum illustri totius Collegii S. R. E. Cardinalium de illius integritate, ac doctrina testimonio, quod deinde judicio suo comprobavit felic. pariter record. Clemens Papa XII. Prædecessor Noster; eandemque electionis formam pro simili eventu Pontificiæ Sedis vacantis distinctius postea constituit, atque in futurum servari mandavit in sua Constitutione, quæ incipit: *Apostolatus Officium*, data IV. nonas Octobris Anno MDCCXXXII., in qua plures ordinationes circa res eadem Sede vacante agendas complexus est, cuique subscriptio S. R. E. Cardinalium, ac de eadem servanda juramentum accessit.

§. 5. Præcipuum verò Majoris Pœnitentiarum munus in recto, ac prudenti exercitio facultatum sibi concessarum, atque aliis supradictis Literis nostris comprehensarum, positum est. Sed est quoque ejus muneris, quatuor diebus Majoris Hebdomadæ, Dominica quidem Palmarum in Basilica S. Joannis in Laterano, Feria verò quarta in Basilica S. Mariæ Majoris, & quinta, & sexta Feriis in Basilica S. Petri Vaticana, Fidelium Confessiones in Sede ad id constituta excipere, necnon capita piè sese submittentium Virga Pœnitentiali tangere, Indulgentias eisdem juxta facultatem in prædictis aliis Nostris Literis contentam impertiendo; præsentibus interim, & per sua sedilia dispositis Pœnitentiariæ Officialibus. Præterea tribus anni diebus, quibus maxime ad pœnitentiam Fideles excitantur, videlicet Feria quarta Cinerum (qua die ipse cineres capit Summi Pontificis, Cardinalium, cæterorumque assistentium inspergit) & manè Feriæ sextæ in Parasceve, & diei Commemorationis Fidelium Defunctorum, solemni ritu rem Divinam in Pontificiâ Cappella peragere. Ad hæc Romano Pontifici in supremo vitæ agone constituto, ad spiritualem eidem in tali articulo ferendam opem, assistere.

§. 6. Ad eundem pertinet minores Pœnitentiarum Ordinarios a se ipso, & a Congregatione, seu Signatura Pœnitentiariæ, prius examinatos & approbatos, alioquin ad officium minime

Cardinalis
Majoris Pœ-
nitentiarum à
solo Pontifi-
ce eligendi,
qualitates.

Eidem impe-
dito, vel ab-
senti, facult-
as tribuitur
sibi subroga-
di Pro-Pœ-
nitentia-
rium.

Ratio eli-
gendi Card.
Pro-Pœnitē-
tium even-
iente obitu
Majoris Pœ-
nitentiarum
Sede Apof.
Vacante.

Præcipua
munera a
Majori Pœ-
nitentiarum
obœunda.

Minores Pœ-
nitentiarum
in tribus Ba-
silicis Urbis,
in Ecclesiâ

admit-

1744.
Lauretana, ac pro Anno Sancti tempore in Basilica S. Pauli, aliisque Urbis Ecclesiis deputat.

admittendos, in tribus Urbis Basilicis constituere, & deputare, eisque facultates pro sua prudentia, vel majores, vel minores concedere; qui postquam admissi fuerint, non poterunt sine ejusdem Majoris Pœnitentiarum licentia ab officio dimitti, seu ab eisdem exercitio discedere. Idemque intelligi volumus quoad Minores Pœnitentiarum Lauretanos, quorum examen valeat idem in absentia etiam Episcopis in Partibus sibi beneficiis committere. Quin etiam poterit certum numerum extraordinariorum Pœnitentiarum pro Basilica S. Petri eligere, atque in ea constituere, ut consuetis anni cuiusque diebus, quibus major esse solet Pœnitentium concursus, eorum audiendis Confessionibus preesto sint. Atque insuper pro recurrentibus Anni Sancti tempore suos quoque pro Basilica Sancti Pauli extra muros Pœnitentiarum designare; aliosque etiam, eodem anno durante, similibus facultatibus munitos, five in nominatis Basilicis, five in cæteris tam Sæcularium, quam Regularium Urbis Ecclesiis, prout magis expedire visum fuerit, pro magna Fidelium tunc confluentium copia, extra ordinem multiplicare. Demum per idem tempus Virum providum ac peritum deputare possit, qui frequens adeat supradictos Pœnitentiarum in quatuor majoribus Basilicis laborantes, ut libellos supplices pro peculiaribus Pœnitentium necessitatibus forte offerendos ab eis recipiat, eorumque celerem apud Pœnitentiarum expeditionem sedulo curet, & ad Pœnitentiarum prædictos quamprimum referat, aliisque gerat, quæ Major ipse Pœnitentiarum pro recto rerum ordine gerenda mandaverit.

Idem 44. Viros quotannis ad peragenda Exercitia Spiritualia in domo Missionis destinare potest.

§. 7. Ad ejusdem Majoris Pœnitentiarum munus pariter spectabit personas seu Sæculares, seu Regulares, quibus id expedire judicaverit, ad peragenda Exercitia Spiritualia in Domo Missionis, prope Curiam Innocentianam sita, destinare; pro jure scilicet, quod idem Major Pœnitentiarum habet, nominandi quolibet anno quadraginta quatuor Viros in dicta Domo pro congruum ejusmodi Exercitiorum tempus gratis sustentandos; quem ad finem eidem Domui assignata reperiuntur annua scuta centum moneta Romanæ, partim ex bonis propriis per memoratum Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium Episcopum Prænitentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem Petra nuncupatum hodiernum Majorem Pœnitentiarum, laudabili pie liberalitatis exemplo, in adeo proficuum opus attributis; partim ex superfluis Pœnitentiarum proventus, usque ad primam vacationem Officii Sigillatoris; ac post hujusmodi vacationem, ex emolumentis futuri pro tempore Sigillatoris in perpetuum perfolvenda; prout statutum fuit per Literas fel. record. Clementis Papæ XII. Prædecessoris Nostri Motu proprio exaratas sub die 14. Februarii Anni MDCCXXXII. quas quidem Literas cum omnibus ordinationibus, conditionibus, & clausulis in eisdem appositis, approbamus, & confirmamus, ac perpetuis futuris temporibus observari jubemus.

Reliqua autem Majoris Pœnitentiarum munera, atque onera iidem adnexa cum ex alteris Literis Nostri, in quibus ejusdem, & Pœnitentiarum Nostre facultates complexi sumus, tum ex iis, quæ in præsentibus subjiciuntur, dignosci poterunt.

Assignatio 100. scutorum auri quolibet Mense Majori Pœnitentiarum confirmatur.

§. 8. Emolumenta verò ejusdem, quæ varia pro variis fuere temporibus, cum demum per fel. mem. Innocentium Papam XII, atque iterum per similes record. Clementem Papam XI. Prædecessores Nostros, constituta sint scuta auri centum pro quolibet mense; Nos etiam eorum assignationem ratam esse volumus, & quatenus opus sit, eadem de novo concedimus, & attribuimus.

§. 9. Sed præterea per supra memoratum Clementem Papam XII. assignata fuerunt eidem Majori Pœnitentiarum e superfluis Pœnitentiarum emolumentis annua scuta moneta ducenta, eroganda in Pauperes ad eandem Pœnitentiarum, seu Majorem Pœnitentiarum, pro negociis ad Pœnitentiarum spectantibus recurrentes; cum declaratione, quod hujusmodi elemosynæ inter impensas, & onera Pœnitentiarum connumerentur; reservata insuper Majori Pœnitentiarum facultate adeundi Summum Pontificem in casibus particularibus, in quibus major summa pro hujusmodi elemosynis requiretur. Quam assignationem, declarationem, ac reservationem; una cum derogatione applicationis prædictorum superfluum per Innocentium Papam XII. factæ Hospitio Apostolico Pauperum S. Michaëlis de Urbe, Motu proprio prædicti Clementis Papæ XII. die 12. Maji Anni MDCCXXXII. roboratas; Nos itidem approbamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, præsentium tenore denuo concedimus, & constituimus.

§. 10. Officialium autem post Majorem Pœnitentiarum superius enumeratum hæ potissimum qualitates erunt. Regens, Datarius, Theologus, & Decretorum Doctor eligentur Viri eximia doctrina præstantes, casuumque conscientiarum periti. Corrector sit in Decretis, stilo, cæterisque Pœnitentiarum rebus diligenter versatus, & instructus. Sigillator probata fidei, & uti id munus postulat, omnium Officii expeditionum peritus. Procuratores quoque, & Scriptores, vitæ, moribusque integris ornati, & ad suum quisque officium exercendum idonei. Ad hæc omnes prædicti Officii Pœnitentiarum Ministri, etiam Procuratores, & Scriptores, sint Presbyteri, vel certe in aliquo ex Sacris Ordinibus constituti.

§. 11. In electione prædictorum Officialium hæc ratio, & methodus servanda erit. Regens, Theologus, Datarius, Decretorum Doctor, Corrector, & Sigillator, Majoris Pœnitentiarum cura, & sollicitudine delecti, ac Romano Pontifici ab eodem præsentati, ubi Pontificiam confirmationem obtinere meruerint, Literis Patentibus ipsius Majoris Pœnitentiarum, electionis, & confirmationis hujusmodi testibus, cum subscriptione alicujus Secretarii expeditis, ad suum quisque officium admittantur. Ad Procuratorum verò, & Scriptorum officia ab eodem Majori Pœnitentiarum non alii eligantur, & recipiantur, quam qui prius, indicto publicè Concursu, & mora sex dierum interposita, a Rege, & Correctore super vitæ, moribus, atque, scientia, cæterisque requisitis qualitatibus diligenter examinati, & comprobati fuerint; alioquin omnes prædictorum Officiorum concessionem, etiam si a Romano Pontifice ex aliqua causa aliter facta fuerint, pro irritis habeantur. Qui autem ritè juxta præscriptam formam electi fuerint, suis pariter patentibus Literis a Majori Pœnitentiarum muniantur, atque ad exercenda propria munera, singulis inferius designanda, admittantur.

§. 12. Regentis porro munus, quod ex inveterata consuetudine uni ex Pontificiis Cappellanis Causarum Palatii Apostolici Auditoribus committi solet, in eo situm est, ut negotia universa, eâ, qua decet puritate & diligentia, dirigi studeat & expediri; proindeque petitiones, casusque omnes ad Pœnitentiarum Officium deductos in primis diligenter examinet; quæque perspicua sint, & secundum communem in eodem Officio cursum, absque difficultate expediri consueverunt, eadem expediri jubeat; cum nullius omnino negotii, quantumvis ordinarii, vel clari, expeditionem, sine prævia ipsius Regentis recognitione, & approbatione Procuratoribus liceat incipere. Quæ verò dubia,

1744.
Alia assignatio 100. scutorum moneta superfluis Pœnitentiarum emolumentis; in Pauperes pro negociis Pœnitentiarum recurrentes erogant, eidem affectur.

Qualitates in aliis Officialibus requisitæ.

Methodus servanda in electione, & receptione prædictorum Officialium.

Munus Regentis designatur.

vel obscura, vel aliqua difficultate involuta conspexerit, ea Regens ipse ad Majorem Pœnitentiarium referat, ut diligentius examinentur, ac demum in ejus Signatura propofita decidentur. Ut verò primi generis, quæ diximus, explicatiora negotia quam celerrimè conficiantur, idem Regens fingulis Hebdomadis Procuratoribus apud se convenire juffis, ac precibus recurrentium confideratis, fuoque ad fingulas convenienter fcripto fubnotato, ab iisdem Procuratoribus abfque longiori mora expediri mandet.

Munus Correctoris.

§. 13. Corrector, ut expeditiones apto & convenienti ftyle fcriptæ, fanæ, & integræ emittantur, earum fchedulas, five Minutas, feu Supplicationes a Procuratoribus confectas diligenter recognofcat, examinet, & corrigat, etiam, quoad fieri poterit, antequam Literæ partibus tradendæ fcribantur, quo nimirum Literæ ipfæ integræ & mundæ, ac lituris, rafurifque proflus carentes expediantur.

Munus Datarii.

§. 14. Datarius in calce fupplicationum Datam loci, diei, menfis, & anni, tam Æræ Chriftianæ, quam Pontificatus, adfcribat; vel Romano Pontifice demortuo, notam Sedis vacantis apponat.

Munus Theologi Confultoris.

§. 15. Theologus Confultor, quod quidem munus uni ex Presbyteris Societatis Jefu diuturna nec interrupta fucceffione commendari confuevit, fuper petitionibus & cafibus magis arduis & implexis, qui ad ipfum a Majori Pœnitentiarium, vel Regente, maturius confiderandi & examinandi remittentur, adhibito diligenti ftudio, judicium fuum, etiam in fcriptis, fi hoc ab ipfo requiratur, aperiet.

Munus Confultoris Canonici.

§. 16. Canonifta item Confultor, feu Decretorum Doctör, fimiliter a Majori Pœnitentiarium, vel Regente requifitus, fuum pariter confilium fuper cafibus ad fe remiflis, poft accuratum examen, etiam in fcriptis, ubi id ab eo poftuletur, proferre debet.

Munus & onera Sigillatoris.

§. 17. Sigillator Literas eatenus recognofcat, ut manus requifitæ illis appofitæ fint, & earum Data cum libello fupplicationis concordent; deinde ipfas figillo Pœnitentiariæ obfignet, ac demum obfignatas, & in totum gratis expeditas, Procuratoribus remittat. In fuper memoratus Sanctus Pius Papa V. in fua Conftitutione, quæ incipit: *In earum rerum commutatione*, data xiv. Kalendas Janias Anno MDLXIX., in qua vetera Collegia Scriptorum, & Procuratorum Literarum Pœnitentiariæ a fe ipfo fuppreffa ad Cancellariam Apoftolicam, fub nova denominatione Scriptorum, & Procuratorum Literarum Apoftolicarum Minoris Gratiæ, traduxit, ad eundem Sigillatorem pertinere voluit peculiarem curam omnium expeditionum, quæ per duo prædicta Collegia fierent, atque proventuum Pœnitentiariæ ex hujusmodi expeditionibus percipiendorum exactiorem, & adminiftrationem; compilationem quoque, & afervationem Regeflorum, tam omnium Supplicationum ad materias Minoris Gratiæ fpectantium, quam Literarum Apoftolicarum fuper eis conficiendarum; quemadmodum etiam in altera fupracitata Conftitutione fuper nova erectione Officii Pœnitentiariæ edita, eidem Sigillatori aliorum omnium Documentorum & fcripturarum ad ipfam Pœnitentiarium pertinentium cuftodiam demandavit, ejuſdemque fidei & periculo commifit. Quæ licet ex magna parte non jam per fe ipfum, fed per Pro-Sigillatorem exercere, immutata etiam aliquatenus agendi methodo, jam pridem ei conceffum fuerit; ipſius tamen Sigillatoris erit invigilare, & dare operam, ut omnia quæque per dictum Pro-Sigillatorem exercenda, quæ cujuſmodi fint, inferius ftatuemus, rectè ac fideliter ab eodem adminiftrantur.

Munus Procuratorum.

§. 18. Procuratores, feu Secretarii, inter quos materia juſta partitione dividendæ erunt,

commiffa ſibi quifque negotia fedulo diligenterque profequantur. Libellos fupplices, literafque a recurrentibus miſſas integre percurrant, atenteque perpendant, earumque compendia, cum ita res feret, fideliter conficiant. Cuncta verò ad Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem referant, nihilque penitus reſponſi ſcribere aggrediantur, abſque alterutrius mandato. Quo recepto, antequam ad expeditionem Literarum partibus tradendarum quoquo modo procedant, Supplicationes feu Minutas ſuper materiis, ubi illis opus erit, per extenſum exarare debeant, a Correctore recognofcendas. In expeditionibus autem quibſlibet extendendis, exacta uniformitas ſenſuum, & clauſularum, quoad fieri poterit, a fingulis obſervetur. Quamobrem ſummopere conducet formulas habere præ manibus ſuo quamque generi petitionum accommodatas, & a Majori Pœnitentiarium, cum confilio ſex majorum Officialium ſuperius memoratorum, prius comprobatas; a quibus, niſi ex gravi cauſa per Majorem Pœnitentiarium, vel Regentem admiffa, nullatenus recedere ſupradictis Procuratoribus liceat.

Munus Scriptorum.

§. 19. Scriptores demum, æqua ſcribendarum rerum diſiſione inter eos facta, charactero puro, clario, & minime deformi, & in iſis, in quibus id moris eſt, Antiquo, five, ut ajunt, Bullatico, eodem tamen quammaxime intelligibili, demandatas ſibi Litteras accurate, integreque deſcribant, lituraſque quaſlibet aut raturas per diligenter caveant. Iidem in libros ſue regeſta referant, qua ipſis dabuntur eò referenda; videlicet Oracula, ſi qua emanarint, Romanorum Pontificum; Decreta, & Inſtructiones Majoris Pœnitentiarii, & Signaturæ, regimen ſecretæ Pœnitentiariæ concernentia; reſolutiones aliquot exemplares caſus alicujus rarioris, & implexioris; Supplicationes ſuper diſpenſationibus, præſertim matrimonialibus, a communi curſu recedentibus, ſeu pro foro etiam externo de ſpeciali Romani Pontificis mandato conceſſis; & ſi quid aliud extraordinarium & fingulare, memoriæque dignum, ita conſervandum videbitur.

Officiales prædicti Officia ſua per ſe ipſos exercere debent.

§. 20. Omnes verò Officiales ſupradicti Officia ſua per ſe ipſos maxima diligentia, & fidelitate exercent. Soli autem præſentes, & actu exercentes, fructus & emolumenta percipiunt; niſi forte aliquis eorum ex juſta cauſa abſens, ſeu legitime impeditus exiſtat. Quod ſi aliquis ex majoribus Officialibus hujusmodi impedimento detentus, vel abſens fuerit, alter Officialis propinquior, juxta Seſſionis in Signatura ordinem, ſuppleat impediti, ſeu abſentis vices, ita exempli gratia ſubſcribendo: *Pro D. Regente N. Datarius*; Si autem aliquis ex Procuratoribus, aut Scriptoribus, legitime, ut ſupra, impeditus, vel abſens fuerit, poſſit Major Pœnitentiarium, durante legitima abſentiæ, vel impedimenti cauſa, alium aliquem in ejus locum aſſumere, ſeu ſubrogare, præſtito ſolito juramento, & cum iſſdem obligationibus, quibus alii Procuratores, & Scriptores titulati obſtringuntur.

Ratio ſupplendi vices Officialis abſentis, vel legitime impediti.

§. 21. In Signatura Pœnitentiariæ, quæ alternis fere Hebdomadis, die per Majorem Pœnitentiarium deſignanda, haberi ſolet, intereſſe debent, ipſo Majori Pœnitentiarium præſidente, omnes prædicti Officiales, Scriptoribus exceptis. In ea verò, ſingulis Procuratoribus demandatas ſibi petitiones referentibus, caſibusque præſertim dubiis reliquorum ſex Officialium conſultatione diſcuſſis, & examinatis, & cum maturo omnium judicio decifis, congruum Reſcriptum a Regente propria manu breviter unicuique petitioni ſubjicietur, latius deinde a Procuratoribus explanandum.

De Signatura Pœnitentiariæ, intereſſentia Officialium, methodoque in ea ſervanda.

§. 22. Secreto potiſſimum, & gratis, quæ laus eſt maximè propria hujus Officii, negotia quæcumque in eo expedienda eſſe, omnes & ſinguli

Expeditiones omnes ſecretò, & gratis ſiant.

Forma Juramenti ab unoquoque Officialium præstandi, & singulis anni iterandi.

Pœnæ, quibus subjiciuntur Officialia juramento contravenientes.

Inducuntur pœnæ Officialibus dolosis.

De perpetuitate Officialium ad vitam illa obtinentium, & de modis eorum vacationis.

Prohibetur eorundem Officialium venditio, & quævis dispositio ad obtinentium voluntatem.

Emolumenta Officialibus constituta.

guli prædicti Officialia intelligant. Itaque super rigorosa utriusque capituli observantia sancte jurabunt, juxta præscriptam formulam, quæ est: *Ego N. Regens ab hac hora in antea ero fidelis, & obediens Beato Petro, & Domino Nostro Papa, ejusque Successoribus canonicè inrantibus: Officium meum fideliter exercebo, & gratis; ejusque ratione nihil ab aliquibus, etiam sponte oblatum, vel donatum, accipiam, præterquam salarium mihi constitutum: Secreta Sacræ Pœnitentiariæ, & occultos casus, ac personas, de quibus in ea tractabitur, nunquam cuiquam extra Officium revelabo, & ita juro ad Sacrosanctam Dei Evangelia.* Quod juramentum uniusquisque, cum primùm ad suum munus exercendum admittetur, in manibus Majoris Pœnitentiarii præstare debet; atque insuper omnes, singulis annis, in prima cujusque anni Signatura iterabunt. Qui autem juratum secretum violaverint, non levis punientur, quam Presbyteri Confessiones peccatorum prodentes. Qui verò, contra alteram juramenti partem, aliquid vel minimum a partibus, aut aliis, sive ceterioris expeditionis, sive extraordinarii laboris in procurando, aut scribendo, aut recognoscendo, aut examinando, sive alio quocumque titulo, aut colore, acceperint, officio suo privati ipso factò censeantur, & excommunicationis sententia innodati, cujus nequeam abolitionem ab alio, quam a Romano Pontifice, extra mortis articulum, obtinere. At si hujusmodi crimen admisisse convicti fuerint, præter censuras & pœnas contra talia admittentes superius, aut aliàs quomodocumque propositas, non solum officiorum suorum privationem incurrant, sed ad futura etiam inhabiles, & infames reputentur, prout Nos illos ipso factò privatos, inhabiles, & infames harum etiam tenore declaramus.

§. 23. Caveant præterea, ne in Officialium suorum exercitio cum fraude, aut dolo, aut ulius generis captione se gerant, neque ipsi Partibus quicquam dolosè, & fraudulenter suggerant, quò faciliùs optata impetrare possint. Sed petitiones dumtaxat justas, rationabiles, & honestas proponant. Quod si dolum, aut fraudem fecisse convicti fuerint, eodem modo, ac de accipientibus munera superius constituimus, ultra pœnas alias talibus indictas, privationem Officialium, inhabilitatem, & infamiam pariter incurrant.

§. 24. Officia omnia memorata perpetua sint, durante obtinentium vita; neque, secluso casu legitime privationis, cujus occasione, & causam perpetuò abesse vehementer optamus, & in Domino confidimus, aliter vacare censeantur, quam per liberam puramque ipsorum dimissionem, vel per promotionem ad Cardinalatum, aut Episcopatum residendi onus afferentem, vel per translationem ad aliud ejusdem Pœnitentiariæ officium. Omnium verò prædictorum Officialium in ipso Pœnitentiariæ Officio constitutorum venditionem, aut quævis aliam dispositionem ad tacitam, vel expressam eam dimittentium voluntatem, districtè prohibemus. Sed illa omnia probis, & peritis Viris, gratis omnino, & sine ulla dimittentium, aut aliorum quorumcumque gratia, & acceptione concedantur. Quod si secus factum fuerit, quæcumque concessionem de illis pro tempore factam, irritam sint, ac nullius roboris, vel momenti.

§. 25. Cum autem æquum non sit, Officialia hosce haud mediocriter laboraturos, congruis honorariis destitui; emolumenta iisdem a Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus jamdiu constituta omnino salva, ac firma esse volumus, & mandamus. Singulis proinde Officialibus prædictis pendantur in singulos menses auri scuta, Regenti quidem viginti quinque; Dacario verò, & Correctori, ac Sigillatori quindecim; addito eidem Sigillatori proventus è qualibet Bulla per Collegia Minoris Gratiæ expediri so-

lita, inferius explicando; Theologo autem, & Canonista decem; Procuratorum cuique duodecim, & unicuique Scriptori sex. Tribuantur præterea omnibus charta, atramentum, cera, capsula, cordula, aliaque id genus hæcenus subministrari consueta.

§. 26. Si quando eveniat, ut aliquis è sex Majoribus Officialibus absens a Curia de mandato Romani Pontificis in Sedis Apostolicæ obsequio alibi occupetur, pergat, ut moris fuit, sua emolumenta percipere. Interim verò Major Pœnitentiarius, factò verbo cum ipso Pontifice, alium aliquem ei substituere poterit, servatis debitæ formis, & conditionibus; atque huic ita substituto conveniens aliquod emolumentum è Pœnitentiariæ proventus assignare. Simili autem substituto Procuratoris, vel Scriptoris quavis ex causa legitime impediti, par emolumentum obveniat, ac titulo ipsi Procuratori, sive Scriptori. Cum verò aliquod vel Procuratoris, vel Scriptoris officium per aliquod tempus vacare contigerit, reliquis, quibus interea labor accrescit, æquum est, ut simul pro rata parte proventus vacantis accrescant.

§. 27. Extraordinarios porro Scriptores liceat Majori Pœnitentiario, pro excedente nonnunquam expeditionum multiplicitate, assumere; dummodo supradictis qualitatibus, quas pro Ordinariis requiri decrevimus, minime careant, ac juramentum ipsis Ordinariis præscriptum præstent. E re tamen Pœnitentiariæ erit, ne hujusmodi nimis multi admittantur, utque convenientia demandatis laboribus subsidia, qua prudenti ejusdem Majoris Pœnitentiarii arbitrio taxanda relinquimus, eisdem persolvantur.

§. 28. Post recensitos demum Officialia, ordinationisque circa eorum singulos hucusque statutas, mentio faciendæ est de Ministro illo, qui Pœnitentiariæ Cappellanus nuncupari solitus, in ejusdem ministerium serius adscitus est. Is itidem aut Presbyter, aut in Sacro aliquo Ordine constitutus, a Majori Pœnitentiario eligi, atque Aula, in qua Signatura Pœnitentiariæ habetur, Janitorem agere, ideoque & ceteris impositum juramentum præstare debet. Dies etiam, & horas tam Signaturæ ipsius, quam aliarum omnium Pœnitentiariæ functionum, a Majori Pœnitentiario præfinitas, datis ad singulos Officialia schedulis, indicet, & curam indicendorum concursuum pro electionibus Procuratorum, & Scriptorum exercebit. Quod quidem Nos munus, adnexumque eidem emolumentum scutorum auri trium in singulos menses, auctoritate Nostri comprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, de novo erigimus, concedimus, & constituimus.

§. 29. Ad æconomicum nunc Pœnitentiariæ statum curam Nostram intendentes, in primis, quod supradictus Sanctus Pius Papa V. decrevit in supradicta Constitutione, quæ incipit, *In earum rerum commutatione*, ut scilicet emolumenta ejusdem Officii Pœnitentiariæ, inter Majorem Pœnitentiarium, ejusque Officialia, juxta præscriptam formam distribuenda, ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratiæ perciperentur; id ipsum cum limitatione inferius danda, adprobamus, & confirmamus: supramemoratum Pœnitentiariæ Sigillatorem ab onere administrandi hujusmodi emolumenta, quod ipsi potissimum in eadem Constitutione impositum fuit, minime liberantes; non obstantem quæcumque in contrarium consuetudine antehac introducta, & per quantumvis longum temporis spatium servata, vel etiam Prædecessorum Nostri auctoritate, aut expressa, seu etiam scripta dispositione comprobata. Cui Sigillatori nihilominus permittimus, ut, sicuti deinceps in morem inductum fuit, hujusmodi munus possit

Officialis de Mandato Pontificis absens sua emolumenta percipit; substituto aliter consultum.

Vacante Procuratoris, vel Scriptoris Officio, proventus vacantis reliquis accrescunt.

Major Pœnitentiarius potest interdum Scriptores extraordinarios assumere.

Qualitates, onera, & emolumentum Cappellani Pœnitentiariæ, à Majori Pœnitentiario deputandi.

Percipio emolumentorum Pœnitentiariæ ex expeditione Collegii Minoris Gratiæ à S. Pio V. statuta confirmatur.

Sigillator ab administratione dictorum emolumentorum non absolvitur; potest tamen eam per Procuratorem exercere.

Qualitates,
& munera
Pro-Sigilla-
toris.

Ejusdem
onera,

Ratio exigē-
di, deponē-
di, & fol-
vendi pecu-
nias Pœni-
tentiariæ.

Applicatio
superfluorū
Pœnitenti-
ariæ ab Inno-
centio XII.
facta Hospitio
Pauperū
Invalidorum
innovatur.

per alium, idest, per Pro-Sigillatorem, modo tamen, & forma inferius exprimentis, exercere.

§. 30. Pro-Sigillator igitur a Majori Pœnitentiario eligetur, Vir celebs, & Prima saltem Tonfura insignitus, ætate matura, morum probitate, scientiaque ad suum obeundum munus necessaria præditus, quique bona in Urbe habeat, vel idoneam cautionem, seu fidejussionem exhibeat, ut si quod ejus culpa damnum Pœnitentiariæ obvenerit, haud defit unde refarciri queat. Duplex porro erit hujusmodi Pro-Sigillatoris munus, alterum nempe Exactoris, & administratoris Proventuum Pœnitentiariæ; & alterum Registratoris non unius generis rerum, quæ infra exprimentur: Eaque munera, sub Sigillatoris directione, & cum ea, qua par est, fide & diligentia exercebit, sequenti ratione.

§. 31. In omnibus expeditionibus, quæ per prædicta Collegia Scriptorum, & Procuratorum Minoris Gratia fiunt, tam Supplicationes a Procuratoribus confectas, quam Bullas desuper exaratas capiet, illas quidem in Cancellaria, has verò in Bullaria post subiectum Plumbum. Deinde, cum utrasque Domi suæ inter sese accuratè contulerit, Supplicationes apud se retinebit, Archivio inde inferendas; omnes verò Bullas in particulari libro, a *Taxis* nuncupato, sub sui quamque Procuratoris nomine adnotari, tum easdem in Regeſto quamcittimè, ne expeditiones retardentur, describi, atque ita regeſtratas ad exemplum de more conferri curabit; & proprio nomine singulis Bullis subscripto, eas tradet supradictorum Collegiorum Depositario, cui ab Expeditioribus emolumenta legitimè taxata persolventur. Post hæc idem Pro-Sigillator, cujusque mensis dimidio, rationes seu computa habebit cum unoquoque Minoris Gratia Procuratore, super Bullis ejusdem Procuratoris cura in proximo superiori Mense expeditis; ad hoc, ut quilibet Procurator prædicto Depositario suum dirigat mandatum solvendi portionem ad Pœnitentiariam spectantem, juxta Taxas a Prædecessoribus Nostri adprobatas.

§. 32. Depositarius autem hujusmodi solutionem in hunc modum explebit: Dirigit nempe mandatum, seu Ordinem ad Provisores Montis Pietatis (in quo quidem Monte tota summa Pœnitentiariæ debita deponenda erit), ut ii eandem summam Pro-Sigillatori solvant, ad effectum, in ipso semper Ordinis contextu exprimentum, ut hic eam ipsam ibidem relinquant ad creditum Pœnitentiariæ, & ad dispositionem Majoris Pœnitentiarii. Quem quidem Ordinem Pro-Sigillator re ipsa transferet ad dictum creditum, & dispositionem, alioquin de damno tenebitur. Postea Major Pœnitentiarius sua mandata, seu Ordines conficiet de summis ex prædicto Deposito solvendis, tam pro honorario Officialium, seu Ministrorum, quam pro aliis quibuscumque ejusdem Pœnitentiariæ oneribus, & expensis. Hunc enim modum exigendi, deponendi, & solvendi præscriptum a fel. rec. Clemente Papa XII. Prædecessore Nostro per suum Chirographum editum die 11. Februarii Anni MDCCXXXVI., Nos quoque adprobamus, & confirmamus, atque in posterum inconcussè servari volumus, & mandamus.

§. 33. Neque hic omittendum ducimus, quod, deductis a prædicta summa ex expeditionibus Collegiorum Minoris Gratia redigenda, atque in Monte Pietatis deponenda, emolumentis, atque honorariis prædicto Nostro pro tempore Majori Pœnitentiario, atque Officialibus, ceterisque Ministris Pœnitentiariæ persolvendis, aliisque expensis, & oneribus in eadem Pœnitentiaria occurrentibus, & prudenti Majoris Pœnitentiarii arbitrio determinandis, quidquid reliquum ex dicta summa erit, id totum & integrum cedere omnino debet Hospitio Pauperum

Invalidorum S. Michaëlis de Urbe, juxta applicationem eidem Hospitio factam per fel. record. Innocentium Papam XII., data Constitutione sub die 11. Kalendas Junii Anni MDCXCIII., quam applicationem ab aliis Prædecessoribus Nostri confirmatam, Nos quoque firmam, & ratam esse volumus, & mandamus, & quatenus opus sit, iterum auctoritate Nostra statuimus, & innovamus.

§. 34. Ad reliqua verò supradicti Pro-Sigillatoris Officia redeuntes, statuimus, ut ultra prædictam summam ipsi Pœnitentiariæ Officio assignatam & debitam, ex iisdem expeditionibus Minoris Gratia exigat, nomine Peculiari Sigillatoris, & pro ipso Sigillatore, obolos octo è qualibet Bulla. Ex quo Sigillatoris speciali proventu detrahet quolibet mense scuta monetæ vigintiduo, pro mercede persolvenda Registratoribus, seu Revisoribus, sub ipso Pro-Sigillatore laborantibus; qui esse quatuor solent, Ordinarii duo, totidemque adjuncti: Et primis quidem duobus, a Majori Pœnitentiario deputatis, solventur in singulos menses scuta duodecim; reliqua decem relinquuntur ipsimet Pro-Sigillatori, quæ Registrator etiam est, ut superius innuimus, ad hoc, ut pro suo libito de duobus aliis adjunctis provideat.

§. 35. Præter Regesta vero supradicta, seu Libros ad expeditiones Minoris Gratia pertinentes, idem Pro-Sigillator Regestum, seu Regesta alia servabit, in quæ referuntur Suprema Romanorum Pontificum, aliaque Majoris Pœnitentiarii, & Signaturæ Decreta, necnon omnia quæcumque Instrumenta, vel Documenta, statum Æconomicum Pœnitentiariæ concernentia. Literæ item Patentes Majoris Pœnitentiarii de Officialium, aliorumque Ministrorum electione; denique alia qualibet ad publicum Pœnitentiariæ regimen, & statum spectantia; veluti Bullæ Institutionis, Reformationis, Facultatum, Officialium, aliorumque hujusmodi, Brevia item electionis Majoris Pœnitentiarii, Chirographa, atque alia his similia. Quorum omnium sua sub cura, & cum periculo suo conservandorum, ne quid lapsu temporis pereat, neglectumve jaceat, authenticum Inventarium, ac Regestum conficere teneatur; cui quidquid postea additum, statutum, concessum, seu vetitum erit, id totum quæcumque quamprimum adscribatur: & sic deinceps hæc omnia in futurorum Pro-Sigillatorum fidem, cum eisdem conditionibus & periculis, deponantur.

§. 36. Jam verò emolumenta Pro-Sigillatoris erunt, primò annua scuta monetæ quadraginta, eidem solvenda a Pœnitentiaria, intuitu Domus conducendæ pro servandis Regestis, seu Libris supradictis. Idem consueta olei pro alendis luminibus in singulos menses mensuræ. Tum supradicta menstrua pensio, eidem, tamquam Registratori, a Sigillatore de propriis proventibus persolvenda. Demum varia quedam ipsi obvenerint è Minoris Gratia expeditionibus, sive illarum occasione, quæ in summam certam redigi nequeunt; in quibus tamen percipiendis non ei licebit excedere mensuram per legitimas taxas, & per probatum Curie stylum pro singulis actibus, seu corrigendi, seu sumpta, ut vocant, tradendi, seu alis, siqui sunt, præscriptam, & definitam. Prædictis autem emolumentis futuri quilibet Pro-Sigillatores contenti esse debeant, quibuscumque in contrarium non obstantibus.

§. 37. Archivum porro Pœnitentiariæ, quod Prædecessorum nostrorum providentiæ in Apostolicis nostris Ædibus Vaticanis collocatum reperitur, cujusque præcipuam curam, inherentes sæpemenoratis dispositionibus S. Pii Papæ V., inter munera Sigillatoris superius connumeravimus, ita ipsius Sigillatoris studio, & vigilantia administrabitur, ut ea quidem, quæ vel

Pro-Sigilla-
tor è quali-
bet Bulla
Min. Gr. ob.
& Sigillato-
ri exigat,
ex quibus in
mensum sc.
22. sibi, &
duobus Re-
gistratorib.
Ord. detra-
hat.

Regesta a
Pro-Sigilla-
tore confi-
cienda, &
servanda.

Emolumenta
tam certa,
quam incer-
ta Pro-Sigil-
latoris.

Cura, & ad-
ministratio
Archivi.

ad expeditiones Minoris Gratia, vel ad publicum Pœnitentiariæ statum, & regimen pertinent, quæque a Pro-Sigillatore, ut supra, asservari, seu respectivè describi, & registari debere decrevimus, possit eidem Pro-Sigillatori in Archivio prædicto disponenda, & conservanda committere: hic autem demandatum sibi munus, ea qua par est, diligentia & fide implere teneatur.

§. 38. Quæ verò negotia per Pœnitentiariam ipsam, juxta facultates suas ordinarias, vel etiam virtute specialium Oraculorum Romani Pontificis, in particularibus quibusdam casibus concessorum, per ejsdem Pœnitentiariæ Procuratores, seu Secretarios expediri solent; eorum omnium quæcumque conservari monumenta oportebit, veluti Supplicationes, & alia quæ in superius dictis circa Scriptorum munera attingimus, ea omnia in altera parte ejsdem Archivi, sed in Armario, seu Armariis clausis, & obferatis seposita, conserventur & custodiantur, sub cura solius Sigillatoris. Qui tamen in hoc uti poterit opera, & auxilio Procuratorum Pœnitentiariæ, quorum etiam alicui dîctorum Armariorum clavem dare poterit retinendam. Sedulo autem curare debet, ut eorum omnium, quæ in hac secretiori Archivi parte custodientur, suum quoque Inventarium, ac Regestum conficiatur; cui similiter, quæ supervenerint, adscribantur.

Sigillator, & Procuratores pro perquisitionibus in Secretori Archivo omnè laborè gratis impendant.

§. 39. Sed illud inviolatè servari statuimus, ac præcipimus, ut si quando contigerit, etiam ad partium, vel aliorum quorumvis instantiam, aliquid in prædicta Archivi secreta parte, vel ad sumpta, seu duplicata conficienda, vel alia quavis de causa requiri, & inveniri oportere, tunc istum omnem laborem Sigillator, seu Procuratores, gratis omninò impendere debeant; nihilque aut ratione itineris, vel laboris quantumvis extraordinarii, in quarendo, describendo, aut alio quocumque titulo, possint a partibus, vel aliis accipere; etiam si agatur de materiis ad forum externum mixtim, vel separatim pertinentibus; Sacrosanctum enim hoc esse volumus, & inviolabile, ut nihil penitus, quod per Officiales Pœnitentiariæ Nostræ Apostolicæ faciendum est, aliter quam gratis fiat.

Cedente, vel decedente quopiam Officiali, Librorum, & Scriptorum Pœnitentiariæ recuperatio Sigillatoris curæ committitur.

§. 40. Ac ne quid desiderari possit, quod ad Archivi ejsdem perfectionem, utiliumque scriptorum conservationem conducatur, opportunè commendamus, atque monemus, ut quotiescumque evenerit cuiuspiam Officialis Pœnitentiariæ, vel obitus, vel officii dimissio, tunc Sigillatori prædicto curæ sit, vel per se, vel per aliquem ex Procuratoribus, seu Secretariis, Libros, & scripta recuperare, si qua ille penès se habuerit, vel Pœnitentiariæ propria, vel de rebus ejus secretis agentia; ac parum utilibus igni traditis, cetera vel Archivo committere, si eo loco digna sint, vel Successori, alterive Officiali utenda concedere.

De visitatione Archivi.

§. 41. Et quia publicæ rei vehementer interest hujusmodi Archivorum bonus status & conservatio; ideo volumus, ut quotannis vel Major Pœnitentiarius ipse per se, vel Sigillator, prædictum Archivum visitet, & sedulo recognoscat tam partem obferatis Armariis compositam, adhibito etiam, quoad hanc partem inspicendam, uno saltem è Pœnitentiariæ Procuratoribus; quam partem alteram Pro-Sigillatori commissam, visitando. insuper Scripturas, Libros, Regesta, aliaque necdum Archivo illata, sed adhuc penès eundem Pro-Sigillatorem retenta; cujus visitationis relatio postea Majori Pœnitentiario, si ipse per se non visitaverit, fieri quamprimum debeat.

Pontificis adhortatio.

§. 42. Depulsa igitur è Pœnitentiariæ Nostræ saluberrimo Officio confusione qualibet, aut minus ordinata permixtione functionum, ipsiusque Officii nitore, ac puritate adversus cuiusque la-

bis periculum diligentius circummunitis, omnes & singulos in eadem Pœnitentiaria laborantes hortamur in Domino, & enixè monemus; ut pro se quisque piam castamque mentem ad impositum sibi munus obeundum pro Dei aterni gloria, & Christianifidelium salute acriter intendant, & pro virili parte conentur, ut cuncta prospera, & hoc tanto Officio digna succedant, Sedesque Apostolica pro bene gestis condignè laudis præconio in singulis Christiani Orbis partibus plenius celebretur.

§. 43. Decernentes præsentis Literas, etiam ex eo quod Major Pœnitentiarius, ac præfata Pœnitentiariæ Regens, aliique Officiales, & Ministri prædicti, ac alii quicumque in præmissis quomodolibet interesse habentes, seu habere prætendentes, eisdem præmissis non consentirent, aut vocati, seu auditi non fuerint, aliaque quavis de causa quantumvis legitima, & juridica, de ullo subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut intentionis Nostræ, vel alio quocumque defectu notari, impugnari, redargui, retractari, in jus, vel controversiam revocari, nullatenus posse; sed semper, & perpetuo validas, firmas, & efficaces existere, & a Majori Pœnitentiario, Regente, caterisque Pœnitentiariæ Officialibus, & Ministris prædictis, aliisque, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari; sicque per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales etiam de Latere Legatos, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter judicandi, & interpretandi facultate, ubique judicari, & definiti debere; irritum quoque, & inane, quidquid fecus super omnibus, & singulis præmissis, vel circa ea, à quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Clausula, & decreta præservativa.

XXXX

Nulli vult...

Deregationes.

§. 44. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostræ, & Cancellariæ Apostolicæ regula de *jure quaesito non tollendo*, necnon duabus præmissis S. Pii Papæ V. Prædecessoris Nostræ, & aliis quibuscumque Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, & dictæ Pœnitentiariæ etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis statutis, & consuetudinibus quibuscumque, ac quibusvis viva vocis oraculis, privilegiis, indultis, & Literis Apostolicis ejsdem Pœnitentiariæ Officio, illiusque Majori Pœnitentiario, ac Officialibus, & Ministris, & quibusvis aliis sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, & insolitis clausulis, & decretis in genere, vel in specie, etiam Motu proprio, & alias quomodolibet per Prædecessores Nostros Romanos Pontifices, ac etiam per Nos ipsos concessis, innovatis, confirmatis, & approbatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica, individua, & expressa, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores hujusmodi, ac si de verbo ad verbum nihil penitus omisso, & forma in illis tradita observata, iidem præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis habentes, ad effectum præsentium, illis alias in suo robore permanentibus, harum serie derogamus.

Sanctio pœnalis.

§. 45. Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc Nostrarum ordinationum, concessionum, assignationum, taxationum, prohibitionum, mandatorum, decretorum, statuti, voluntatis, approbationum, confirmationum, derogationum, aliorumque præmissorum infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis

Dat. die 13. Apr. 1744.

autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, Idibus Aprilis, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 27. ejusdem Mensis, & Anni.

XCVII.

Contra non promotos ad Sacrum Presbyteratus Ordinem, Missam celebrantes, aut Sacramentales Confessiones expicientes.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Exordium a Dignitate Sacerdotii novæ Legis.

SACERDOS in æternum Christus Dominus, dum ipsâ nocte, in qua tradebatur, Apostolis à se ipso delectis consecrandi Corporis sui, ejusdemque offerendi, & ministrandi potestatem concessit: mox eisdem post resurrectionem suam, insufflato Spiritu Sancto, amplissimam peccata remittendi, ac retinendi contulit facultatem; hoc simul exemplo præceptoque suo constituit, & sanxit, ut ea deinceps in universam Ecclesiam potestas atque facultas per legitimam tantummodo Sacerdotum ordinationem transfundi, & propagari deberet; unde, evacuato veteri Levitarum ministerio, & Sacerdotio filiorum Aaron, qui exemplari, & umbræ deserviebant Cælestium, omnibus quidem adoptionis suæ filiis ad novum Sacerdotium secundum ordinem Melchisedech aditus pateret; sed non alii reipsa ad sublimem fungendum honorem assumerentur, quàm qui à Deo vocati, atque ab Apostolis, seu ab eorum Successoribus, rite instituti atque ordinati fuissent. Quod si, juxta Legem Moysi, accedentes ad Sanctuarium illud manufactum, aut Thuribulum aureum, ab hominibus effitum, manu arripientes, præter eos, qui ex designata Tribu, & Familia originem ducerent, sine ulla miseratione morti deputabantur; quantò magis putandum est deteriora supplicia mereri eos, qui, profani cum sint, adeo præstantiori novæ Legis ministerio se ingerere, atque oblationem, & dispensationem Mysteriorum Dei sibi arrogare præsumperint; quum præsertim ea nulliter, & irritè celebrantes, puram ipsam Panis, & Vini substantiam publicis adorationis actibus, atque receptis Latriæ protestationibus impiè prosequantur, &, quantum in ipsis est, in idem Idololatriæ crimen fideles Populos, licet ignorantes, inducant. Mendaces verò illi, qui absque legitima auctoritate, in Penitentia Tribunalibus, tamquam Judices animarum, federe audent, eamque sibi falsò asserere facultatem, emundandi conscientias hominum ab operibus mortuis, quam æterni fœderis Sponsor Dei Filium nemini se, nisi per Ecclesiasticam Ordinationem, communicaturum promittit, severioribus profecto pœnis plectendi sunt, cum Sacramentum reconciliationis humanæ conculcent, & sanguinem Testamenti, à quo virtus illius omnis promanat, pollutum ducant, confidentibus verò fideliter peccata sua impiam in re gravissima fraudem faciant.

Quod per solam Ordinationem confertur.

Paulus IV., & Sixtus V. omnes Sa-

§. 1. Et quidem gravissima hujusmodi scelera execrantes Romani Pontifices Prædecessores

Nostri Paulus IV., & Sixtus V. decreverunt, ut qui ad Presbyteratus Ordinem non promoti, Missarum celebrationem usurpare, & Sacramentum Penitentia ministrare præsumperint, a Judicibus Sanctæ Inquisitionis tradi deberent Curia Saculari, debita animadversione puniendi. Eorumque vestigiis per omnia inhærens fel. record. Clemens Papa VIII. etiam Prædecessor Noster, ne circa pœnam hujusmodi delinquentibus irrogandam ullus dubitationi locus superesset, in suis Literis incipientibus: *Et si alias*, datis in forma Brevis apud S. Petrum sub die prima Decembris anni millesimi sexcentissimi primi, distinctius constituit, ut omnes, & singuli, qui, ad Sacerdotium, ut supra, non promoti, reperti fuerint Missarum celebrationem usurpasse, vel Sacramentalem confessionem audisse, a prædictis Judicibus S. Inquisitionis, vel locorum Ordinariis, tamquam Ecclesiæ misericordia indigni, a Foro Ecclesiastico abjiciantur, & ab Ordinibus Ecclesiasticis, si quos habuerint, ritè degradati, statim Curia Saculari tradantur, per Judices Sæculares debitis pœnis plectendi.

§. 2. Et successive rec. pariter mem. Prædecessor Noster Urbanus Papa VIII. per similes Literas datas die vigesimatertia Martii anno millesimo sexcentesimo vigesimo octavo, quarum initium est: *Apostolatus Officium*, supradictas Decessorum dispositiones ita confirmavit, & ampliavit, ut quicumque se præfatis sceleribus obstrinxerint, mandaverit eos privilegio ætatis minoris annis vigintiquinque, nullatenus excusari, dummodo vigesimum annum expleverint, quominus ad normam dictæ Constitutionis Clementinæ, statim Curia Saculari, condignis pœnis afficiendi, tradantur. Quas quidem omnes, & singulas Constitutiones, atque Ordinationes, Apostolica Nostra Auctoritate adprobamus, & confirmamus, & quatenus opus sit, innovamus, atque in posterum ab omnibus, ad quos spectat, inviolabiliter observari præcipimus, earum omnium tenores, ac si præsentibus de verbo ad verbum insertæ forent, pro plene, & sufficienter expressis habentes.

§. 3. Quia verò propria nonnunquam experientia cognovimus, dum adhuc in minoribus existentes in Romana atque Universali Inquisitione Consulitoris munereungebamur, ab hujusmodi criminum Reis, seu ab eorum Defensoribus, complures alias exceptiones proponi, quarum prætextu, pœnarum ut supra justè indictarum condonationem, aut saltem minorationem obtinere contendunt; & signanter contra probationes a Fisco adstrictas opponi solere, quod aut Testes cumulaverit in sua quemlibet depositione singulares, dum, exempli gratia, unus ex ipsis Reum viderit Sacris se Sacerdotalibus Vestibus indumentem, alter eundem ad Altare progredientem, alius verò unam, alius aliam Missæ partem recitantem audierit; aut etiam quod ab eodem Fisco non satis exclusâ fuerit promotorio Rei ad Ordinem Presbyteratus, juxta prætextum onus, quod ipsi Fisco incumbere contendunt: Ad elevandam verò delicti gravitatem, illud aliquando audivimus allegari, quod Reus integram Missam non celebraverit, sed antequam illam exleret, ab Altari discesserit; vel quod, si unam Missam integre celebrasse convictus fuerit, id, juxta asserum sensum prædictarum Constitutionum, nequaquam sufficiat ad incurrendas pœnas in eisdem propositas; vel denique, etiamsi plures hujusmodi sacrilegas Missas celebraverit, minime probari possit formam Consecrationis ab eo prolatam fuisse.

§. 4. Idcirco Nos, frivola hujusmodi Reorum effugia de medio tollere volentes, re mature a Nobis ipsis, & accurate perpensa, atque

etiam

1744. cerdotalia munia sibi falsò arrogantes a S. Inquisitione Curia Saculari tradi mandant.

Clem. VIII. Idem statuit, etiam si Reus in aliquo Ordine Ecclesiastico constitutus esset, prævia degradatione.

Urban. VIII. extendit præmissas Constitutiones, ut defectus ætatis minime suffragaretur.

Pontifex confirmat præfatas Constitutiones.

Enumerat exceptiones quandoque a Reis opponi solitas.

Ad tollenda frivola effugia statuit. Quod de Tertium fin-

1744.
Testium singulares, si non ad poenam, sine sufficientibus ad torturam.

II. Fisci intentionem probari ex relatione Ordinarii.

Et onus probandi contrarium Reo incumbere.

III. Ampliat poenas Constitutionum Apostolicarum contra Celebrantes unius tantum Missae partem.
Dummodo Elevationem peregerint.

Praemissas exceptiones tam seorsim, quam conjunctim sumptas non suffragari debere decernit.

Quidquid contra non promotos Celebrantes statutum fuit, contra non promotos Confessiones audientes statuitur.

etiam audito consilio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium in tota Republica Christiana adversus haereticam pravitatem Generalium Inquisitorum a Sancta Sede specialiter deputatorum, Motu proprio, & de Apostolica potestate plenitudine, statuimus primo, & declaramus, quod licet delictum celebrationis Missae non satis plene probatum dici possit ad effectum deveniendi ad realem delinquentis traditionem brachio Saeculari, quando Testes inducti in suis quibusque depositionibus singulares dignoscuntur; nihilominus indicia per huiusmodi depositiones acquisita satis relevantia judicari debeant, ut Reus tormentis subjiciatur, ad eliciendam veritatem.

§. 5. Ad dignoscendum autem, utrum Reus in Ordine Presbyteratus revera constitutus fuerit, necne; laudabilem quidem commendamus praxim Tribunalis Sac. Inquisitionis, qua consuevit in huiusmodi casibus exquirere per literas ab Episcopo illius loci, unde Reus originem ducit, vel in quo domicilium habet, an ipse eundem Reum promoverit, sive ad alium Episcopum Literas Dimissoriales pro eisdem ordinatione direxerit, ut hic deinde requiratur, an ad earum executionem venerit. Verum ubi, hoc peracto, ex huiusmodi extrajudicialibus Episcoporum Literis constat, minime Reum fuisse promotum; id satis superque esse volumus, ut Fisci intentio probata dicatur; Declarantes, non aliter Fisco incumbere onus probandi non promotionem Rei ad Ordinem Presbyteratus, sed ad ipsum potius Reum pertinere, quatenus contrarium praetendat, suam promotionem ad praedictum Ordinem concludenter ostendere.

§. 6. Sub dispositione vero praesentis Nostrae, necnon praemissarum omnium Constitutionum comprehendi decernimus omnes & singulos, qui, absque Sacerdotali gradu, & ordine, non modo unam Missam celebrare ausi sint, sed etiam unius Missae partem celebrasse judicialiter fateantur, seu legitime convicti fuerint, dummodo elevationem Hostiae, vel Calicis, seu utriusque, in Altari peregerint; quamvis de prolatione forme consecrationis non constat: cum ex huiusmodi verborum prolatione tremendi quidem Sacrificii contemptus, & delinquentis audacia, & crimen augeatur; sed ex eorum reticentia nequaquam imminuatur peccatum idololatriae, quod per actus adorationis a Celebrante non promotus erga puram Panem, & Vini substantiam exhibitos, admittitur, & in quod Populus etiam fidelis, materialiter saltem, inducitur. Quod si, non peracta Elevatione, Reum ab Altari discessisse probetur, tunc solum concedimus, ut contra ipsam ad mitiorem poenam deveniatur, arbitrio, & prudentia Judicis Ecclesiastici praesiniendam.

§. 7. Omnes denique exceptiones supra expressas, quae ab huiusmodi Reis, eorumque Defensoribus, in ipsorum excusationem praetendi solent, seu singulatim, seu conjunctim considerentur, nullatenus attendi, seu eisdem Reis suffragari debere statuimus, quominus ad realem eorum traditionem brachio Saeculari, vel, si de Clericis in aliquo Ecclesiastico Ordine constitutis agatur, ad eorum degradationem, & traditionem pariter brachio Saeculari, etiam pro prima vice, procedatur, ad hoc ut condignis tantae impietatis poenis a jure, seu alias statutis, & comminatis, cum effectu puniantur, & afficiantur.

§. 8. Eisdemque declarationes, & ordinationes a Nobis contra Celebrantes non promotos hucusque statutas, ad eos etiam extendimus, & pertinere decernimus, qui, cum Sacerdotes non sint, Confessiones Sacramentales audire, & absolutionem poenitentibus impertiri praesumant; quos pariter eisdem poenis tradi-

tionis brachio Saeculari, seu respective degradationis, & traditionis pariter brachio Saeculari, etiam pro prima vice, subjici debere praecipimus; non obstantibus praemissis exceptionibus, si quas ab huiusmodi Reis ad proprium casum aptabiles, in sui defensionem seu excusationem adduci contingat: Sed unam dumtaxat exceptionem, ad effectum mitigandae poenae, attendi debere mandamus; ubi nimirum concludenter probetur, Absolutionem a Reo minime prolatam fuisse: tunc enim concedimus, ut Judex Ecclesiasticus mitiorem poenam, pro suo arbitrio & prudentia, delinquenti valeat irrogare.

§. 9. Decernentes praesentes nostras Literas, & in eis contenta quaecumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet praetendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, praesentia, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causa propter quas eadem praesentes emanaverint, adducta, verificata, vel sufficienter aut ullo modo justificata fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, aut interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas aperiendis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolica potestate plenitudine simili concessio, vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse; sed ipsas praesentes semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcusse observari.

§. 10. Sicque, & non aliter in praemissis censerit, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac contra haereticam pravitatem Generales Inquisitores, & alios eisdem S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicae Sedis praedicta Nuncios, aliosve quoslibet quaecumque praesentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

§. 11. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae Regula de jure quasto non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis; generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis clausulis & decretis, etiam irritantibus

Excipitur casus non prolate absolutionis formae.

Clausula praeservativa.

Aliter judicari prohibetur.

Contrariis plenissime derogatur.

in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu confistorialiter, ac alias quomodolibet in contrarium pramissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones presentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respectivè habentes, illis aliàs in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat, ad pramissorum effectum plenissime, & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis personalis intimationis omnibus facta.

§. 12. Volumus insuper, & eadem auctoritate predicta mandamus, ut eadem presentes, & in eis contenta quaecumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam pretendere valeat, ipsas presentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesie S. Joannis in Laterano, & Basilice Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellarie Apostolicæ, Curieque Generalis Innocentianæ in Monte Citorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Cursoribus Nostris, ut moris est publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arcere, ac si unicuique illorum personaliter intimata, & notificata fuissent.

Transumptis fidem præstari sancitur.

§. 13. Utque earumdem presentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis presentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio Poenalis.

§. 14. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, Ampliationis, & Extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. die 10. Apr. 1744.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, duodecimo Kalendas Maji, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 7. Maji ejusdem anni.

XCVIII.

Confirmatio unionis omnium Monasteriorum Ordinis S. Basilii Magni Ruthenorum, tam Lithuanie, quam Russiæ, seu Poloniæ, in unicam Congregationem duabus Provinciis compositam. Accedunt plura Decreta ad ipsius Ordinis regimen pertinentia.

Venerabili Fratri, Athanasio Szeptychi Archiepiscopo Metropolitano totius Russiæ; necnon Dilectis Filiis, Proto-Archimandrita, Archiman-

dritis, Abbatibus, & Monachis Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, & Dilecti Filii, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

INTER plures jucunditatis fructus à Nobis abundè perceptos, dum illustrium aliquot Prædecessorum Nostrorum morem resumpsimus, qui Congregationem S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum coram se ipsis identidem convocare consueverunt, non mediocriter profectò gaudium animo cepimus, dum negotia Nationis Ruthenæ, atque Ordinis Monachorum S. Basilii ejusdem Nationis, unà cum Ven. Fratribus Nostris prædictam Congregationem constitutibus, tractavimus, atque discussimus.

§. 1. Et quidem præclara Nationis Ruthenæ merita Nobis comperta sunt ex sacris historiis, in quibus relatum invenimus, usque de Anno MDCXVI. Prælatos Ruthenos Concilium Nationale Kioviæ habuisse, quò se opponerent schismati per Michaëlem Cerularium Patriarcham Constantinopolitanum excitato; deinde aliquos ejusdem Nationis Metropolitanas Apostolicæ Sedi obedientiam præstitisse; quam pariter universa Gens per suos Legatos Innocentio Papæ IV. in Concilio generali Lugdunensi primo professa fuit: Illustrem porrò Isidorum S. R. E. Cardinalem Ruthenum in Concilio Florentino plurimum adlaborasse pro sancta unione inter Occidentalem, & Orientalem Ecclesiam stabienda: Denique Michaëlem III. Kioviensem Metropolitanam, contententibus reliquis Episcopis Ruthenis, in Civitate Bræstiæ Concilium coëgisse, in quo publica iterum Nationis Ruthenæ cum Sede Apostolica unio decreta fuit, ad eamque perficiendam duo Episcopi missi fuerunt ad fel. rec. Clementem Papam VIII. Prædecessorem Nostrum, cui datum fuit prædictam Nationem ad Ecclesiam Romanæ communionem recipere, ejusque Unionem per Literas Apostolicas confirmare.

§. 2. Eximiis hisce totius Nationis promeritis jungenda sunt ea, quæ peculiariter sunt Ordinis Monachorum S. Basilii, quorum spectabilis cætus est apud ipsam Ruthenorum Nationem, quemque potissimum concernunt ea, quæ in Congregationibus coram Nobis habitis agitata, & constituta fuerunt. Hypatius nimirum Metropolitæ, unus ex Legatis ad Clementem Papam VIII. missis, cum intelligeret, nullum aptius fore medium ad Sanctam Unionem fovendam & propagandam, quam si Monachos Basilianos, quorum unicus apud Ruthenos est Monasticus Ordo, sibi conjungeret; insigne ipsorum Monasterium acquisivit sub invocatione Sanctissimæ Trinitatis Vilnæ constitutum, atque in eo collectos Juvenes Monachos erudiri curavit. Hujus verò Successor Joseph Velaminus, pluribus ejusdem Ordinis Monasteriis, quæ antea segregata debebant, ad Unionem redactis, unam ex eis Monachorum Congregationem efformavit, quam de nomine supradicti Monasterii Congregationem Sanctissimæ Trinitatis Unitorum, nuncupavit: cumque benè nosset hujusmodi Unionem, seu Congregationem, minime Canonicam esse, aut haberi posse, absque auctoritate & beneplacito Sedis Apostolicæ, ad hanc ipsam debitum habuit recursum, atque opportunam ab ea obtinuit approbationem de Anno 1624. sub Pontificatu fel. record. Urbani Papæ VIII., cum præcedenti Anno 1623. magnus ille Archiepiscopus Polocen, Josaphat Monachus Sancti Basilii, quem idem Urbanus Anno 1646. Beatorum numero adscripsit, gloriosum pertulisset martyrium, sibi a schismaticis in odium Catholice Fidei, & Unitatis illatum.

Pontificis cura in examinandis Propagandæ Fidei negociis.

Nationis Ruthenæ laudes a temporibus Clementis VIII. in unione Catholica perseverantis.

Elogium Ordinis Monachorum S. Basilii Magni Ruthen.

Quorum Congregatio SS. TRINITATIS extat a temporibus Urbani VIII.

1744.
Reliqua Monasteria in Congregationem unicus decernitur in Concilio Zamofcia.

§. 3. Monasteriorum Unione, ut præfertur, in unicam Congregationem sic constituta, & coherenter ad obtentam Apostolicam Confirmationem, prædicta omnia Monasteria sub unius Proto-Archimandritæ directione, & regimine unita fuerunt. Sed quamvis ad eam Congregationem firmius stabilendam, & ampliandam, opportuna deinceps concessa quoque fuerit facultas uniendi ipsi alia Monasteria, quæ se ad eandem adjungere optassent; nonnulla tamen ejusdem Ordinis Monasteria in Diocesisbus Uladimiriensis, Luceoriensis, Chelmensis, Leopoliensis, & Premisliensis adhuc reliqua erant, quæ & omnino separata ab ea Congregatione, & singula seorsim sine ulla unione videbant. Quamobrem Anno 1720. de mandato recol. memor. Clementis Papæ XI. coactâ in Civitate Zamofciæ Synodo Nationali Ruthena, præside in ea bo. me. Hieronymo Archiepiscopo Edeffæ, tunc in Regno Poloniae Sedis Apostolicæ Nuntio, deinde S. R. E. Cardinali, Grimaldo nuncupato, in eadem decretum fuit, prædicta quoque Monasteria in unam Congregationem uniri debere; eaque de re habendum esse post certum tempus Capitulum Generale sub præsentia Metropolitanæ, & cum assensu Proto-Archimandritæ Congregationis Sanctissimæ Trinitatis, in quo omnia ordinarentur, & constituerentur, quæ ad deliberatam Unionem pertinerent; cum satis compertum haberetur, Ecclesiasticæ Disciplinæ summopere profuturum, si omnia Monasteria, quæ Superioribus Generalibus non subsunt, neque Visitatores Ordinarios habent, in unum Corpus, seu in unam Congregationem redigerentur.

Id quod peractum fuit in Capitulo Gen. habito Leopoli anno 1739.

§. 4. Ad normam hujus Conciliaris Resolutionis, quam ab Innocentio Papa XIII. confirmatam fuisse dici potest, dum is, prævio consilio tum Congregationis S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, cui Nos tunc a secretis operam dabamus, tum alterius, Propagandæ Fidei negotiis præpositæ, Synodum Zamofcianam approbavit, id quod deinde Benedictus Papa XIII. per suas Literas speciales in forma Brevis pariter fecit; coactum fuit Anno 1739. in Civitate Leopoli Capitulum Generale, præside Archiepiscopo Metropolitanæ, & adstante prædicto Congregationis Sanctissimæ Trinitatis Proto-Archimandritæ; ac Monasteriorum Unio peracta fuit; & totus Ordo S. Basilii Ruthenorum distinctus remansit in binas Congregationes; cum præter veterem Congregationem Provinciae Lithuanæ, Sanctissimæ Trinitatis nuncupatam, nova hæc efformata fuerit Provinciae Russiæ, seu Poloniae, sub invocatione Patrocinii Beatissimæ Virginis.

Ex duabus Congregationibus unicus constari statuitur, sub opportunitis legibus.

§. 5. Delata ad Nos rerum gestarum serie, atque habita coram Nobis Congregatione Ven. Fratrum S. R. E. Cardinalium negotiis Propagandæ Fidei præpositorum sub die 1. Maji Anni 1742., facile necjucimus, non levis momenti disensiones inter veterem, & novam Congregationem oriri posse, nisi opportunis remediis eisdem occurreretur; cum ea jam quæstio excitata esset, utrum scilicet nova Congregatio Polonica proprio & distincto Proto-Archimandritæ subesse deberet, an verò alteri Congregationi Lithuanicæ unienda, & illius Proto-Archimandritæ, tamquam Superiori Generali totius Ordinis Basiliani, subijcienda esset. Proindeque, ad tollendam omnem controversiam, resolutum fuit, quòd ex omnibus utriusque Provinciae Monasteriis unica efformaretur Congregatio, & cogeretur Capitulum Generale pro electione novi totius Ordinis Proto-Archimandritæ: Huic verò Capitulo præsideret Metropolitanus Russiæ, eidemque interesset Nuntius Apostolicus, vel per se, vel si ipse non posset, per alium ab ipso substituendum; aliaque plura constituta fuerunt, quæ

legi possunt in Decretis sub prædicta die emanatis. Atque inter cætera, supradictò Apostolicæ Sedis in Regno Poloniae Nuntio commendatum fuit, ut inter duas præfatas Provincias Alternativam pro electione Proto-Archimandritæ constitui curaret, cujus Alternativæ initium a Provincia Lithuanica desumeretur.

§. 6. Cumque prædictus Nuntius convocationem Capituli Generalis indixerit in Civitate Dubnensi, de mense Majo Anni 1743., Metropolitanæ Russiæ in eo præside, atque interveniente Episcopo Zenopolitano ab ipso Nuntio subdelegato, in eodem Capitulo, favente Deo, constabita fuit unica Congregatio, ex duabus præfatis Provinciis composita, sub regimine unius Proto-Archimandritæ; supradicta etiam Alternativa propofita & stabilita fuit, & secundum eam electus fuit Proto-Archimandrita, atque is ex Lithuaniae Provincia; electi pariter fuerunt Officiales inferiores, Consultores nimirum, & Secretarii, æquali numero tam ex una, quam ex alia Provincia; aliaque plures Constitutiones & Resolutiones emanarunt pro felici regimine hujus novæ Congregationis ex duabus Provinciis compositæ.

§. 7. Cum autem pro supradictorum omnium firmitate, Nostrum, ut par erat, Apostolicum beneplacitum reservatum fuerit; Nos verò cum consilio Ven. Fratrum Nostrorum negotiis Propagandæ Fidei præpositorum Nobis procedendum esse censuerimus; convocatis eisdem coram Nobis die trigesimo mensis Martii currentis Anni 1744., omnibusque in eadem Congregatione perpenfis, quæ ad prædictum Capitulum Generale Dubni habitum, ad Unionem duarum Congregationum, ad constitutam inter eas Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ totius Ordinis ibi peractam pertinerent, libenti porfus animo adducti sumus, ut approbaremus, quemadmodum per præfentes nostras Apostolicas Literas approbamus & confirmamus, tam Capitulum Generale, quam Unionem, Alternativam, atque Electionem Proto-Archimandritæ, aliorumque Officialium, in eodem Capitulo decretas, & respectivè peractas; quæ omnia ad utilitatem ipsius Ordinis S. Basilii, quem paternæ charitatis affectu prosequimur, salubriter expedire judicavimus, atque adeo judicamus.

§. 8. Ab approbatione Capituli Generalis, necnon Unionis, Electionis, Alternativæ, aliorumque præmissorum, gradum facimus ad nonnullas Resolutiones, quas in prædicto Capitulo propositas utraque Provincia unanimiter iudicio Nostrò remisit.

§. 9. Prima occurrit ea, quæ pertinet ad Titulum Congregationis ex duabus Provinciis compositæ, cum Provincia Lithuaniae pro conservatione Tituli SS. Trinitatis Unitorum, Provincia verò Poloniae pro nova denominatione Divina Providentiæ, suum respectivè desiderium significaverint. Nos verò considerantes, Provinciam Lithuaniae suum jam pridem obtinere Titulum Sanctissimæ Trinitatis, sicuti Poloniae Provincia alium habet Protectionis Beatissimæ Virginis; duplicis autem generis actus ab eisdem Provinciis exerceri posse, alios nimirum universo Ordini communes, alios verò proprios singularum Provinciarum; opportunè decernendum judicamus, quòd actus communes expediantur sub Titulo Ordinis Sancti Basilii Magni Ruthenorum: in actibus verò peculiaribus Provinciae Lithuaniae addatur Titulus Sanctissimæ Trinitatis Unitorum; atque in iis, qui proprii sint Provinciae Poloniae, adjungatur alius Protectionis Beatissimæ Virginis Mariæ; & ita utrique Provinciae suus præcedens Titulus conservetur.

§. 10. Altera ex eo ortum habet, quòd Provincia Lithuaniae Monasterium Lublinense cessit

Quod etiam perficitur in Cap. Gen. Dubni habito, anno 1743.

Confirmatio Apostolica hujusmodi Unionis, Electionis Proto-Archimandritæ, aliorumque ibidem statutorum.

Nonnullæ quæstiones iudicio Sanctæ Sedis referatæ.

De Titulo Congregationis, & duarum Provinciarum, Lithuaniae, & Poloniae.

Monasterium Lublinense Provinciae

1744.
Polonicae
addicitur.

Provincia Polonia cum aliquibus conditionibus, & signanter cum ea, quod hujusmodi cessio, seu dimissio, eatenus valere debeat, quousque a Sancta Sede decidatur, utrum alia duodecim Monasteria, quae intra fines Provinciae Poloniae constituta esse dicuntur, & quorum possessio est apud Provinciam Lithuaniam, praedictae Provinciae Poloniae debeant assignari. Verum in praesenti rerum statu Nos nihil aliud respondere possumus, praeterquam supradictam cessionem Monasterii Lublensis a Nobis approbari. Circa reliqua vero, posteriores opportuna facti Informationes a vobis exhibenda erunt, ut super aliorum duodecim Monasteriorum pertinentia Judicium Nostrum efformare possimus. Equidem in cumulo Scripturarum, quae Nobis communicatae fuerunt, de eorum possessione apud Provinciam Lithuaniam minime dubitatur. Illud quoque asseritur, nonnulla ex iis fundata fuisse pro Lithuanis. Haec nimirum facta dilucidanda sunt, recognoscendae foundationes, explicandae causae, propter quas Provincia Poloniae eorum cessionem nunc sibi debere contendit; quae omnia, si libet, intra breve tempus, & absque magna impensa perfici possunt; concordando scilicet factum coram Nostro Nuntio apud Poloniae Regnum residente, vel coram illius Auditore, seu alio Ministro ab eodem deputando, ad hoc ut deinde ad Nos remittatur veridica relatio, tum facti, tum etiam rationum omnium, quae coram ipso utrinque deducuntur; quibus peractis, minime cunctabimur opportunam resolutionem proferre.

De pertinentia aliorum 12. Monasteriorum resolutione differitur.

Hospitium in Urbe ad universum Ordinem pertinere decernitur, pro habitatione Procuratoris Generalis.

§. 11. Tertia concernit Hospitium Procuratoris Generalis ipsius Ordinis, qui in hac Urbe residere debet, necnon Alumnatus, quibus ipsi Rutheni in pluribus Collegiis fruuntur. Illud porro constat, Urbanum Papam VIII. de Anno 1641., instante ipsa Congregatione de Propaganda Fide, concessisse Monachis Ruthenis Ecclesiam Sanctorum Sergii, & Bacchi; necnon Antonium Cardinalem Barberinum Sancti Honuphrii nuncupatum, ipsius Urbani Fratrem, aream contiguum pro Hospitio fundando comparasse, ibique Aedes extruxisse pro Procuratore Generali, cujus etiam sustentationi annum Legatum a se relictum attribuit. Neque dubium est, quin primava supradictae Ecclesiae concessio, sicut etiam Hospitium, atque Legatum, ad solos spectaverint Monachos Basilianos Ruthenos, qui de eo tempore in Congregationem Sanctissimae Trinitatis Unitorum coaluerant. Cum vero nuper etiam Monasteria Poloniae in unum corpus unita fuerint, deindeque ex toto Ordine S. Basilii Ruthenorum unica Congregatio fuerit efformata, quae ex duabus Provinciis, Lithuana, & Polona, componitur; cumque, juxta leges alternativae inter ipsas constituta, Procurator Generalis modo ex Provincia Lithuana, modo vero ex Provincia Polona eligi debeat; aequitatis ratio postulat, ut in praedicto Hospitio resideat Procurator Generalis etiam tunc, cum ex Provincia Polona assumetur; quandoquidem Procurator Generalis, sive ex Lithuana, sive ex Polona Provincia electus sit, semper est Procurator Generalis totius Ordinis, & Congregationis ex utrisque Provinciis compositae.

De sumptibus in Aedes Hospitii erogatis.

§. 12. Quia vero pro eisdem Aedificiis in eum statum, in quo nunc sunt, redigendis, tum plures sumptus erogati fuerunt, tum etiam multum aeris alieni contractum, quod adhuc exsolvendum remanet; Nos id, quod expensum fuit, ab eo, quod in posterum solvendum erit, omnino distinguimus; & nullam quidem expensarationem habendam esse judicamus, vel quia id ex piorum largitionibus collectum exitit, vel quia domicilium illud partim inhabitatum, partim etiam locatum fuit a Procuratore ibi commorante, qui semper hucusque fuit ex Provincia

Lithuana; quod autem reliquum est aeris alieni postquam exacte liquidatum fuerit, id pro medietate ab una ex dictis Provinciis, pro alia vero medietate ab altera solvendum esse decernimus.

§. 13. Quo vero ad Alumnatus; cum duo ex ipsis constituti sint in Collegio Urbano de Propaganda Fide, duo autem in Collegio Graeco de Urbe ab Urbano Papa VIII. concessi, alii vero in aliis Collegiis extra Urbem assignati reperiantur, statuimus, quod hujusmodi Alumnatus ad utramque Provinciam spectare deinceps censeantur, atque inter earundem Alumnos aequaliter dividantur.

§. 14. Quarta ex eo originem duxit, quod Abbates utriusque Provinciae renunciantur proprio juri passivo, quod habebant in electione Proto-Archimandrite; id quod locum dedit hujusmodi Resolutioni; quod nimirum in Proto-Archimandritam eligi deberet simplex Monachus Professus nullo canonico defectu notatus; & viam aperuit remittendi arbitrio Nostro, atque hujus Apostolicae Sedis iudicio, utrum id, quod in praesenti actum fuit, semper deinceps servari debeat; quod idem est, ac exquirere, an semper in posterum simplex Monachus eligendus sit in Proto-Archimandritam, vel potius aliquis etiam ex Abbatibus ad eandem dignitatem eligi possit. Nos autem plurimum commendamus religiosam animorum moderationem, cujus illustre specimen Abbates hac occasione praebuerunt. Opportunum quoque censuimus pro ipsius Ordinis utilitate, non alium ejusdem regimini praesidere, quam qui veram ipsius observantiam professus sit; cum sciamus, ab eo potissimum recte imperari, qui bene obedire dixerit. Verum, cum non adhuc satis liqueat id, de quo inferius verba faciemus, an scilicet Abbates a jurisdictione Proto-Archimandrite exempti esse, & Metropolitanano immediate subesse debeant, nondum pariter super hac questione sententiam proferri posse judicamus. Siquidem ex unius articuli decisione alterius praedictum exoritur. Ubi enim Abbates immediate Metropolitanani jurisdictioni subiciantur, aequum est, ut excludantur a dignitate Proto-Archimandrite; ubi vero iidem jurisdictioni Proto-Archimandrite subesse jubeantur, nimis profecto durum videretur, eosdem in perpetuum ab omni jure passivo, quod ad eam dignitatem habere possent, excludere; cum praesertim in praecedentibus Decretis reperimus exclusos fuisse ab hujusmodi munere, non quidem Abbates, sed Episcopos, & Metropolitanum.

§. 15. Hic igitur occasio se offert differendi de eo, quod paulo ante innuimus; an scilicet Abbates Metropolitanano, vel potius Proto-Archimandrite, immediate subiecti esse debeant. In vestris porro Congressibus invenimus propositum, & statutum fuisse, quod Proto-Archimandrite omnia Monasteria vel per se, vel per alium visitare debeat: sed ubi Monasteria Abbatialia sint, jurisdictionem non exerceat, nisi in personas Monachorum, nunquam vero in ipsos Abbates, qui subiecti esse debent Metropolitanano; ita ut, si aliquis Abbas in sui Monasterii regimine gravamen aliquod vel Monasterio, vel Monachis intulisse reperitur, onus sit Proto-Archimandrite omnia referre ad Metropolitanum. An vero praecedentia Abbatibus competat supra ipsum Proto-Archimandritam, vel contra, id iudicio Apostolicae Sedis specialiter a vobis reservatum fuisse conspiciamus.

§. 16. Duplex itaque, ut videtis, decidenda proponitur questio; altera scilicet circa immediatam Abbatum subjectionem, vel Proto-Archimandrite, vel Metropolitanano; altera circa eorundem Abbatum praecedentiam supra Proto-Archimandritam. Ducto igitur initio ab ea,

1744.

Alumnatus in Collegiis Pontificiis ad utramque Provinciam spectare.

De jure passivo Abbatis ad munus Proto-Archimandrite resolutio differitur.

Exclusus interim Monachus non professus.

Capituli Generalis decreta circa subjectionem Abbatum eidem Proto-Archimandrite, vel potius Metropolitanano.

1744.
Proto-Arch.
præcedat
Abbatem in
actibus Mo-
nasticis.
In reliquis
servetur foli-
tum.

Exempla
promissæ
præceden-
tæ.

Jurisdic-
tio
Proto-Arch.
in Abbates
ulterior recto
regimini
Ordinis.

Et consen-
tanea Disci-
plinæ Ecclē-
siæ Occid.,
& Conc.
Trid. Decre-
tis.

quæ minorem difficultatem involvit, decernimus, quod in omnibus actibus Monasticis Proto-Archimandrita præcedat Abbates; cum minime ferendum sit, in hujusmodi actibus Monasticis, Religiosum ipsi Religionis suæ Capiti anteire; extra verò actus Monasticos, solum servari præcipimus; itaut, si extra prædictos actus, usus invaluit, quod Abbas præcedat Proto-Archimandritam, in posterum etiam ad Abbatem præcedentia pertineat; si verò de præterito obtinuit, quod Proto-Archimandrita Abbatem præcedat, idipsum deinceps servetur. Nec enim absolum Vobis videri debet, quod unus alterum præcedat in aliquibus circumstantiis, in aliis verò idem alteri præcedentiam concedat. Id enim ante oculos Nostros passim factitari conspiciamus. Siquidem inter Canonicos Basilicarum Urbis, quum aliqui sint Episcopali, & Archiepiscopali dignitate insigniti, hi quidem reliquos omnes Canonicos præcedunt; Vicarius autem representans personam Cardinalis Archipresbyteri, qui Basilicæ Caput est, quamvis idem simplex Prælatum sit absque Ordine Episcopali, tamen in Choro, & in omnibus actibus Capitularibus, prædictos Canonicos Episcopos præcedit; extra Chorum verò, & extra actus Capitulares, infra eisdem incedit, & sedet. In Collegio pariter Advocatorum Consistorialium aliquis nonnunquam reperitur Episcopali gradu præfulgens: sedet hic in actibus Collegialibus supra reliquos omnes Advocatos; non verò supra Decanum, quamvis hic plerumque simplex Clericus existat; quia nimirum is est totius Collegii Caput; qui tamen extra Collegium, & extra actus Collegiales, Episcopo, Consistorialis Aulae Advocato, in omnibus decedit.

§. 17. Ad aliam propositam quæstionem nunc redeunt, quæ circa immediatam in Abbates jurisdictionem, vel Proto-Archimandritæ, vel Metropolitanæ adjudicandam versatur; memores Vos esse putamus, in Congregatione apud Nos habita die prima Maji anni 1742. Jurisdictionem Metropolitanam supra Monachos admittam fuisse; verumtamen restrictam ad terminos Constitutionum Apostolicarum, & Sacri Concilii Tridentini, ubi jura Metropolitanæ in Monachos exemptos præstuntur; ex quo procul dubio consequitur, Abbates, non quidem Metropolitanæ, sed Proto-Archimandritæ immediate subesse debere. Visum est enim, rectum gubernandæ Religionis ordinem minime subsistere posse, ubi Abbates a Metropolitanæ, non autem a Proto-Archimandritæ immediate penderent; quum nec imaginaria, nec admodum rara existimari debeat occasio, qua Abbas in sui Monasterii regimine, alicui vel pluribus Monachis gravamen intulisse dicatur, vel etiam re ipsa intulerit. Quod quidem gravamen facile & celeriter emendari poterit, si illius cognitio ad Proto-Archimandritam deferatur; non ita verò, ubi controversiæ in Monasteriis exorta Metropolitanæ iudicio, & sententiæ reserventur.

§. 18. Inspecis præterea Ecclesiæ Occidentalis Canonibus, eisdem minime consentaneum cognovimus exercitium Jurisdictionis Metropolitanæ in ea Monachorum Monasteria, quæ in Diocesis Episcoporum Suffraganeorum sita reperiuntur; quandoquidem Monasteria, quæ non habent privilegium exemptionis, & immediate subjectionis Sedi Apostolicæ, non quidem Metropolitanæ, sed Episcoporum localium Jurisdictioni subesse jubentur. Sacrum verò Tridentinum Concilium adeo sollicitum fuit, ne Metropolitanæ Jurisdictionem exercerent in Suffraganeorum Diocesis, ut, præter peculiaris ipsorum Diocesis visitationem, non aliter Episcoporum Comprovincialium Ecclesiæ Cathedralis atque Diocesis ab ipsis visitari permiserit,

quàm ubi id a Concilio Provinciali eisdem mandatum fuerit.

§. 19. Neque ommissa fuit accurata in Orientalis Ecclesiæ leges disquisitione; & quamvis, juxta eandem præscriptum, agnoverimus, Monasteria, & Monachos Episcopo subesse debere, Patriarchæ autem competere jus Stauropegii, nimirum figendæ Crucis in Monasteriorum fundatione, ex quo sequebatur, ut Monasterium, licet extra ipsorum peculiarem Diocesim, in alicujus Episcopi Suffraganei finibus situm esset, ipsi tamen Patriarchæ immediate subiectum, atque ab Episcoporum localium jurisdictione omnino exemptum remaneret; Attamen hujusmodi Stauropegii jus, quod Patriarchis, ut supra, concessum fuit, nunquam ad Metropolitanos extensum fuisse cognovimus; quinimo sicubi tale quidpiam ab his attentatum fuit, id veluti alieni juris usurpationem habitum fuisse conspeximus. Illud verò potissimum Nos movit, quod animadvertimus, supradictam Synodum Zamosciam habitam studiosè quidem curasse, ut Monasteria Ordinis Sancti Basilii Provinciae Poloniæ in unam Congregationem convenirent; de Proto-Archimandrita autem decrevisse, ut illi subesset, cui eundem subijci debere Apostolica Sedes iudicasset. Atque eadem, ubi de Visitatione Monasteriorum, deque pluribus aliis ad disciplinam pertinentibus Decreta edidit, omnia reduxit ad Sacri Concilii Tridentini præscriptum.

§. 20. Hæc nimirum in causa fuerunt, cur alias a Nobis jus Metropolitanum redactum fuerit ad terminos Apostolicarum Constitutionum Ecclesiæ Occidentalis, & Sacri Tridentini Concilii. Verum cum deinde oblata Nobis insperimus Decreta quædam Congregationis de Propaganda Fide, & quædam Literas Urbani Papæ VIII. Prædecessoris Nostri, in quibus Metropolitanæ jura tam in Monachos, quàm in Abbates intacta reservantur; cumque plura Nobis allegata fuerint Acta, tum Synodorum, tum Capitulorum, in quibus prædicta jura Metropolitanæ admittuntur; Resolutionem quoque Congregationis Concilii legerimus in *Causa Kiovien. Juris visitandi* proposita die 22. Augusti, & resoluta die 12. Septembris Anni 1739., necnon Documenta in eadem Causa exhibita, secundum quæ comprobatur, & admittum fuit jus Metropolitanæ Russiæ, qui per suos Delegates visitari iusserat, quin etiam condemnaverat Abbatem cujusdam Monasterii extra propriam Diocesim constituti, utpote quod vel in Diocesi Luceorien., vel in Uladimirien. situm erat: Idcirco Nos in re tam gravis momenti, quæque ad Metropolitanam attinet non minus Dignitate, quàm virtutibus insignem, cautè, & ad rectissimam justitiæ normam procedere volentes, non adhuc proinde hujusmodi quæstionem, utrum scilicet Abbates debeant, vel Metropolitanæ, vel Proto-Archimandritæ immediate subesse, per definitivam resolutionem decidere posse censuimus: quod tamen a Nobis, nulla interjecta mora, præstabitur statim ac, vel ipsi invenerimus, vel Nobis aliunde firmiora in utramvis partem decidendi fundamenta suppeditata fuerint.

§. 21. Interim verò decernimus, ut in Monasteriis Abbatialibus Proto-Archimandrita omne jus habeat in bona Monasterii, atque in personas Monachorum; Metropolitanus autem interiori Monasteriorum regimini nullatenus se ingerat; quoniam advertimus, Metropolitanum ipsum usque de Anno 1686. interius omne Religionis gubernium eidem Religioni, & Proto-Archimandritæ reliquisse, reservatis sibi aliis rebus, quas propriæ Ordinariæ Jurisdictioni competere asseruit. Inter hæc autem, dum Metropolitanus rationum momenta, quæ ab ipso sunt, atque Abbates

Canones Ecclesiæ Orientalis Metropolitanæ suffragatur.

Neque Synodi Zamoscien. decreta.

Fundamenta juris a Metropolitanæ præstent: ob quæ resolutio differtur.

Firma interrim manente jurisdictione. Proto-Arch. in Monachos, & bona Monasteriorum.

Metropolitani verò in personas Abbatum.

similiter

similiter ea, quæ ipsorum intentioni favere possunt, majori, qua poterunt, celeritate Nobis indicare curabunt, statimque, ut Metropolitanus in illius juris, quod in Abbatum personas obtinet, possessione perseveret.

Juramentum Proto-Arch. præsentium dispositione cõpletatur.

§. 22. Ad reliqua nunc percurrenda, quæ a Vobis in Congressibus Vestris disposita, Nobisque exhibita fuerunt, animum Nostrum intendimus. Et quidem cum a Vobis statutum fuerit, ut Proto-Archimandrita, post electionem suam, Juramentum obedientiæ præstare debeat in manibus Metropolitanæ, tum suo, tum totius Religionis nomine, tamque erga Sanctam Sedem, quam erga ipsum Metropolitanum, secundum omnia Jura, Constitutiones, & Decreta a Sancta Sede Apostolica lata; post hujusmodi verba, etiam hæc alia per Vos addenda esse præcipimus, nempe: *Et juxta præscripta in Literis Sanctissimi Domini Nostri &c.* quibus idem Proto-Archimandrita, & Religio manifeste obligetur ad observantiam, & executionem eorum omnium, quæ in hisce Nostris literis continentur.

De regimine Ordinis, de functo Proto-Archimandrita.

§. 23. Vita functo Proto-Archimandrita, decrevistis, quod primus Consultor Generalis, ex ea Provincia eligendus, ex qua erat defunctus Proto-Archimandrita, *reget cum scitu Metropolitanæ Religionem;* deindeque ea subjungitis, quæ intimationem futuri Capituli Generalis pro Successoris electione concernunt. Loco itaque præmissarum vocum: *reget scitu Metropolitanæ Religionem;* alias hæc substituētis: *reget Religionem, certiorato prius de obitu Proto-Archimandritæ Metropolitanæ, eique servato debito honore, & reverentia.*

Disciplina Ecclesiæ Orientalis a Monachis inconcussè servanda, sub poenis &c.

§. 24. Illud verò pro recta Monasteriorum utriusque Provinciae Lithuanicæ, & Polonicæ disciplina sapienter constituitis; ut Orientalis Ecclesiæ usus, consuetudines, exercitia, Jejunia, Ritus, & Cæremonia in eisdem observentur. Quod quidem statutum summopere commendamus; perpendentes, quòd olim; quum ad Kiovensem Metropolim evectus fuisset de anno 1613. supracitatus Joseph Velaminus Nobilis Lithuanus, in hoc Collegio Græco de Urbe educatus, inestit coram sel. record. Paulo Papa V. Prædecessore Nostrò, atque obtinuit declarari per Apostolicas Literas in forma Brevis datas die 10. Aprilis 1615., nullatenus Ruthenis ad communionem Sanctæ Sedis nuper adjunctis impostam esse legem, ut abdicatis propriis Ritibus, Ecclesiæ Latinæ Ritus amplecterentur. Cum autem Nos, elapso proxime anno 1743. sub die 24. Decembris, Epistolam Encyclicam dederimus ad Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum, ceterosque Episcopos Catholicos illius Ritus eidem Patriarchæ subjectos, in qua plura disponuntur circa abstinentias & jejunia, aliasque consuetudines Orientalis Ecclesiæ; volumus, ut istius quoque mentionem faciatis, & prædicto Decreto hujusmodi verba addatis: *juxta Epistolam Decretalem SS. Dñi Nostri &c.* quæ fuit a Nobis, ut supra, conscripta; adjecta poena privationis vocis activæ & passivæ, ipso facto incurrenda, non solum ab iis, qui Ecclesiæ Orientalis usus, consuetudines, Jejunia, Ritus, & Cæremonias transgrediantur, sed etiam ab ipsorum Superioribus, qui dispensationem ab eorum observantia, etiam in casibus particularibus, absque justa & urgente causa, concedere audeant.

Juranda quoque observantia Decretalis SS. D. N. superius positæ num. 86.

Alternativa in electione Procuratoris Generalis distinctis præscribitur.

§. 25. Inter Officiales Religionis, quòd ad Procuratorem Generalem attinet, optimè in Vestris Constitutionibus decrevistis, ut alternis vicibus ex Lithuanicæ, & Polonicæ Provincia eligi deberet. Sed ut ea dispositio magis perspicua reddatur, & nullam in executione difficultatem involvat, in eam, quæ sequitur formam, redigenda erit. *Procurator Generalis in posterum eligatur in Capitulo Generali, & in ejus*

electione servetur alternativa; itant, quoties Proto-Archimandrita est ex Provincia Lithuanicæ, Procurator Generalis sit Monachus Professus Provincie Polonicæ, & è contra; Cum autem in Vestro Capitulo Generali, in quo Proto-Archimandritam elegistis ex Provincia Lithuanicæ, minimè electum fuisse viderimus Procuratorem Generalem, Nos porro addimus, quòd, pro currenti quadriennio, Proto-Archimandrita cum Consultoribus Generalibus eligat in Procuratorem Generalem Monachum Professum Provincie Polonicæ.

Proto-Archimandrita etiam per se ipsum Monasteria visitare possit.

§. 26. Visitationem Monasteriorum utriusque Provinciae minimè a Vobis neglectam fuisse cognoscimus, quam eadem respectivis ipsarum Provincialibus demandata fuerit. Quo verò ad Proto-Archimandritam, statuitis, ut is visitare nequeat, nisi ubi aliquid Monasterium per Visitationem a Provinciali peractam gravamen aliquod pertulisse dicatur; quo casu etiam decrevistis, ut idem Proto-Archimandrita per se ipsum nequeat visitare, sed per aliquem Consultorem, aut Secretarium suum, sive per alium Visitatorem a se delegandum. Quæ quidem Lex Proto-Archimandritæ dicta, ut nunquam per se ipsum Monasteria visitare valeat, sed etiam in prædictis casibus per alium visitare teneatur, nimium profectò videtur illius dignitati præjudicium inferre. Proindeque supradictam Resolutionem ita corrigemus; ut, ubi in casibus supra expressis Visitationi Proto-Archimandritæ locus sit, possit idem sive per se, sive per alium visitare.

Vocantium numerus pro Capit. Gen. præstatur.

§. 27. In eisdem demum Constitutionibus capitulariter a Vobis sancitis, de iis etiam, ut par erat, decernere non omisit, quorum suffragiis tum Proto-Archimandrita, tum etiam Provinciales, Consultores, & Secretarii eligi debent. Verum nisi in hujusmodi electionibus numerus eorum, qui suffragium ferre debent, statuatur, ut totidem fiat ex Provincia Lithuanicæ, quot erunt ex alia Provincia Polonicæ; sive, uno verbo, nisi inter utriusque Provinciae Vocales æqualitas constituitur; nunquam rectè subsistere poterit alternativa in Electione Proto-Archimandritæ, aliorumque inferiorum Officialium a Vobis instituta. Quapropter super hujusmodi Vocantium numero ita decernimus; ut in Capitulis Generalibus, quando agitur de Electione Proto-Archimandritæ, suffragium ferre debeant, præter Metropolitanum Capitulo præfidentem, Consultores, Secretarii Generales, Provinciales, atque alii quadraginta Monachi ex una, totidemque ex alia Provincia designati & electi; iidemque omnes vocem activam habeant, ubi agitur de Officialium inferiorum electione; addito eisdem Proto-Archimandritæ, qui jam electus fuerit, suffragio.

Forum delictus ratione statuere, committitur Episcopo Zenopolitano.

§. 28. Quia verò delictus eorum, quos ex utraque Provincia assumi conveniat, in tanta rerum, & locorum distantia, nequaquam rectè haberi, seu definiri posse videtur; Idcirco mandamus Venerabili Fratri Episcopo Zenopolitano, de cujus zelo & prudentia plurimum in Domino confidimus, ut unà cum Proto-Archimandrita, Provincialibus, & Consultoribus tam Generalibus, quam Provincialibus, agat atque expendat, qua potissimum via ad hujusmodi Vocantium Electionem procedi possit; designatamque quantocius agendi rationem ad Congregationem de Propaganda Fide examinandam, atque approbandam remittat.

Metropolitani Russiæ laudes.

§. 29. Huic autem Epistola Nostræ finem imponere nullo modo possumus, quin debitis laudibus prosequamur Ven. Fratrem Athanasium hodiernum Russiæ Metropolitanum, cujus eximia virtus, atque ardens Religiosis Catholica studium, sinceraque devotio erga Apostolicam Sedem, & sæpè aliàs, & in harum quoque rerum tractatione luculenter emicuerunt. Hinc est,

Eidem committitur unio Monasteriorum ad paupertatem redacta, cum consilio &c.

Provincia Poloniæ obedientiam præstitit Proto-Archimandrita, sub conditione.

Pontifex id improbat, & absolutam obedientiam imperat, comminatis canonicis penis &c.

ut nulli melius, quam ipsi, demandari posse iudicemus gravioris momenti negocium, quod hic subiungimus. Plura nempe Monasteria in Provincia Poloniæ esse novimus ad eam paupertatem redacta, ut vix duos, aut tres Monachos alere possint: In huiusmodi rerum statu, Canonice Leges præcipiunt, plurimum Monasteriorum Unionem faciendam esse, donec in singulis Monasteriis decem, vel saltem octo Monachi commodè congregari valeant. Ad multa igitur laudabiliter huculque peracta hoc etiam addat Metropolitanus, (cui Nos idipsum demandamus, omnesque facultates ad hoc necessarias, & opportunas impertimur) ut simul cum Proto-Archimandrita, & Consultoribus Generalibus, necnon Provinciali Poloniæ, eisdemque Provincia Consultorio, ad huiusmodi tenuiorum Monasteriorum unionem peragendam incumbat. Quod sanè proficuum opus ipsius curâ, ut confidimus, rectè perficiendum, ubi relatio deferretur, auctoritate Nostra comprobare, & confirmare non dubitabimus.

§. 30. Electionem quidem Proto-Archimandrita in supramemorato Capitulo jam sequutam, ab utraque Provincia acceptam fuisse non sine voluptate cognovimus. Verumtamen aliam fuisse vidimus formam, quâ Monachi Provinciae Lithuanicæ ipsam acceptarunt, ab ea, quâ usi sunt Monachi Provinciae Poloniæ. Siquidem illi absolutam obedientiam, & subjectionem Proto-Archimandrita jurarunt; hi verò huiusmodi conditionem apposuerunt: *Si dictus Electus cum expositis ad approbandum Sanctæ Sedi Apostolicæ Constitutionibus approbabitur, neque munus suum exerceat in Provincia Polona, non promulgata a Sancta Sede Apostolica approbatione.*

§. 31. Et sanè Apostolicæ Sedis dignitati convenientius, fortasse a Nobis rescribi potuisset, suspendendo approbationem Capituli, & promptam ante omnia exigendo Provincia Poloniæ obedientiam, eique omnino similem, quam Provincia Lithuanicæ electo Proto-Archimandrita præstiterat. Verum quum illud Nobis minimè suadere possimus, cunctationem huiusmodi originem ducere ex defectu debite observantia erga Sanctam hanc Sedem; in qua colenda, & observanda insignes semper se præbuerunt Polonæ Nationis Alumni; libenti animo adducti sumus, ut intentionem saltem eorum, qui ita se gesserant, excusatione dignam Nobiscum reputaremus: Omnique morositate seposita, totius rei disquisitionem aggressi sumus; Congregationes convocavimus, eisdemque coram Nobis haberi volumus; minimèque obstantibus reliquis negotiis, & perturbationibus, quibus plus æquo undique obruimur, animum ad scribendum appulimus, omnesque Vobis in hac Epistola Resolutiones exposuimus, quas, cum prædictæ Congregationis consilio, maximè opportunas, & necessarias esse iudicavimus. Ex quarum resolutionum tenore quum omnes tergiversandi causæ sublatae sint, minimè dubitamus, quin Provincia Poloniæ id ipsum sequatur, quod iam Lithuaniaa Provincia peregit. Quod si eadem in suscepta obediendi repugnantia perseveraret, non sine magno profectò animi Nostri dolore ad ea Nobis deveniendum esset aciora juris remedia, quæ ab Ecclesiasticis quidem Legibus contra inobedientes districtè constituta sunt, sed quæ nunquam a Nobis adhibenda esse speramus contra Religiosos Viros adeo conspicui Ordinis sectatores, aut contra Nationem, quam tanto pietatis studio diligimus, ob præclara ipsius erga Apostolicam Sedem promerita, quorum, ut recentiora omittamus exempla, iam usque a temporibus Prædecessorum Nostrorum Clementis III., Innocentii IV., & Gregorii XI. eximia & nunquam interitura monumenta extiterunt.

§. 32. Congregationis de Propaganda Fide Præfectus est Venerabilis Frater Noster Vincencius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Petra Episcopus Prænestinus; cuius adeo illustre nomen ubique est, ob multa & proficua Opera ab ipso conscripta, & publicis Typis vulgata. Horum verò negotiorum Relator apud ipsam Congregationem est Venerabilis itidem Frater Noster Petrus Aloysius Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, qui summa diligentia, ac sedulo studio atque labore, eorum seriem tam scripto, quam voce digessit, atque explanavit. Hæc Vobis comperta esse volumus, ut intelligeretis, quam benè rebus Vestris consultum sit, per huiusmodi laudabilium Fratrum Nostrorum industriam, atque peritiam; quorum profectò operam in iis, quæ agenda remanent, neque defecturam, neque cessaturam esse, Vobis asserere non dubitamus; ut quam pro reliquis pendentium adhuc rerum definitionibus opportuna a Vobis documenta pro animi Nostri instructione transmissa fuerint, iidem statim Nobiscum agere prætermitturi non sint, ut tanti ponderis operi suprema demum manus imponatur. Nos interim Vobis, quos Paternæ dilectionis affectu complectimur, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem die 2. Maji MDCCLIV. Pontificatus Nostri Anno IV.

Declarantur Quæstiones circa jejunii leges a Summo Pontifice instauratas, præpositæ.

Venerabili Fratri Archiepiscopo Compostella.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

SI Fraternalitas Tua secum reputabit quot gravissimis & maximis curis propemodum obruamur, quantumque, hoc præsertim difficillimo tempore, prorsus Nos teneat imposta tenuitati nostræ sollicitudo omnium Ecclesiarum, non sanè mirabitur tamdiu sibi præcrastinatum fuisse responsum ad eas Literas, quibus Apostolica auctoritate dissolvendas rogasti obortas in Hispania disputationes aliquas, e duabus nostris Epistolis ad omnes Episcopos superioris Anni MDCCLII. xxx. Maji, & xxii. Augusti, quibus intra legitimos fines coércuimus invalescentem Ecclesiasticæ jejunii relaxationem. Potius tibi in mentem veniet cogitare de singulari nostro in religiosissimam Hispanam Ecclesiam amore, unde Nos immensa licet rerum mole fatigatos ad expediendum sibi in omni sua perplexitate salutis iter opem nostram præsto habet.

§. 1. Quamquam igitur, dum prænuntiatas Constitutiones edidimus, non aliud propositum Nobis fuerit, ac refrænare paucorum nimis ingenio fidentium Theologorum licentiam, qui opinionum novitate gaudent; nec otium, nec animus Nobis fuerit definire quicquid subtili indagatione deduci possit ex proposita a Nobis jejunandi regula; tamen eximia paterna caritate complectimur adeo observantissimos Romanæ Sedis Hispanos, tantique facimus obsecrationes tuas, ut occurrere anxietati vestræ libenter adjecerimus animum, & Nos ipsi quæstiones abs te propositas dirimendas constituerimus. Sic autem se habent.

I. Utrum, quæ in anteceditis nostris literis in forma Brevis de unica comestione, & de epulis non permiscendis, præscribuntur, sub gravi etiam præcepto prohibeantur?

Cardinales, Congregat. Præfectum, & Causæ Relatorem, commendat.

Ac ulteriores Providentias promittit.

Dat. die 2. Maji 1744.

XCIX.

Exordium.

Pontifex non discipulantium quæstionibus, sed disciplina relaxationi obviam ire intendit.

Propositis tamen Dubiis, ut infra, rescribit.

Respon-

Respondemus: Concedentes facultatem vescendi carnibus tempore vetito, sub gravi teneri eisdem facultates non aliter dare, quam geminis hisce adiectis conditionibus, videlicet unica in diem comestionis, & non permiscendarum epularum. Eos verò, qui huiusmodi facultatibus utuntur, sub gravi ad binas ipsas conditiones implendas obligari.

II. An ii, quibus concessum est vesci carnibus, possint in vespertina refectione, ea quantitate carnis vesci, qua jejunantibus permittitur?

Respondemus, non licere; sed opus habere eo cibo, eaque uti portione, quibus utuntur homines jejunantes recta metulosa conscientia.

III. An qui jejuni tempore vesci carnibus permittuntur, & unica comestione uti debent, horam jejunantibus prescriptam servare opus habeant?

Edicimus, observandam iis esse. IV. Quanam sint epula licita, qua verantur cum interdicitis conjungi?

Respondemus: Epulas licitas pro iis, quibus permittum est carnes comedere, esse carnes ipsas. Epulas interdicitas esse pisces, adeoque utrumque simul adhiberi non posse. Piscibus tamen edendis non interdicitur ii, quibus datur tantum facultas adhibendi ova, & lacticia.

V. An preceptum de utroque epularum genere non miscendo dies quoque Dominicos Quadragesimales complectatur?

Affirmatur completi. VI. Utrum hac lex ad eos quoque pertineat, qui ex Bulla Cruciatæ edere possunt ova, & lacticia?

Rescribimus: Nihil in prænuñciatis nostris Apostolicis literis statutum esse, quod respiciat gratiosum Cruciatæ Diploma. Quare, qui eo gaudent, illius tenorem strictè, & consideratè perpendant, ex ejusque sententia se gerant. Caveant autem, ne inani quapiam exultatione sese solutos esse arbitrentur præscriptis ibi legibus.

VII. Utrum memorata duo precepta urgeant extra Quadragesimam?

Respondetur: urgere extra Quadragesimam utrumque preceptum; illud scilicet unica comestionis, cum reliquis legibus in secundo, & tertio ad hac postulata responso expressis; & alterum non permiscendi epulas licitas cum interdicitis, ut in quarto postulato definitum est.

§. 2. Habes, Venerabilis Frater, penitus explicatum quicquid apud vos ex nostris sapius nuncupatis Apostolicis literis dubitationem attulisse scribis. Qua quidem in re laudavimus consilium tuum interroganda suprema Romanæ Sedis, ut libero, & non vacillanti gressu ad oves sana doctrina imbuendas incedere Pastores queant, in istoque tuo suscepto consilio agnovimus Hispanam religionem, nihil sibi tutum, nisi è Divi Petri Cathedra acceptum, reputantem; qua splendidissima gloria tantum nomen, & incorruptæ Fidei fructum Hispania sibi peperit.

§. 3. Cavendum autem vobis est (idque plurimum ad te pertinet, qui illustris Archiepiscopi, & Inquisitoris geris præcipuum munus) ne in expendendis Apostolicæ Sedis Constitutionibus, pro nimia exhauriendi argumenti sollicitudine, nullus fiat disserendi ambigendique modus. Sedula deinde opera conferenda, ut istiusmodi dubia, quæ facile, pro ingeniorum varietate, disputando emergunt, penitus inter vos dirimantur, ne diuturna unquam disceptatione fluctuent animi; præsertim cum Constitutiones ipsæ Apostolicæ scopum, quò tendunt, apertè demonstrant, & illuc promptè dirigi potest quicquid dubitando interturbare videatur. Id si animadvertissent, qui de præfenti negotio plura dubitarunt, nodum sibi exolvissent. Parebat enim nihil aliud Nobis in animo fuisse, quam cohibere vivida nonnullorum Theologorum ingenia, qui nimium sacri jeju-

nii fines prætergressi, & non parum oblitè illud ad retinendum in officio corpus divinitus institutum, hosti huic spiritus intensissimo blandiebantur. Statim siquidem comperissent, quid in propositis quæstionibus constituendum esset; nec tibi molestiam exhibuissent, nec Nobis, quos gravissima undique circumstant cura, non parum temporis occupasset: quod tamen pro singulari nostro in vestram gentem studio, atque amore, libenter impendimus ad rectum vobis iter monstrandum, in posterum simul præcaveres, quomodo in huiusmodi quæstionibus firmare gressus vestros in promptu sit.

§. 4. Reliquum est, Venerabilis Frater, ut tibi, quod facimus ex animo, præcipua benevolentia nostræ pignus, Apostolicam Benedictionem peramanter impertiamur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die 8. Julii MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinus.

De Indultis Apostolicis eligendi Confessarium ab Ordinario approbatum, pro absolutione a criminibus, aut censuris reservatis, &c.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

APOSTOLICA Indulta, quamvis prudenti Romanorum Pontificum dispensatione concessa, ad Christiani Populi profectum, & promovendam animarum salutem plurimum conferre non dubitemus: si tamen eorum interpretatio ingeniorum liberius opinantium licentia permittatur; unde in sensu a mente, & voluntate concedentium alienos detorqueantur; eadem in Ecclesiasticæ Disciplinæ detrimentum, & ipsorum Fidelium periculum atque perniciem, perverso hominum abusu, traduci posse veremur. Quapropter, pro ea, quam Dei nutu suscepi-mus, sanctissimarum Ecclesiæ Legum custodia, & flagranti, quo tenemur, studio, de universo Christi grege ad æternæ beatitudinis metam securius dirigendo, non solum recte constitutas a Patribus agendi regulas in dies magis magisque constabile fatigamus; nullam prætermittentes occasionem intemeratæ disciplinæ observantiam Catholicis omnibus præscribendi & commendandi; verum etiam Indultorum ab hac eadem Apostolica Sede benigne concessorum certos indicare limites, & tutam ipsorum formam usumque præfinire, juxta nostram & Prædecessorum nostrorum, quorum auctoritate prodierunt, mentem & voluntatem, opportunum in Domino judicamus.

§. 1. Sanè hanc providentiam, si quod aliud Indultum, illud in primis postulare videtur, quod Sedes Apostolica, vel cunctis Christianidelibus, per universalis Jubilæi Literas, vel nonnullarum Regionum Incolis, per Bullam, ut appellantur Cruciatæ, vel certis Universitatibus, aut Sodalium seu Confratrum cœtibus, per specialia privilegia, elargiri quandoque consuevit facultatem eligendi sibi unum quempiam Confessarium ex approbatis ab Ordinario ad Confessionem audiendas, qui eos a culpis, criminibus, & censuris, alioquin reservatis, absolvere valeat: Etenim eo periculosus in usu Indultorum hujus generis erratur, quo gravior in iisdem agitur negotium, Sacramenti nimirum Pœnitentiæ, lapsis post Baptismum ad salutem prorsus necessariam, valida ac legitima administratio, ejusdemque respectivè susceptio.

§. 2. Et quidem fel. record. Prædecessor Noster Innocentius Papa XII. ex delatis ad se nonnul-

Observatiam Sedi Apoft. exhibitam commendat.

Certam normam demoftrat ad coercendam opl-nandi licentiam.

Dat. die 8. Julii 1744.

Prozium. Pontificis cura in præcavendo abusu Indultorum Apostolicorum.

Præsertim quoad facultatem eligendi Confessarium.

Innocentius XII. damnat falsas opt.

1744.
niones super
hoc inducitas.

lorum Episcoporum Regni Portugallie tunc temporis existentium, & aliorum timorata conscientia Virorum, querelis, intelligenti opinionem quam revixisse, ceteroquin per Apostolicas Pauli V., Urbani VIII., & Clementis X. Romanorum Pontificum Prædecessorum suorum Constitutiones, necnon per plura Congregationum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, tam Concilii Tridentini Interpretum, quam negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præpositorum, Decreta, dudum damnata, ac reprobata; qua opinione freti plerique illarum parium Fideles, Privilegia, & Indulta circa prædictam Confessarii electionem a Sancta Sede concessa & clargita in Literis Apostolicis pro Cruciatâ Sancta emanatis, quas Bullam vocant, ita intelligenda esse existimabant, ut facultas in Bulla hujusmodi Christifidelibus attributa, consistendi peccata sua cuilibet Confessario per quemcumque Ordinarium ad Confessiones audiendas approbato, & recipiendi ab eo absolutionem, ut præfertur, a quibusvis peccatis atque censuris in prædicta Bulla non exceptis, locum haberet, & habere censeretur, etiam si Ordinarius præfatus non esset Ordinarius illius loci, in quo Confessiones prædictas excipi contingeret; Hujusmodi opinionem, in Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, tam eorum, qui tunc temporis Episcoporum & Regularium consultationibus præpositi erant, quam aliorum adversus hæreticam pravitate Generalium Inquisitorum a Sede Apostolica specialiter deputatorum, de ipsius mandato ex integro examinatas, iterum censuit proscribendam atque damnandam; sicuti reipsa proscriptis, & damnatis, per Apostolicas in forma Brevis Literas incipien. *Cum sicut*, die decimona Aprilis anni millesimi septingentesimi, Pontificatus sui anno nono editas; decernens & declarans, prædictam Bullam Cruciatâ, & prædictarum Constitutionum Apostolicarum; adeo ut Confessarii tam Sæculares, quam Regulares, quicumque illi sint, in vim dictæ Bullæ Cruciatæ a Penitentibus ad audiendas Sacramentales eorum Confessiones electi, nullatenus Confessiones hujusmodi audire valeant sine approbatione Ordinarii, & Episcopi Diocesanæ loci, in quo ipsi Penitentes degunt, & Confessarios eligunt, vel ad excipiendas Confessiones requirunt; nec ad hoc suffragari approbationem semel, vel pluries ab Ordinariis aliorum Locorum, & Diocesium obtentam, etiam si Penitentes illorum Ordinariorum, qui Confessarios electos approbassent, subditi forent: Subindèque statuit Confessiones aliter in posterum factas & respectivè auditas, nullas, irritas, & invalidas fore; & Sacerdotibus, qui illas audire præsumplerint, suspensionis poenam ipso facto incurrendam indixit: Opinionem autem quamcumque contrariam, tamquam falsam, temerariam, scandalosam, & in praxi perniciosam, damnavit, & reprobavit; eamque potissimum, de qua supra diximus, ullo modo doceri, sustineri, aut ad praxim deduci, prohibuit; sub poena excommunicationis per contrafacientes ipso facto incurrendæ; prout latius in prædictis Literis continetur.

Mandans
Confessarium electum
in vim Bullæ
Cruciatæ, ab
Ordinario
Loci appro-
bationem esse
debere.Sub poena
nullitatis ab-
solutiois,
aliquæ.Innoc. XIII.
idem declar-
at, quoad
Confessarios,
quorum ap-
probatio li-
mitata sit,
vel expiraverit.

§. 3. Has Literas Innocentii Prædecessoris prædicti post aliquot annos sua quoque auctoritate approbavit, confirmavit, & innovavit recol. pariter mem. Innocentius Papa XIII., die decima tertia Maji anni millesimi septingentesimi vigesimi tertii, Pontificatus sui Anno secundo, editis similibus in forma Brevis Literis incipien. *Apostolici Ministerii*, quibus plura com-

plexus est ad Ecclesiasticam disciplinam in Hispaniarum Regnis servandam pertinentia; ac inter alia declaravit, Sacerdotes tam Sæculares, quam Regulares, qui ab Episcopis obtinuerint licentiam audiendi Confessiones, limitatam vel quoad locum, vel quoad tempus, vel quoad genus personarum, non posse Sacramentum Penitentia administrare extra tempus, vel locum, vel genus personarum ab ipsis Episcopis præscriptum, quocumque privilegio, etiam in vim Bullæ, quæ appellatur Cruciatâ Sanctæ, competente, nullatenus suffragante: Nec non Sacerdotibus prædictis tam Sæcularibus, quam Regularibus, ad Confessiones excipiendas, vel ex vi prædictæ Bullæ Cruciatæ, vel ex quocumque alio privilegio electis, minime suffragari, quod approbati alias fuerint ab Episcopo, qui aliquando loci, in quo Confessiones audiendæ sunt, Ordinarius fuerit, sed talis non amplius existat, vel quia ab humanis exceperit, aut Episcopatu renuntiaverit, vel quia ad aliam Ecclesiam Auctoritate Apostolica translatus reperitur; sed necessariam omnino esse illius, qui actualiter, & pro tempore Ordinariam Jurisdictionem in ea Diocesi exerceat, approbationem; hanc tamen sufficere etiam tacitam, eamque tamdiu durare, quamdiu præcedens licentia sive approbatio expresse revocata non fuerit; in quo casu nova de integro approbatio impetranda erit; sicut etiam quando prior approbatio, tempore præfinito elapso, expiraverit.

§. 4. Cumque san. mem. Benedictus Papa XIII. præfatas Innocentii XIII. Literas, suis aliis Apostolicis Literis incipien. *In Supremo Militantis Ecclesiæ Soglio*, die vigesima tertia Septembris anni millesimi septingentesimi vigesimi quarti, Pontificatus sui Anno primo datis, earum tenore de verbo ad verbum inserto, pari Auctoritate Apostolica in omnibus, & per omnia perpetuo approbasset, confirmasset, atque innovasset; ipsius quoque Auctoritate corroborata, innovataque noscuntur, quæ de facultate eligendi Confessarium tam ab Innocentio XII., quam a XIII. decreta, declarataque fuisse commemoravimus.

§. 5. Quia vero iidem Prædecessores Nostri Innocentius XII., & XIII. in suis respective Literis, Indultum per Bullam Cruciatâ concessum tantummodo nominatim expresserunt, & ab Innocentio XIII. alterius cujuscumque generis privilegia generatim dumtaxat sunt indicata: Idcirco Nos animo prospicientes, quod, nisi clarius, atque distinctius declaratum fuerit, quam Privilegia, seu Indulta sub præfatas regulas cadant, & cadere debeant, idem fortasse reprobatarum, ut supra, opinionum offendiculum, ut olim in prædictæ Bullæ Cruciatæ, sic etiam in aliorum ejusdem generis Indultorum interpretatione & usu, subesse facile posset; Et vigili cura animum in id intendentes, ne inimicus homo hujusmodi zizania in agro Dominico ullatenus valeat superfeminare, atque ut Fidelium conscientia securius dirigantur; non modò relata superius Prædecessorum nostrorum Decreta Auctoritate quoque Nostra approbamus, confirmamus, & innovamus, verum etiam eadem auctoritate, & simili motu, scientia, & potestatis plenitudine statuimus, & declaramus, quod idem omnino jus, quod vigore Decretorum hujusmodi, circa intelligentiam, & usum Indulti Bullæ Cruciatæ obinet, etiam quoad reliqua ejusdem generis Indulta pariformiter valere debeat, & obtinere; Volumus etiam reprobationem dictarum opinionum, quantum respiciunt intelligentiam, & usum Indulti prædicti Bullæ Cruciatæ, a præfatis Prædecessoribus proscriptarum, locum similiter habere, quantum eisdem opiniones & sententias in medium proferri contingeret circa similia etiam Indulta, sive universis per Ecclesiam Christifidelibus,

1744.

Bened. XIII.
prædicta omnia confir-
mat.Causæ præ-
fatis decla-
rationis.Pontifex ex-
pressè com-
prehendit
omnia, &
singula hu-
jusmodi In-
dulta.

sive alicui Regioni, aut Loco, Universitati, aut Cœtui particulari Sodalium, seu Confratrum, quandocumque, & ubicumque concessa vel concedenda.

Et omnes, & singulas personas in Indultis comprehensas.

§. 6. Insuper decernimus & declaramus, id, quod generaliter de Indultis præmissis sententium esse jam diximus, generaliter quoque intelligendum esse de omnibus & singulis personis, quæ sub eorundem Indultorum concessione comprehensa reperiantur, vel quas in posterum comprehendi contingat, quæque supradictis Indultis uti voluerint: Ita videlicet, ut si in aliquo Indulto tam Sæcularibus, quam Regularibus tribuatur facultas eligendi Confessarium ab Ordinario Loci approbatum; tunc Confessarius vigore talis concessionis, sive a Sæculari, sive a Regulari Penitente ad audiendas eorum respectivè Confessiones electus, nullatenus hujusmodi Confessiones audire valeat, nisi ab Episcopo Diocesano & Ordinario Loci, ubi Confessio excipienda est, ad Confessiones approbatus & deputatus existat; quacumque alia approbatione, tam illius generis, quam uterque Innocentius Prædecessores prædicti declararunt non suffragari, quàm ea, si de Regularibus agatur, quæ a solo proprio Regulari Prælato obtenta foret, minime suffragante. Equum est enim, & rationi consentaneum, ut quicumque speciali Indulti beneficio gaudere, eoque uti voluerit, is conditiones in eodem Indulto præscriptas omnino servet; neque licitum est cuiquam, conditionem illam approbationis Confessarii per loci Ordinarium faciendæ, alio modo intelligere, quàm eo, quo ipsam intelligendam esse toties Prædecessores Nostri Romani Pontifices, ut præmissum est, decreverunt. Quorum Nos quoque vestigiis in hærentes, præfatam conditionem in eodem plane sensu, quem illi tradiderunt, ab omnibus & singulis hujusmodi Indulto sub ea conditione concessio utentibus, accipiendam, & servandam esse statuimus, atque mandamus; quicumque illi fuerint, qui in vim ejusmodi Indulti Confessarium sibi eligent, sive Sæculares, sive Regulares cujuslibet Ordinis & Instituti, tam Mendicantium, quam non Mendicantium, & Ordinum Militarium, etiam Militiæ Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani, necnon Societatis Jesu, atque alterius cujusvis Congregationis, vel Societatis, tametsi de illis, aut illorum vel illarum aliquo seu aliqua, specialis, & expressa mentio quomodocumque facienda foret. Ideoque Confessiones, & absolutiones in præmissis casibus aliter in posterum factas, & respectivè auditas seu impertitas, irritas fore & invalidas declaramus; & contrariam quacumque opinionem, ejusque praxim, deinceps prohibemus ac reprobamus, tamquam explanata toties ab Apostolica Sede verborum intelligentiæ, ac menti nostræ, quàm ad omnem hæc super re ambiguitatem tollendam per præsentem clarius exposuimus, penitus adversantem.

Quæ quales sint, id ex Indultorum tenore colligendum relinquit.

Exclusis ab Indulto Cruciatæ Regularibus, quoad electionem Confessarii.

§. 7. Postremò illud monendum existimamus, nihil hic a Nobis statui, aut pronuntiarum super eo, an scilicet in uno aut altero Indulto unum aut alterum personarum genus comprehendi, & quamnam Indulta specialiter Regularibus suffragari, vel non suffragari, censendum sit; hoc enim ex uniuscujusque Indulti tenore, ac verbis colligendum relinquimus; firmis tamen manentibus, & perpetuo mansuris, quod ad Bullam Cruciatæ pertinet; plurium Prædecessorum Nostrorum declarationibus, eandem scilicet Bullam, quantum ad articulum eligendi Confessarium, seque a casibus reservatis absolvi faciendi, nequaquam Regularibus suffragari; Quod Nos etiam perpetuo tenendum atque sentendum, eorundem Prædecessorum Nostrorum exemplo, similiter declaramus, & contrariam

quacumque opinionem uti falsam, & perniciosam, interdicimus, & reprobamus.

§. 8. Decernentes præsentis nostras Literas, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo, jus, vel interesse habentes, seu habere quomodolibet prætendentes, cujusvis status, gradus, ordinis, præminentie, vel dignitatis existant, sive alias specifica, & individua mentione, & expressione digni, illis non consenserint, nec ad ea vocati, & auditi, neque causæ propter quas eadem præsentis emanaverint, adductæ, verificatæ, vel sufficienter, aut ullo modo justificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, prætextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vicio, seu intentionis Nostriæ, aut interesse habentium consensu, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali, & substantiali defectu notari, impugnari, infringi, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam Motu pari, & de Apostolica potestatis plenitudine simili concessio, vel emanato, quæpiam in judicio, vel extra illud uti, seu se jurare ullo modo posse; sed ipsas præsentis semper firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios, & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quodcumque spectabit, inviolabiliter, & inconcussè observari.

Clausula præservativa.

§. 9. Sicque, & non aliter in præmissis censi, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicæ Sedis prædictæ Nuncios, aliove quolibet quacumque præminentia, ac potestate fungentes, & functuros, sublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiti debere, ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Aliter judicari prohibetur.

§. 10. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariæ Apostolicæ Regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis, generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus, necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus, etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & indultis, etiam in corpore juris clausis, aut Literis Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & S. Joannis Hierosolymitani, aliisque quibuslibet specifica, & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium præmissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & individua mentio, seu quævis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones præsentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respectivè

Contrariis plenissime derogatur.

habentes,

Publicationi Constitutionis in Urbe tribuitur vis perfonalis intimationis omnibus facta.

Transumptis fidem præstari sancitur.

Sancitio Pœnalis.

Dat. die 5. Aug. 1744.

habentes, illis aliàs in suo robore permanfuris, hac vice dumtaxat, ad præmissorum effectum plenissimè, & amplissimè motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, cæterisque contrariis quibuscumque.

§. 11. Volumus insuper, & eadem auctoritate prædicta mandamus, ut eadem præsertes, & in eis contenta quæcumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam prætereundè valeat, ipsas præsertes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiæ S. Joannis in Laterano, & Basilicæ Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariæ Apostolicæ, Curiaque Generalis Innocentianæ in Monte Citarorio, & in Acie Campi Floræ per aliquem ex Curforibus Nostri, ut moris est, publicari, & affigi: sicque publicatas, & affixas, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere, & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimata, & notificata fuissent.

§. 12. Utque earumdem præsentium transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quæ ipsis præsentibus haberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

§. 13. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum Confirmationis, Approbationis, Innovationis, Voluntatis, Mandati, Statuti, Decreti, Declarationis, infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, & Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimoquarto, Nonis Augusti, Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passionens.

J. Datarus.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 11. ejusdem mensis, & anni.

CI.

Maronitarum Patriarchæ Antiocheno a Summo Pontifice electo, & a dissidentibus ejusdem Nationis Antistitibus agnito, transmittitur Pallium, aliaque mandata & facultates committuntur.

Venerabili Fratri Simoni Evodio Patriarchæ Antiocheno Maronitarum.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabilis Frater, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Pontifex colaudat Patriarchæ religionem, & obedientiã.

LITERAS Fratemitatis Tuæ libenter accepimus, jucundissimæque Nobis acciderunt: Habent enim luculentam significationem religionis, obedientiæ, obstrictique Apostolicæ Sedi obsequentissimi animi tui. Confirmarunt proinde conceptam spem, cum in ista Patriarchali Cathedra te collocavimus, fore ut restitutam providentiã Nostrã tranquillitatem Ecclesiæ vestræ ipse foveas, & nunquam domesticis discordiis perturbari permittas.

§. 1. Cum iisdem Literis reddita Nobis fuerunt authentica monumenta rerum istic gestarum pro hujusmodi conficiendo negotio, unde novimus gratum fuisse vestræ omnium Ordinum Nationi, Te a Nobis Patriarchali ministerio donatum, quod verecundè susceperis, & sedulo obituro spondes. Comperimus simul, quidquid Nostri ad Vos literis in forma Brevis continebatur, sanctè, accuratèque Vos servaturos; non sine obstricti devinctique Nobis animi significatione, quod verè paterna sollicitudine schismatis periculum istinc amovere studuimus. Quamobrem abjudicavimus duplicem non legitime factam Patriarchæ electionem, novamque auctoritate Nostra canonicè substitutum. Qua quidem in re amavimus multaque laude prosequuti sumus utriusque perperam ad eam primariam dignitatem Electi docilitatem, qui eã se statim abdicarunt, ne cunctando, minus ipsorum obedientia splendesceret. Egimus itaque aeterno Ecclesiæ Pastori immortales gratias, quod vestræ Gentis misertus, nostra voce imperavit ventis, & mari, & facta fuerit tranquillitas magna, ubi inhorrescere cœperant ingentes fluctus.

§. 2. Quam quidem tranquillitatem, te Præfide, quotidie magis invaliduram pro certo reputamus; Ne verò ulla se offerat perturbanda occasio, Pontificia quoque auctoritate ratum habemus, & confirmamus decretum vestri Antistitum Conventus, quo providè assignata est Venerabili Fratri Ignatio Archiepiscopo Tyri Diocesis Ageltonensis cum omni sua ditione, cui Episcopali jure moderetur.

§. 3. Ecclesiasticum Pallium e Corpore Divi Petri desumptum Tibi demissè petenti libenter indulgimus, illudque, præmissis jurejurando, cæterisque cœremoniis, accipies a Venerabili Fratre Archiepiscopo Arca; retinebis autem veluti pignus amoris erga Te nostri, tuæque erga Nos, Romanamque Sedem fidelitatis.

§. 4. Præterea facultatem Tibi impertimur, ut per Te, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero, ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque, solemniter ritu semel benedicere; iis verò utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsentibus interfuerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, Apostolica auctoritate nostra, largiri possis & valeas.

§. 5. Qui abs te constitutus est rerum tuarum Curator Dilectus Filius Josephus Simonius Assemanus Prælatus Noster Domesticus, faciles ut habeat ad Nos aditus, imperabimus, quæque ad res vestras sacras salutaria proponet, benevole impetraturum ne dubites. Reliquum est, ut ad ea, quæ de turbato dudum istic rerum Ecclesiasticarum statu, ac de immodesta quandoque inter dissidentes altercatione commemoras, pauca respondeamus. Nos utique molestè tulimus quicquid acerbitatis in hujusmodi negotio patratum fuit, & non parum contulit ad irritandos animos, exagitandamque vestram Gentem. Ad rem autem componendam pro Nostra paterna sollicitudine præsto fuimus, ignemque restinximus duabus editis literis in forma Brevis, quibus utriusque partis decus in tuto fuit.

§. 6. Habes undique nostræ erga fidissimos Romanæ Sedi Maronitas benevolentia documentum. Te verò Nobis dilectum esse inde quoque comperies, quod Ecclesiastico quoque munere nunc etiam cum Sacro Pallio donaris, quamvis non ita pridem ea volumus ad Te deferri, quæ Decessori tuo destinata fuerant. His omnibus addimus Apostolicam Benedictionem, quam Tibi, Venerabilis Frater, peramanter impertimur.

1744. Gaudet de extinctione Schismatis, & præstito mandatis Apostolicis obsequio.

Confirmat Ecclesiæ Ageltonensis provisionem.

Pallium Patriarchæ transmittit.

Eidem concedit, ut Benedictionem & Indulgentiam Plen. Populo semel elargiatur.

Reliquas diffinitiones oblivioni tradi cupit.

Alia munera largitur.

1744.
Dat. die 11.
August. 1744.Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
sub Annulo Piscatoris die XI. Augusti MDCCXLIV.
Pontificatus Nostri Anno Quarto.

D. Cardinalis Passioneus.

C I I.

Maronitarum Antistites ob duplicem Patriarchæ
electionem antea dissidentes, quod, præstita
Mandatis Apostolicis obedientia, ad unitatem
redierint, collaudantur, &c.Venerabilibus Fratribus, Archiepiscopis, & Epis-
copis Maronitis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.Vetus inter
S. Sedem, &
Maron. Nationem
concordia com-
memoratur.Item provi-
dentia Pont.,
ad tollend-
um Schisma
recens con-
flatum.Antistitem
aliorumque
obedientia
commendat-
ur.Patriarchæ
conceditur
Pallium,
aliæque gra-
tiæ, & fa-
cultates.Acta omnia
in Consisto-
rio expiata.Adhortatio
ad pacis &
religionis
studium.

EXIMII erga Apostolicam Sedem obsequii, exhibitæque obedientiæ plura semper documenta dederunt Maronitarum Antistites, Vestrique omnium Ordinum Cives verè tenaces Religionis. Quamobrem Pontifici Maximo præcipuo in amore fuistis, & non unum retulistis ab hac Sanctissima Divi Petri Cathedra beneficiæ, studii, amoris argumentum. Hujusmodi vestigiis Nos quoque insticisse, non sanè Vobis incompertum fuit in commota istud dudum duplicis Patriarchalis electionis procella, qua Ecclesia Vestra, funestis hisce discordiis non antea exagitata, præceptis itura videbatur. Suprema siquidem Nostra auctoritate illam dissipavimus, cognitaque causa, quam ex Ecclesiasticis legibus ad Nos detuleratis, legitimum Vobis Patriarcham constitutum Venerabilem Fratrem Simonem Evodium: confirmavimus quoque recentem Libaniticam Synodum, pluraque sacrae disciplinæ, Ecclesiasticæ vestris salutaria decrevimus, qua nostris Literis in forma Brevis expressa ad Vos attulit Dilectus Filius Jacobus a Luca Franciscanæ Observantium Familiae Alumnus.

§. 1. Id omne gratum, debitaque obedientia acceptum Vos habuisse, & accuratissime observavimus, e vestris literis, atque ex authenticis actis ad Nos transmissis libenter cognovimus, lætamurque, hac obsequentissima omnium vestrum voluntate, Vos Majorum exemplum sequutos, vicem Nobis reddidisse benevolentia, sollicitudinis, benignitatis, qua utique Gentem vestram complectimur.

§. 2. Sacro præterea Pallio donavimus ipsum Patriarcham Vestrum Simonem Evodium, annuentes vestris precibus, quas & ille per Procuratorem suum Dilectum Filium Josephum Simonium Assemanum Prælaturæ Nostræ Domesticum Nobis exhibuit. Facultatem simul ei contulimus impertiendi per se, aut per alium Episcopali dignitate fulgentem, Dilecto Clero, & Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque solemniter semel Benedictionem; iis verò utriusque sexus, qui per Penitentia Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctissima Eucharistia refecti, Benedictioni hujusmodi præsentibus interfuerint, ut plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam eadem Apostolica auctoritate Nostra largiri possit ac valeat. Ceteras præterea Indulgentias jampridem Nationi Vestrae legitima auctoritate concessas nominatim confirmavimus.

§. 3. Habetis igitur paternæ caritatis Nostræ perpetuum monumentum; cui decus ac celebritatem addidit, quod hæc omnia in Consistorio palam peregrimus, plura ibi de vestra in Apostolicam Sedem observantia honorificè loquuti. Vestrum modo sit, beneficium Nostrum tueri, possitis animorum discordiis, Catholicaque Reli-

gione, quod hæcenus accuratè fecistis, integerrimè custodita. Quod ut alacrius peragatis, Apostolicam Benedictionem Vobis, Venerabiles Fratres, Vestrisque Gregibus peramanter imper-
timur.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem
sub Annulo Piscatoris die XI. Aug. MDCCXLIV.
Pontificatus Nostri Anno Quarto.

J. Vincentius Lucchesinius.

Acta Consistorialia pro approbatione Synodi
super obedientia præstita Patriarchæ Antio-
cheno-Maronitarum: Cum concessione Pallii
dicto Patriarchæ.

In Consistorio Semipublico habito die 13. Julii 1744.

ARGUMENTUM.

POSTquam R. P. D. Simon Petrus Evodius Pa-
riarcha Antiochenus, & Archiepiscopi, atque
Episcopi nationis Maronitarum, omnia quacumque
ipsis Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS
Papa XIV. per suas Apostolicas Literas in forma
Brevis die 1. Septembris 1741., 14. Februarii
1742., 13. & 16. Martii 1743. injunxerat &
præceperat, exactè accurateque in Conventu Hariffæ
in Monte Libano mense Octobri anni 1743. exe-
quuti sunt; Synodicas Literas rerum gestarum seriem
complectentes ad Sanctitatem suam, & ad Sacram
Congregationem de Propaganda Fide scripserunt,
quas Romam hoc anno 1744. die 31. Maji P. De-
siderius de Domo Basciana, P. Jacobi Lucensis
Ablegati Apostolici Secretarius, pertulit. His in
Literis significant, teterrimum schisma, quod ex du-
plici in Patriarcham Maronitarum Electione consti-
tutum fuerat, utroque Electo mandatis Pontificiis ob-
temperante, penitus evanuisse; ac Simonem Evo-
dium auctoritate Apostolica electum Patriarcham, ab
universis Maronitis exceptum fuisse: Synodi præte-
rea, Montis Libani a Sanctitate Sua probata, ac
confirmata statuta, legeque sese adamantissimè servaturos,
Patriarcham ipsum, Archiepiscopos, & Epis-
copos coram antedicto Ablegato Apostolico spondidisse.

Tam læto accepto nuncio, Sanctissimus Dominus
Noster statuit in proximo Consistorio facti tam me-
morabilis seriem Fratrum suis Sanctæ Romanæ Ec-
clesiæ Cardinalibus palam facere; eaque insuper per-
agere, qua Electus Simon Petrus Patriarcha, &
Præsules Maronitæ postulabant. Indictum itaque
fuit de more Secretum Consistorium die 13. Julii
1744., & peculiariter nomine Sanctitatis Suae per
R. P. Ignatium Reali primum Cereemoniarum Ma-
gistrum Collegiis tam Episcoporum Pontificio Solio
Assistentium, quàm Protonotariorum de numero
Participantium, nec non Reverendæ Camera Apo-
stolicæ Procuratore Fiscali hac de re admonitis, ead-
em die, postquam in Secreto Consistorio Ecclesi-
arum propositiones, ac alia occurrentia negotia fue-
rant absoluta, Aula Consistorialis foribus undequa-
que apertis, in illam, præter prædictos Prælatorum
ordines, quamplurimis etiam Nobilibus, & Colle-
giorum Pontificiorum Alumnis, aliisque Orientali-
bus, & præcipue Maronitis, introeundi potuit ad-
itus.

His dispositis, admonitisque Eminentissimis Ma-
rino, & Mosca antiquioribus ex presentibus San-
ctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus Diaconis, us
ad latus Sanctitatis Suae accederent, eidem Assi-
stentes, præcedentibus ad arcendum populum duo-
bus ex servientibus armorum, qui & Mazzerii
vocantur, ab uno ex DD. Cereemoniarum Ma-
gistris, per Aula portam è regione Pontificia Se-
dis in Consistorium introductis fuisse D. Joseph
Andreas Scaramuntius Sacra Consistorialis Aula Ad-
vocatus, R. P. Josephus Simonius Assemanus Pro-
curator Electi Patriarchæ, & P. Desiderius de
Domo Basciana ab antedicto Ablegato Apostolico cum

literis

Dat. die 11.
Aug. 1744.

litteris ejusdem Patriarchæ, & Præsulum Maronitarum in Urbem adlegatus. Cùm autem ante Consistoriale scannum antierus in Tetragoni exitu in genua provoluti essent, Dominus Scaramutius scilicet in medio, R. P. Assemanus a dextris, & P. Desiderius a sinistris, idem Dominus Scaramutius Sanctitatem Suam sic fuit alloquutus.

Allocutio D. Advocati Sacræ Aulae Consistorialis.

BEATISSIME PATER.

HABET SANCTITAS VESTRA ad sacros provolutum pedes Procuratorem Simonis Petri Electi Patriarchæ Antiocheni Maronitarum. Nunciat idem Procurator, Reverendus nempe Pater Joseph Assemani, quid ante, quid post Electionem tum ab Electo Patriarcha, tum ab Archiepiscopis, & Episcopis dictæ Nationis opportunè gestum est, Deo Optimo Maximo annuente piissimæ SANCTITATIS VESTRÆ voluntati, quæ sicuti univèrsis Catholicis gentibus prospicere indefinenter curat, ita sapientissima dedit mandata, quibus Maronitas ad Religionis, ac disruptæ inter ipsos pacis tranquillitatem restitueret; Et profert transmissa authentica documenta, SANCTITATI VESTRÆ exhibenda, quibus hæc omnia humillimè significet, atque referret.

Tum verò Sanctissimus de Maronitarum patria, origine, Patriarchatu, fide, & eximio in Sanctam Sedem obsequio præfatus, quid ante & post electionem Patriarchæ in Monte Libano a Maronitis Præsulis, & hic in Urbe a Sanctitate Sua gestum fuerit, ornatissima & doctissima hac Allocutione exposuit.

Allocutio Sanctissimi Domini Nostri.

Venerabiles Fratres.

ANTEQUAM Vos certiores faciamus de iis, quæ contigerunt in electione Venerabilis Fratris Simonis Petri Patriarchæ Antiocheni, nonnulla Vobis in antecessum referre necesse est.

Non dubitamus eruditioni vestræ compertum esse, Maronitas Christianos Syros ad Patriarchatum Antiochenum pertinere: quippe qui Syriam, & Phœniciam maritimam ac mediterraneam, tum etiam Palestiniam, Cyprum, Ægyptum, aliasque Orientis partes incolunt; quorum tamen maxima pars in Monte Libano commoratur.

Eruditioni pariter vestræ notum esse censemus, quod sæculi septimi prope finem cùm hæresis Monothelitarum in Patriarchatum Antiochenum grassaretur, Maronitæ, quò se ab ea contagione integros servarent, statuerunt sibi Patriarcham eligere, qui a Romano Pontifice confirmaretur, ab eoque Pallii dignitatem acciperet. Cùm autem, pluribus deinde sæculis elapsis, Saraceni Antiochiam, depulsis inde Latinis, occupassent; cùmque Latini ipsi Catholici in Montem Libanum, ubi a Patriarcha Maronitarum perbenignè recepti sunt, secessissent; Alexander IV. Romanus Pontifex Patriarcham ipsum Maronitarum Antiocheni Patriarchæ titulo decoravit: quem quidem titulum ad hanc usque diem Patriarchæ Maronitæ retineat, etiam si in Monte Libano sedem perpetuam habuerint.

Professio Maronitæ fuerunt semper, quales & hodie sunt, integre Catholici, cum hac Sancta Sede conjuncti, & erga suam Patriarcham, tum etiam erga Romanum Pontificem obsequii ac reverentiæ pleni. Cùm autem homines sint, mirandum non est, aliquando humani quicquam inter eos accidisse, & accidere, in eo præsertim, quod eorum Patriarcham spectat.

Recordari potest unusquisque Vestrum, quid acciderit in Pontificatu felicis recordationis Clementis XI. qui, Patriarcham Jacobo deposito, cùm injuriam præclaro illo Præsuli, tum etiam Apostolicæ Sedis juribus, quæ electionem ejus confirmaverat, illatam nosset, Patrem Laurentium a Sancto Laurentio ex Minoribus Observantiæ, tum Sancti Sepulcri Custodem, deinde Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalem, eodem misit, ut, auditis iis, quæ Patriarchæ opponebantur, ad hanc Sanctam Sedem illa referret. Quo factò, cùm in Congregatione de Propaganda Fide fuisset res maturè discussa, Congregatio ipsa, optimi Præsulis innocentiam cognita, in Patriarchalem Sedem, unde fuerat injustè dejectus, eum esse restituendum censuit. Cùmque sententiam hanc Summus Pontifex ratam habuisset, ad optatum finem deducta res fuit. Quocirca Maronitæ hoc novum suæ erga Romanam Sedem obedientiæ dederunt argumentum.

Pontificatus quidem nostri tempore nullus fuit, Deo favente, apud eos Patriarcha depositus. Sed aliud contigit, quod molestiā non exiguā animum nostrum affecit. Decessit anno millesimo septingentesimo quadragesimo secundo Josephus Petrus Gazenus Patriarcha: & cùm Archiepiscopi, & Episcopi Maronitæ ad Successorem eligendum de more convenissent, in factiones duas divisi sunt; quarum altera elegit, seu postulavit Patriarcham Elsam Archiepiscopum Arceasem, altera Tobiam Archiepiscopum Cypri. Facile erit unicuique Vestrum animo concipere, qualis esset Maronitarum Catholicorum Montis Libani ex duplici illa electione conflictus animorum, ac perturbatio. Alii quidem uni, alii alteri electo adharebant: & ecce dissensio, & schisma eò magis periculosum, quò magis regio illa ab Apostolica Sede remota est, & in medio Principum infidelium, immo, dici potest, in manibus Turcarum posita. Quare Nos ex his omnibus summam Catholica Religionis perniciem in ea regione metuebamus, in qua perpetuò, peculiari Dei gratiā, incorrupta viguit.

Uterque electus, seu postulatus Romanæ Sedis auctoritatem imploravit: uterque nuntium ad Nos ablegavit, precibusque insistit, ut, competitoris electione, seu postulatione rejecta penitus ac deleta, electionem, seu postulationem sui firmam ratamque haberemus, cùm utraque pars opportuna ad id documenta, & bene longas facti & juris Scripturas a Patronis & Advocatis utriusque partis Romæ compositas Nobis exhibuisset.

Cùm igitur de electione, aut postulatione in Oriente facta res ageretur, visum fuit Nobis expedire, ut Cardinales aliquot ex Congregatione Generali de Propaganda Fide seligerentur, qui coram Nobis congregati, utriusque competitoris jura rationesque accuratè perpenderent, Examiniatis itaque, quantā potuit diligentia, pro utraque parte juribus, & rationibus, una eademque fuit Cardinalium sententia, neutram electionem, seu postulationem posse a Nobis ex præscripto Sacrorum Canonum admitti, seu confirmari. Ex quo autem neutra subsisteret, proposita fuit, an, & quænam ex illis a Nobis sanari, seu Apostolicâ auctoritate roborari deberet. Sed communi pariter consensu decretum est, nullam esse sanandam. Consultum fuit denique, quid consilii in ejusmodi rerum statu capere expediret. Summa fuit, illud arbitrio, & prudentiæ nostræ relinqui.

Observabantur animo nostro variæ, & graves cogitationes propter ejusmodi rei difficultates, quæ passim occurrebant. Communicatâ itaque re cum Venerabili Fratre nostro Vincentio Cardinali Petra Episcopo Prænestino, & Congregationis

de Propaganda Fide Praefecto, cujus doctrina, & spectata in rebus Canonice intelligentia atque usus, praeter tot praecleara Opera edita, Nos certe Testes sumus, cum saepe, dum in minoribus essemus, frequenti cum eo congressu convenerimus; statuimus aliquorum Pontificum Praedecessorum nostrorum vestigiis insistere: qui licet sedulo caverent, ne jus alienum laderetur, neque electionum canonicarum jure privarentur ii, qui illud obtinebant, cum nihilominus animadvertent, electum, nullam licet sui culpa, Ecclesia tamen bono, minimè profuturum; aut pluribus electis, si alter alteri praeretur, turbas nequaquam sedari, sed magis augeri; neque inde pacem populorum regimini adeo necessariam sperari ullo modo posse; alium quidem extra electos, seu postulatos assumpserunt, sive assumptum probaverunt.

Quocirca illustre satis exemplum Nobis in Annalium Ecclesiasticorum monumentis occurrit. Defuncto S. Eustathio Patriarcha Antiocheno, cum Ariani quemdam ex suis, Euzojum nomine, Catholici verò Meletium Patriarcham elegerint, Lucifer Calaritanus, & Eusebius Vercellensis Episcopus, qui id temporis in Oriente Sedis Apostolicae legatione fungebantur, electionem utriusque nullam irritamque declararunt, & Patriarcham statuerunt Paulinum: id quod Summis Pontificibus Liberio, & Damaso confirmatum fuit, tum etiam Sancto Athanasio cum Ecclesia Alexandrina, & Divo Hieronymo, qui ab eodem Paulino ordinatus fuerat Presbyter, maximè probatum.

Hoc praeclearum exemplum & Nos secuti, ad elidenda discordiarum semina, pacemque inter Maronitas conciliandam, Simonem Petrum Evodium Damasci Archiepiscopum in Patriarcham Antiochenum Maronitarum elegimus, & constituimus. Fuit Evodius Romae a puero in Collegio Maronitarum educatus, ibique liberalibus disciplinis institutus, clarum de se nomen reliquit. Est ille inter Episcopos Maronitas Decanus. Aberat longè a turbarum praesentium tumultu, quibus se minimè miscuerat; seseque ab omni ambitu alienum ostenderat, cum omnem operam posuisset, ne Patriarcha eligeretur. Hunc itaque Patriarchatu praeter ceteris dignum censuimus, atque illi Patriarchae dignitatem contulimus, spe freti, hac ratione Nos Ecclesiae illius bono maximè profuturos, & schisma omne penitus extinctum iri. Complures igitur Apostolicas Literas expediri mandavimus, easque Fratri Aloysio e Casali majori ex Ordine Minorum de Observantia, in Collegio Sancti Bartholomaei ad Insulam linguae Arabicae Lectori traditas, per ipsum deferri curavimus ad Patrem Jacobum Lucensem ejusdem Ordinis in Terra Sancta Visitatorem, & Vicarium Apostolicum, quem quidem Nos ad Maronitas Apostolicae Sedis Alegatum constituimus. In iis autem Literis illud expressè declaravimus, hanc Patriarchae electionem non a Nobis esse factam ad jus tollendum Episcopis Maronitis in futuris successivè electionibus suorum Patriarcharum, sed ad disensiones amputandas, eorumque Ecclesiae pacem, ac tranquillitatem restituendam.

Ecce, quod Vobis exponendum erat, antequam Patriarcha electi, tum Episcoporum, & Archiepiscoporum Maronitarum litera, tum etiam documenta perlegerentur, ex quibus quidquid in ejusmodi re factum sit, facilè intelligetis.

Expleta Sanctissimi Allocutione, R. P. Assemanus Procurator, & P. Desiderius Literas Patriarchae, & Praesulum Maronitarum in theca auro ornata repositas praemanibus gestans, comitante Cerebomiarum Magistro, ad desculandum Sanctitatis Suae pedes, consuetis emissis genuflexionibus,

accessere. Et Assemanus quidem eductas è theca literas, ori prius in obsequii signum admotas, Sanctissimo Domino Nostro humillimè obtulit: Sanctissimus autem illas R. P. Vincentio Lucchesinio Brevis Apostolicorum ad Principes Secretario tradidit, ut prius Arabice a D. Andrea Scander, linguae Arabicae in Urbis Archigymnasio, & in Collegio Urbano de Propaganda Fide Professore, atque Interprete, recitarentur; deinde Latine ab eodem R. R. Lucchesinio. Inde vero praefati R. P. Assemanus, & P. Desiderius redeuntes, in loco suo juxta D. Advocatum Consistorialem genuflexi consisterunt; donec Litera, quo hic impressa sunt ordine, legerentur.

Archiepiscoporum, & Episcoporum Maronitarum Documentum.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

Die septima mensis Octobris Anno 1743, hora quarta post meridiem, convenerunt Illustrissimi ac Reverendissimi Domini Archiepiscopi, & Episcopi Nationis Maronitarum in Ecclesia Sanctae Mariae, & Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli Fratrum Minorum in Arissa, jussu Reverendissimi Patris Jacobi de Luca Ablegati Apostolici. Postquam autem idem Ablegatus antedictos Antistes adhortatus fuisset, eorumque animum ad hoc preparasset, ut debitam Decretis Sanctae Sedis obedientiam, submissionemque exhiberent, invocato Sancto Spiritu jussit, primum quidem recitari, atque promulgari Ablegationis suae Breve Pontificium: deinde alterum Breve, quo Illustrissimorum ac Reverendissimorum Episcoporum Eliae, ac Tobias ad Antiochenum Nationis Maronitarum Patriarchatum Electiones irritae, ac nullae declarabantur. Tertium denique Breve, quo Simon Archiepiscopus Damasci a Summo Pontifice feliciter Regnante ad eundem Patriarchatum evehebatur. Cumque haec Brevia omnes audicione accepissent, ut propensiori quodam studio se obedientes, ac morigeros mandatis Pontificiis ostenderent, illico ad Aram maximam, cujus in medio Illustrissimus ac Reverendissimus electus ac declaratus Patriarcha sedebat, sese contulere, eique tamquam suo Patriarchae se subditos subjectosque professi sunt.

His quietè tranquilleque gestis, agitari ceptum est de modo ac tempore peragendae publicae Ecclesiasticae Cerebomiae, quae ab ipsis in Patriarchatum inauguratione servari consuevit. Ea verò ad undecimum ejusdem mensis diem, Divino favente Numine, indicta fuit. Sacram autem illam functionem, qua majori optandum esset pace ac tranquillitate, circa horam diei septimam, in eadem Ecclesia inchoavit, perfecitque Illustrissimus ac Reverendissimus Dominus Elias, unà cum reliquis Illustrissimis ac Reverendissimis Archiepiscopis, & Episcopis, qui ut horum omnium indubium darent testimonium, praesentibus literis scripto chirographum, propriumque sigillum apposuerunt.

Datum in Arissa die 12. Octobris anno 1743.

Archiepiscopi, & Episcopi.

Elias Arca.
Philippus Lystra.
Stephanus Botri.
Gabriel Ptolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Paneadis.
Tobias Neapolis.

Epistola

Epistola electi Patriarchæ ad Sanctissimum.

Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac Domino Nostro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, & Petri Apostoli Successori.

SANCTISSIME PATER.

EGO Simon Petrus Evodius, olim Damasci Archiepiscopus, nunc verò miseratione Dei, & Sanctitatis Tuæ beneficio Patriarcha Antiochenus, flexis genibus ad purissimos tuos Pedes submisit ac feverenter provolutus, Beatitudini Tuæ expono, Apostolicas me literas accepisse, quibus mihi demandasti, ut Patriarchalem Nationis Maronitarum Dignitatem susceperem. Tua igitur ipsius gratia, & in obsequium Apostolici mandati tui, id munus suscepi, tamen nihil esse in me cognoscerem, quare hoc mihi beneficium conferatur, aut quo pacto humeris meis onus istud portare queam. Venerabiles autem Fratres mei Archiepiscopi, & Episcopi non modò non sunt mihi reluctati, sed summa potius cum reverentia & obsequio, subjectionem, & obedientiam coram Reverendissimo Patre Jacobo de Luca, Sanctitatis Tuæ Ablegato, exhibuere. Oro itaque, quæsoque, pro tua illa Tibi insita erga omnes benignitate singulari, ut cæleste mihi auxilium precibus tuis a Deo implores, cujus in terris vices geris: sum etenim undequaque calamitatibus, ac molestiis circumseptus.

Porro nostrarum apud Sanctam Apostolicam Romanam Sedem causarum Procuratorem deputavi, ac præfeci R. P. D. Josephum Assemanum, Virum in Ecclesia Dei celebritate nominis clarum: qui Pallium confirmationis a Sanctitate Tua suppliciter nomine meo petat, impetret, atque recipiat: Quam mihi gratiam in Apostolicis literis, pro tua Te humanitate non degeneraturum significasti. Eidem verò Procuratori ante omnia mandavi, ut debitam Sanctitati Tuæ, & Apostolicæ Sedi, quæ Orthodoxæ Fidei petra est, & fundamentum, sine quo salus æterna obtineri nequit, obedientiam omnino præster; & quoniam mihi procul agenti, quantum vellem, & optarem, fas non est, ipse coram maximas Beatitudini Tuæ gratias verbis accuratissimis agat, de collato mihi Patriarchalis Dignitatis beneficio, deque acceptis muneribus omnibus, quæ ad bonæ memoriæ Decessorem meum a Te transmissa fuerant: quæque per Ablegatum tuum sunt mihi tradita. His sanè donis incredibilem tuam erga me amorem, ac singularem humanitatem, ut libenter agnosco, ita studio colam sempiterno.

Idem Ablegatus tuus recitavit mihi, & Venerabilibus Fratribus meis Archiepiscopis, & Episcopis, alias Apostolicas literas, quibus nostram Synodum in Monte Libano nuper celebratam Sanctitas Tua confirmare dignata est. Reliqua præterea Decreta ad eam rem spectantia, quæ post confirmatam Synodum edita fuerunt. Hæc porro omnia, qua decet, animi submissione & excepimus, & probavimus: Nosque eadem ad exitum perducturos spondimus: quod Apostolicis tuis Deo acceptis, gratisque precibus freti speramus.

Antequam autem Patriarchalem Dignitatem inire, orthodoxæ Fidei Professionem, ac juramentum fidelitatis de more præscriptum emissi coram Venerabili Fratre meo Elia Masebi, Archiepiscopo Arcensi, & coram Apostolico

Ablegato tuo, quem commissi sibi muneris partes omnes prudenter, diligenter, accurateque implevisse testamur.

Obsecro itaque, ut me in tuorum servorum numerum amodo adscribas: sunt enim & alia quædam negotia, quæ ad Me, & ad nostram Antiochenam Sedem pertinent, quæque laudatus noster Procurator Sanctitati Tuæ est expositurus. Id quæso gratiæ mihi novellæ plantæ tuæ concede, ut quas ille nomine meo porriget, ne patiaris pro tua eximia, ac universum terrarum orbem complectente benignitate, irritas esse & inanes preces.

Ipsius verò Procuratoris mei rationem habere velis. Sunt enim magna illius in Apostolicam Sedem merita, nec minora erga Antiochenam Ecclesiam nostram beneficia. Nos autem non fugit, extitisse quosdam, qui apud Sanctitatem Tuam ipsi labem infamiæ aspergere sunt conati. Te igitur etiam, atque etiam rogo, ut pro tua, quæ in universo mundo celebratur clementia, illius rationem habeas, neve fidem tribuas eorum dictis, qui eidem adversantur. Præclara etenim, quæ gessit opera, animique ipsius candor, ac fervens Religionis studium, eundem declarant contra jus, & æquum ab adversariis infimulatum fuisse.

Hæc omnia, Sanctissime Pater, precibus a Te, quam possum, studiosissime contendo, tuisque iterum sanctis pedibus demississima oscula desigens, Deum oro, & obtestor, ut ad multos Te annos sanum, & incolumem servet.

Datum in Conventu Arisæ in Chesroano die 12. Octobris Anno 1743.

Sanctitatis Tuæ humillimus, & obsequiosissimus Servus, & Creatura.

Simon Petrus Evodius Patriarcha Antiochenus.

Epistola Archiepiscoporum, & Episcoporum ad Sanctissimum.

Sanctissimo ac Beatissimo Patri, ac Domino Nostro

BENEDICTO XIV.

PONTIFICI MAXIMO

Christi Domini Vicario, & Petri Apostoli Successori.

SANCTISSIME PATER.

NOS Archiepiscopi, & Episcopi Antiochenæ Sedis, Sanctitatis Vestræ Servi, ad puros Vestros Pedes submisit, ac reverentur provoluti significamus, Reverendissimum Patrem Jacobum de Luca Ablegatum Vestrum, statim atque huc pervenit, Apostolicas ad Nos literas Vestras pertulisse, quibus lectis & auditis, continuo Nos omnes Reverendissimo Domino Simoni Patriarchæ a Sanctitate Vestra constituto obedientiam exhibuimus, tanta cum animorum consensione, ut nemo nostrum contra vel hifcere, vel unum verbum proferre ausus sit. Idque in obsequium Sanctitatis Vestræ, & Sedis Apostolicæ: est enim Nobis exploratum, & compertum, Apostolicam Sedem esse Petram Orthodoxæ Fidei, quam a Majoribus nostris accepimus: Nosque universi parati sumus sanguinem nostrum in illius gratiam profundere. Gratias igitur Sanctitati Vestræ agimus, quam possumus, maximas de Apostolica, quam nostri gessistis cura, in hoc præsertim calamitoso rerum statu, in quo eramus constituti.

Idem Reverendissimus Ablegatus Vester, qui munere suo apud Nos prudenter, sapienter, ac studiosissime defunctus est, alias Nobis tra-

didit Apostolicas literas Vestras, quibus Synodum nostram Libanicam confirmatis : quas quidem literas, qua filios obsequentissimos decet, reverentia susceperimus : obsecrantes Deum Optimum Maximum, ut quae in ea Synodo sunt constituta, opere impleamus, quod sanctis precibus Vestris, & Apostolica Benedictione freti, Nos facturos speramus.

Quod reliquum est, Te etiam atque etiam, Beatissime Pater, rogamus, ut antedicto Patriarchae nostro una cum reliquis consuetis spiritualibus muneribus Pallium confirmationis mitatis ; atque iterum prono corpore ad terram procumbentes, Sanctos Pedes Vestros reverenter deosculamur, Deumque rogamus, ut Sanctitatem Vestram diu servet incojumem. Amen.

Datum in Conventu Atrissae in Chesroano die undecima Octobris Anno Christi 1743.

Sanctitatis Vestrae humillimi, & obsequentissimi Servi Archiepiscopi, & Episcopi

Elias Arca.
Philippus Lystra.
Stephanus Botri.
Gabriel Prolemaidis.
Ignatius Tyri.
Joannes Beryti.
Michael Pancadis.
Tobias Neapolis.

Absoluta antedictarum Epistolarum Arabica lectione, & Latina eorumdem interpretatione, D. Advocatus Consistorialis hanc Allocutionem adjecit.

Allocutio D. Advocati Consistorialis.

AUdivit ex his SANCTITAS VESTRA, quantam Electus Patriarcha se gesserit humilitate simul, atque solertia : quantam Archiepiscopi obedientiam, ut quae sibi per Literas in forma Brevis injuncta fuerunt, sedulo executioni mandarent. Dum ergo obsequentissimos sese Filios praestiterunt, paternam SANCTITATIS VESTRAE exorant clementiam, ut Apostolicam, quatenus opus est, confirmationem iis omnibus, quae in ipsorum Synodo tam ante, quam post receptam praefati Patriarchae Electionem acta sunt, largiri dignetur.

Post hac Sanctissimus intermissam Allocutionem proseguens, Electum Patriarcham, & Praefules, totamque Maronitarum nationem, necnon ipsum Ablegatum Apostolicum, hoc laudum praconio exornare, simulque quaecumque ab ipsis in executionem Brevium Apostolicarum gesta fuerunt, benigne approbare, & quatenus opus sit, Apostolica auctoritate confirmare dignatus est.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

INtellexistis jam, Venerabiles Fratres, omnipotentis Dei ope, Antiocheni Patriarchae electioni finem summa cum pace impositum, & ea ratione, quam Nos, Deo ipso, ut putamus, inspirante, proposuimus. Simon Petrus Evodius Damasci Archiepiscopus ad Patriarchatum electus est. Apostolica nostra Brevia singulari veneratione recepta sunt, & executioni mandata. Pater Jacobus Lucensis, Ablegatus Apostolicus, multa cum laude se gessit. Duo illi Praefules, Elias, & Tobias, qui, ut paulo ante audistis, in Patriarcham electi fuerant, vix audita Patriarchae electione a Nobis facta, statim acquieverunt ; & ipsimet Patriarchae sese subjicientes, palam profecto fecerunt, quanta sit eorum erga hanc Sanctam Sedem obedientia. Commendatione pariter summa digni sunt Archiepiscopi, & Praefules Maronitae, tum etiam tota Maronitarum gens. Proinde Nos amplissima illa elo-

gia, quibus Romani Pontifices Praedecessores nostri eam cohonestarunt, libenter subscribimus : cum Pius IV. in quibusdam suis Apostolicis Literis affirmaverit, tot millia hominum, quibus componitur, nunquam adorasse Baal ; qui tamen haereticis, & schismaticis circumfessi, semper tamen in Christiana Fide, & Catholica Religione constantes perfluerunt : cum Clemens VIII. hoc ipsum confirmaverit, addendo, Maronitas Romanae Ecclesiae, Parenti omnium fidelium, & Magistris, semper obedientiam praestitisse : cum Paulus V. in suis Literis Maronitas rosarum similes esse dixerit, quod, singulari Dei gratia, inter spinas infidelitatis in Oriente florent : cum Urbanus VIII. in suis pariter Apostolicis Literis asseruerit, non concidisse Carmeli decus, neque extinctam esse Libani gloriam ; quandoquidem Patriarcha, Praefules, & Sacerdotes Maronitae in Apostolica Sede, ac Romano Pontifice Divi Petri auctoritatem venerantur : cum denique Clemens XI. in suis Apostolicis Brevibus in lucem editis familia, & alia plurima in Maronitarum commendationem congerisset.

Utuntur Maronitae Ritu huic Sanctae Sedi probato, quique ad Ritus Romanum quamproxime accedit : cum & ipsi in azymo, non in fermentato conficiant : Sacras Vestes ad Ecclesiam Romanam formam adhibeant : Missas privatas, pluresque in diem super eodem Altari celebrent : neque in Missa aquam calidam, ut Graeci, apponant ; cum denique soli Episcopi Confirmationis Sacramentum conferant : & novum Calendarium juxta correctionem Gregorianam apud eos in usu sit. Quare nonnulla legentes ipsorum monumenta ad Nos hac occasione transmissa, mirati sumus, quod quae circa novum suum Patriarcham, licet antea ordinatum Episcopum, praestant, ea Consecrationis nomine vocarent. At verò si conferantur, quae ipsi faciunt cum Patriarcha, qui Episcopus non sit, cum iis, quae facere solent cum Patriarcha ad Episcopatum jam promoti, facile erit intelligere, hanc quidem non esse Ordinationem, neque veram Consecrationem, sed solemnem potius benedictionem, ac publicam obedientiae protestationem, aut etiam Divini super ipsum Patriarcham, ejusque regnum auxilii implorationem. Et sane apud nostrates quoque Auctores, immo in quibusdam Pontificum Romanorum Literis Ordinatio, & Consecratio pro benedictione, electione, ac solemni auguratione usurpantur. Neque verò apud illos id novum ac recens inventum, sed ritus, & caeremonia ex vetusto Rituali Syriaco deprompta : quemadmodum Petrus Maronitarum Patriarcha ad Leonem X. retulit, & in ultima Libanensi Synodo ab hac Sancta Sede confirmata, tantoque, ut audistis, plausu recepta, explicatur.

Ut verò eò revertamur, unde discessimus, primum Deo immortalis, bonorum omnium datori, gratias, quantum possumus, ex corde agimus. Deinde quaecumque gesta sunt in executionem Brevium nostrorum ab Episcopis, & Archiepiscopis Maronitis pro Simone Evodio Damasci Archiepiscopo, & a Nobis Patriarcha Antiocheno per Literas Apostolicas constituto, approbamus, & quatenus opus sit, auctoritate Apostolica confirmamus.

Peracta Sanctissimi Allocutione, Dominus Scaramvicius Advocatus Consistorialis instantissime eidem Pontifici pro Pallio supplicavit, in haec verba.

Instantia D. Advocati pro Pallio.

Non beneficentiae tuae, PATER SANCTISSIME, hic finis est. Ecclesiam Antiochenam a dissidiis purgasti : Patriarcham ei dedisti acceptissimum, ac meritissimum : Quae acta sunt, Tua benignitate, atque auctoritate confirmasti.

Supereft nunc, ut quod complementum est, Patriarchalis Dignitatis, eidem pari humanitate concedas; Pallium scilicet de Corpore Beati Petri Apostolorum Principis sumptum, in quo Pastoralis Officii plenitudo continetur, & pro quo obrinendo idem Rev. Pater Joseph Affemani hic præfens peculiari legitimo mandato suffultus, Electi Patriarchæ Simonis Petri nomine, instantèr, instantiùs, & instantissimè supplicat.

Cui postulationi Sanctissimus Dominus Noster benignè annuit, inquitens.

ALLOCUTIO SANCTISSIMI.

Non semel hac nostrâ ætate Archiepiscopi, & Patriarchæ Orientales honore Pallii donati sunt. Consimili celebritate Pallium a Clemente XI. pro Patriarcha Alexandrino Nos postulavimus, & obtinimus, cum inter Advocatos Consistoriales ageremus. Nos item manibus nostris eodem ornavimus Petrum Abrahamum Armenorum Catholicorum Patriarcham. Nos ipsi hoc anno ad Cyrillum Patriarcham Antiochenum Græcorum Melchitarum electum illud solenni ritu misimus. Itaque libenter admittimus petitionem Pallii Nobis factam pro Simone Petro Patriarcha Maronitarum electo, statim ac ipse Fidei professionem rursus emisit, erga hanc Sanctam Sedem juramento fidei de more præstito.

Quin etiam uberiora tam erga ipsum Patriarcham electum, quam erga Clerum universum, & Populum Maronitarum, benevolentia Nostræ argumenta exhibere cupientes, Pauli V. Prædecessoris Nostris exemplo, qui peculiari suâ Constitutione ad Petrum Patriarcham Maronitarum Apostolicam Benedictionem misit, cum facultate Clero, & Populo Maronitarum benedicendi, & Indulgentias elargiendi, Nos quoque prædicto Simoni Patriarchæ Apostolicam Nostram Benedictionem amantissimè impartimur, eique facultatem tribuimus, ut sive per se, sive per alium Episcopali dignitate fulgentem, dilecto Clero ac Populo Maronitarum, eorumque domibus, agris, prædiis, & bonis quibuscumque, solenni ritu semel benedicere; iis verò utriusque sexus, qui per Pœnitentiæ Sacramentum a peccatis expiati, & Sanctissimâ Eucharistiâ refecti, benedictioni hujusmodi præsentem interfuerint, Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, eadem auctoritate nostrâ Apostolicâ largiri possit ac valeat.

Hac allocutione completa Procurator Generalis Sanctitatis Suae, & Camera Apostolica in Consistorio Cappa indutus ad RR. PP. Protonotarios & Notarios Apostolicos conversus, in hunc modum interpellavit.

Ego Johannes, Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostris, & Camera Apostolicæ Procurator Generalis rogo vos omnes Protonotarios, & Notarios Apostolicos hic præsentem, ut de omnibus gestis a R. P. Simone Petro Electo Patriarcha Antiocheno, ut ex authenticis Literis ejusdem nuper lectis audistis; nec non de Actorum per eundem Electum Patriarcham, Archiepiscopos, & Episcopos gestorum approbatione, ac concessione Pallii eidem Patriarchæ Sanctissimo Domino Nostris, Decretoque super illius concessione a Sanctitate Sua benignè edito, unum, seu plura, publicum, seu publica conficiatis Instrumentum, vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Tunc antedictorum Protonotariorum Decanus subdidit. Conficiemus. Et ad imos Sanctitatis Suae Cubicularios conversus, dixit: Vobis Testibus.

Denique R. P. Affemanus electi Patriarchæ Procurator, pro singularibus a Sanctitate Sua collatis beneficiis, ejusdem Patriarchæ nomine gratias acturus, in hunc modum verba fecit.

Gratiarum actio nomine electi Patriarchæ.

BEATISSIME PATER.

Non uno Tibi nomine Simon Petrus Evodius, Confanguineus meus, a Te electus, & confirmatus Antiochenus Maronitarum Patriarcha, gratias agit immortales, & referet quotidie maximas. Nam Synodum Nationalem in Monte Libano Apostolica auctoritate celebratam, cujus ipse pars magna fuit, ejusque leges, atque Constitutiones, quibus *Eccllesiastica Disciplina facilius retineri possit, & omnis suspiciosa consuetudo a rebus sacris proferatur, & amoveatur*, supremo Tuo judicio decretoque probasti, ratas habuisti, servandasque iussisti. Quam verò Maronitarum Archiepiscopi, & Episcopi *duas in factiones divisi, ac duplici electo sue Nationis Patriarchæ, schisma constassent, & Catholicum suum Gregem, Deo, & Apostolicæ Sedi fidsimum, in discrimen adduxissent, ne per domesticas discordias a vera pietate discederet*, huic malo sapientissimè occurrere properasti, deleta utraque illa in Patriarchalem Sedem illegitima cooptatione. Cumulus denique eximie Tuae in Maronitas omnes, & in ipsum præcipuè Simonem Petrum, benevolentia ac benignitatis tum accessit, tum eundem, ad tantam Dignitatem non modo sua studia non conferentem, sed ne cogitantem quidem, Patriarcham Antiochenum delegisti, eique honorem Pallii de Corpore Beati Petri sumpti, in quo Pastoralis officii plenitudo continetur, summa cum celebritate contulisti. Verum his omisiss, quæ tantopere testata vulgataque sunt, illud plane verbis exprimere haud facile fuerit, quantum Sanctitati Tuae debeat, quod cum ipsius, tum suæ Gentis fidem, & obedientiam tam disertâ oratione, tamque incomparabili eloquentia, laudum præconiis exornasti. Quidquid autem hoc est, quod nuper Maronitæ fecerunt, Tui unius nutus omnes intuentes, & sequentes; id Tibi, **BEATISSIME PATER**, omni jure debebatur propter immortalia Tuae, tuorumque Civium erga illos beneficia. Te enim admirante vehementissime, quod in tanta Dignitate vigil semper & intentus, quam maxima quæque totius Christiani orbis optime ac prudentissime regas atque disponas, in rebus etiam Montis Libani mira diligentia atque sedulitate, quasi id Tibi solum agendum esset, verferis. Bononienfium verò Civium Tuorum, qui de Maronitis optime sunt meriti, memoria nunquam apud ipsos confesceat: Gregorii, inquam, Tertii decimi Pontificis Maximi; Gabrielis Palaotti Cardinalis, primi Bononiæ Archiepiscopi; & Joannis Baptistæ de Lambertinis Societatis Jesu, gentilis Tui, viri Dignitatum abdicatione clarissimi: quorum primus Collegium hic in Urbe pro Maronitis fundavit, ex quo Collegio, tanquam ex Equo Trojano, tot Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates, & præstantissimi doctrina atque pietate Viri prodire: in quo etiam electus meus Patriarcha a prima ætate literis humanioribus eruditus, cæteras facultates, cum humanas, tum divinas summa cum laude est adsequutus. Alter ejusdem Collegii Protector, Tertius denique Rector, cum laborum curarumque suarum fructum retulere, ut complures insignis eruditionis, eximieque probitatis Alumnos temporibus suis floruisse gauderent. Hæc igitur studiosè, diligenterque meus Patriarcha apud se cogitans, Tuorumque magnitudine meritorum inductus, quod

Breve SSmii D. N. ad Joseph. Patriar. die 27. Sept. 1741.
Brevia ejusdem die 1. Sept. 1741., & die 14. Febr. 1742.
Brevia ejusdem die 13. Mar. 1743. & 17. April. 1744.

Breve ejusdem die 16. Mar. 1743.

Gregor. XIII. Bul. in fundat. Collegii Maronitar. die 27. Junii 1584.
Gabriel Card. Palaottus Protector Collegii Maronit. ab anno 1597. ad annum 1597.
P. Jo. Baptistæ de Lambertinis Soc. Jesu, Rector ejusdem Collegii. a die 17. Jun. 1594. ad diem 16. Feb. 1596.

Concil.
Labb. Tom.
14. pag. 334.
Vide Epist.
Monach. S.
Maronis ad
Hormifiam
Papam Tom.
4. Concil.
Labb. pag.
1451. & Re-
fponfionem
eufde Horm-
ifide Tom.
5. Concil.
Labb. pag.
143.

Pius IV.
Epist. ad
Moylem Ma-
ronit. Pa-
triarch. 1.
Sept. 1562.
Clem. VIII.
ad Sergium
Patriarch.
1. Aug. 1595.
Urban. VIII.
ad Johann.
Patriarch.
30. Aug.
1615.
Clemens XI.
ad Jacobum
Patriarcham,
Epifcopos,
& Maronitas
omnes 29.
Jan. 1721.
Breve SSini
D. N. die 16.
Mar. 1743.
Innoc. III.
Bulla ad Hie-
remiam Ma-
ronitarum
Patriarcham
die 3. Jan.
1715.
Pfal. 79.

CIII.

De Applicatione Missæ Parochialis pro Populo,
Conventualis verò pro Benefactoribus Eccle-
siæ. Item de Divinæ Psalmodiæ cantu.

Venerabilibus Fratribus, Patriarchis, Archiepifco-
pis, cunctisque locorum Ordinariis per
Italiam constitutis.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Venerabiles Fratres, salutem, & Apostolicam
Benedictionem.

Pontifex Pa-
torales fol-
licitudines
cum Epifco-
pis libenter
comunicat.

CUM semper oblatas Nobis occasiones Apo-
stolica scripta dirigendi ad Fraternitates
Vestras libenter amplectimur, ut sinceræ No-
stræ erga Vos dilectionis argumenta frequenter
eluceant; tum verò majori animi alacritate idi-
psum præstamus, quum ad excitandum Frater-
nitatum Vestrarum zelum pro conservatione rectæ
disciplinæ in Clero regimini Vestro com-
missio, præsentibus rerum aut temporum condi-
tionibus commovetur. Nec enim impositum
imbecillitati Nostræ omnium Ecclesiarum solli-
citudinis onus aliter sustinere Nos posse confi-
dimus, quam si Divini Cultus augmentum, at-
que exactam Ecclesiasticarum Sanctionum in sin-
gulis Diocessibus custodiam, religiosa vigilan-
tiam Pastorum curæ, identidem inculcando,
commendemus.

De applica-
tione Missæ
Paroch. &
Conv. &c.
plura decre-
ta edita a
Cong. Conc.

§. 1. Hujus porrò Epistolæ ad Vos scribendæ
occasionem Nobis atque argumentum in primis
præbet onus illud, quod omnibus animarum
curam gerentibus incumbit, applicandi Missam
Parochialem pro Populo ipsorum curæ com-

missio; tum etiam applicatio Missæ Conventualis,
quæ pro Benefactoribus in genere faciendæ est
ab iis, qui Missas canunt in Ecclesiis Patriarcha-
libus, Metropolitanis, Cathedralibus, & Colle-
giatis; tum denique debitum psallendi, quo
tenentur Canonici prædictarum Ecclesiarum Cho-
ro assistentes. Cujus quidem argumenti minimè
nova, sed a Scriptoribus frequenter habita tra-
ctatio est; cumque ea res in hujus Almæ Urbis
Nostræ Congregationibus, & potissimum in Con-
gregatione Venerabilium Fratrum Nostrorum
S. R. E. Cardinalium Concilii Tridentini Inter-
pretum, cujus Secretarii munere olim in mino-
ribus constitutus multos annos perfuncti sumus,
multoties discussa, ac definita fuerit; quoniam
earundem Congregationum Decreta plerumque
circa eam uniformia, & sibi consona prodierint,
eorumque Decretorum nonnulla etiam Pontifi-
ciam Prædecessorum Nostrorum approbationem
& confirmationem meruerint; minimè tamen
mirandum esset, eorum noticiam ad singulos
quoque Vestrum non adhuc pervenisse. Qua-
propter non modò opportunum, verum etiam
necessarium duximus, Encyclicam hanc Episto-
lam ad Vos scribere, per quam, sublata de-
mum diversarum, in quas Scriptores abierunt,
opinionum varietate, constans hujus Apostoli-
cæ Sedis sententiæ prædictis de rebus cuilibet
innotescat; & Fraternalitibus Vestris quædam
veluti norma, ac regula suppetat, juxta quam
Synodales, aliasque Vestras circa præmissa Con-
stitutiones, Ordinationes, seu Edicta, quorum
publicationem Vobis injungimus, dirigere vale-
atis. Eorum verò executionem, dum, jux-
tâ ea, quæ in præsentibus tenenda atque ser-
vanda præscribimus, omni, qua decet, solli-
citudine, ac vigilantia urgere studebitis, mi-
nimè dubitandum Vobis erit, ne Statutorum
Vestrorum implemento obicem, aut moram
asserere valeant recurfus ad hujus Nostræ Cu-
riæ Tribunalia forsitan habendi; utpote quos
omnino rejiciendos esse præcipimus, ac jube-
mus: Quamobrem has ipsas Literas Nostras
in singulorum Tribunalium Regestis aservari vo-
lumus, atque ad earum præscriptum, tam ip-
sorum Tribunalium resolutiones, quam de Ve-
stris decretis, quæ ipsis præsentibus inhærentes
edituri estis, judicia, exigi & conferri man-
daraus.

§. 2. Et quidem quod nuper enunciavimus,
Sacrosanctum Missæ Sacrificium a Pastoribus ani-
marum applicari debere pro Populo ipsorum
curæ commissio, id, veluti ex Divino præcepto
descendens, a Sacra Tridentina Synodo discrete
exprimitur sess. 23. cap. 1. de Reformat. per hæc
notabilia verba: Cum præcepto Divino manda-
tum sit omnibus, quibus animarum cura commissæ
est, oves suas agnoscere, pro his Sacrificium offerre:
Et quamvis minimè defuerint, qui per inanes,
& frivolas interpretationes hujusmodi obliga-
tionem a Sancta Synodo memoratam de me-
dio tollere, vel saltem extenuare contenderint;
quum tamen relata Concilii verba satis clara
& perspicua sint, quumque prædicta Congre-
gatio ejusdem Concilii interpretationi priva-
tivè præposita, constanter edixerit, eos quibus
animarum cura demandata est, non modò Sa-
crificium Missæ celebrare, sed illius etiam fru-
ctum medium pro Populo sibi commissio appli-
care debere, nec illud pro aliis applicare, aut
pro hujusmodi applicatione elemosynam perci-
pere posse; quodque magis interest, quum hæc
intelligentia a Prædecessoribus Nostris Romanis
Pontificibus approbata fuerit, & confirmata;
nihil jam amplius ulli Vestrum desiderandum
superest, ut eam amplecti, eidemque obsequi,
necnon illius promptam executionem in Vestris
respective Diocessibus omni studio procurare
debeat.

Quibus in-
hærendo,
præsentibus li-
teræ publi-
cantur.

Appellatione
remota, exe-
quendæ.

Applicatio
Missæ Paro-
ch. pro Po-
pulo, Con-
cilii Trid. &
Scdis Ap. de-
cretis san-
cita.